

CAPITOLUL 1

— E nemaipomenit! Are temperament, e culant, e domn! Și-o fantezie!... Ce mai încolo și încoace! Știe să iubească.

Liana o urmărea cu atenție. Ochiul avea o strălucire particulară și, ca totdeauna, în prezența Emiliei încerca un sentiment ațâțător de aventură.

— Cum a fost?

Emilia își roti inutil privirea prin încăpere și scăzu instinctiv glasul:

— Nu ne aude nimeni?

Liana dădu sâcâită din mână:

— Cine naiba să ne audă? Ți-am spus că Dinu e de gardă.

Emilia chicoti. Când râdea își arăta dantura superbă, puternică; dinți mulți, parcă mai mulți decât în altă gură. Cineva o caracterizase foarte plastic: "Are o gură feroce. De fiară". Era destul de înaltă, cu o talie subțire speculată în centuri strânse, late și încărcat decorative indiferent de modă, picioare lungi și fine. Bustul strident, oarecum contrastant față de zveltețea trupului, nu deranja, accentuând aerul agresiv sexy. Ochiul verzi, de pisică, "știa" să privească, părul încrețit astrahan își ascundea sărăcia. Purta mult negru, speculându-și culorile naturale — aprilul ochilor, crinul pielii, zăpada dinților — inele pe cel puțin șase degete și poșete elegante, mari, prospere, cu cataramă, inițiale, bucle, clipsuri din duble bun. Nu pleca niciodată de acasă fără să aibă cel puțin două mii de lei în porte-feuilles. De ani de zile era clienta fidelă a Consignației și întreținuta șefului de sală al unui mare restaurant, dar refuza să-l ia în căsătorie, în așteptarea mării lovituri. Avea încredere în steaua ei și în cei douăzeci și opt de ani abia împliniți.

"Îmi mai acord doi ani. Dacă nu pică nimic, îl iau pe Gigi. De ce să mă grăbesc? Știi cum se întâmplă! Te măriți azi de frică să nu pierzi trenul, și mâine se ivește Jean Marais. Nu-ți rămâne decât să-ți mănânci mâinile până la cot!"

Doctorul Dinu Candian, soțul Liane, o detesta, temând eventuale influențe nefaste pe care le-ar fi putut avea asupra nevestii. Când se căsătorise, făcuse apel la toate trucurile pentru a-și lega la ochi bunul simț. Făcea parte dintre oamenii care nu-și uitaseră judecățile, puținele judecăți înțelepte din tinerețe. Pe atunci, considera o diferență de douăzeci de ani între soți drept o calamitate, act obscen împotriva naturii, și surâdea ironic, abia camuflat, când întâlnea doi parteneri între care firești ar fi fost relațiile părinte-fiică. Niciodată n-avea să-i iasă din minte comentariul unui coleg — erau pe atunci secundari la spitalul Colțea — când șeful lor, doctorul Pinte, cvincvagenar vânos, competitiv încă, totuși cvincvagenar, le prezentase cu un prilej oarecare tână soție, o asistentă medicală abia ieșită din cataloagele liceului sanitar:

"Ehe! Geaba dă Dumnezeu pită bună, după ce ți-a luat dinții!"

Îndrăgostit însă până peste cap de Liana, își pansase scrupulele, căutând pilde celebre: "Uită-te la Charlie Chaplin... Avea cincizeci de ani când a luat-o pe Oona, de optsprezece ani, și nu uita că era fiica lui O'Neil! Ea l-a iubit fără îndoială. Ca dovadă, a sfidat orice prejudecată, a înfruntat toate împotrivirile, sunt și azi împreună, și au în inventar patru

sau cinci copii. Iar interesul este exclus când te cheamă Oona O'Neil. Vezi, dară, că se poate și astfel..."

Perorase astfel dinaintea doctorului Gogu Manoliu, coleg de facultate și de spital, care-l ascultase abținându-se de la orice comentariu. Ce să-i mai spui viitorului nefericit cu două zile înainte de nuntă? Personal, se îndoaia de reușita căsniciei Liana-Dinu.

Evident, Dinu rămânea un bărbat bine chiar și la patruzeci și cinci de ani, dar pentru o femeie matură, înțelegătoare prin vârstă și experiență, decisă să se cazeze. Liana, la nouăsprezece ani, era de o tinerețe explozivă — scandaloasă la brațul lui Dinu —, avea zburdălnicia cățelandrilor și apetitul de viață, de distracții și de dragoste al unui întreg liceu de fete, fără a mai ține seama de membrele corpului didactic. Nu trebuie să fii profet ca să intuiești cum avea să îndure ea programul de ocnaș al lui Dinu: gărzi, obligații, studiu, vizite și contravizite...

"Azi nu putem ieși, darling, mâine am o operație dificilă"...

"Bine, dragă, dar le-am promis... Și pe urmă, o să fie o lume extrem de interesantă... De când aștept să-l cunosc pe Doru Macarie... A avut un succes formidabil în «Doi pe un balansoar», iar acum aud că joacă cu casa închisă în «Cine se teme de Virginia Wolf». Hotărât ești prea egoist."

"Dacă nu vreau s-o pierd, hotărâse Dinu Candian, trebuie să fiu înțelept." În consecință, acționase în trei direcții. Îi satisfăcea fără să clipească orice capriciu presupunând sacrificii financiare —îi cumpărase până și un cimpanzeu, Pongo, din păcate repauzat iarna trecută din cauza unei răceli —, o convinsese să facă un copil, Codruț, care împlinise patru ani, și își stăpânea eroic (zâmbetul devenea atunci, fără să-și dea seama, înțepenit, crispat, strâmbând trăsăturile frumoase de meridional) orice sentiment de gelozie.

"Nu trebuie să se simtă încorsetată. Totul e să-și închipuie că face ce vrea."

În acest sens, o suporta pe Emilia fără să cârtească, fiind incapabil de fapt să-i refuze ceva nevastă-sii. Când o vedea plăpândă, gingașă, bibelou blond cu gură de copil mofturos à la Brigitte Bardot — idolul tinereții lui — fragilă s-o frângi între două degete, cu un trup pictat, toată o miniatură, duioșia îi aburea ochii.

— Hai, spune! o îmbie Liana

Sorbi din paharul de Campari. Nu-i plăcea alcoolul, dar bea pour se donner du genre. Și, pe urmă, era amuzant, la trei dimineața, tolănită pe canapeaua din living, să asculte întâmplări picante. Ale Emiliei purtau toate aceeași etichetă. În sinea ei se întreba adeseori, nu fără nostalgie, dacă de-acum încolo cariera ei sentimentală a luat sfârșit. N-avea să mai aștepte niciodată, plină de emoție un telefon? Telefonul eternului iubit, telefonul lui Armand Duval? Nu va mai tremura niciodată de emoție pândind fereastra, soneria de la ușă, sosirea poștașului, acele pendulei îngrozitor de trândave, calendarul: de s-ar face o dată mâine...?!

"Adevărul este, conchidea suspinând, că m-am căsătorit prea devreme, mătușă-mea știa ce vorbește «Ai abia nouăsprezece ani... Nici măcar nu știi ce vrei. Dragostea o afli, o cunoști mai târziu... Fiind femeie modernă și versată, completase moale periind din cinism: Îl dorești? Foarte bine. Dar nu înțeleg? Dacă vrei o cană cu lapte, de ce trebuie să iei toată vaca? E prea bătrân, fetițo! Alături de el n-ai să ai tinerețe, ci doar toalete, o să înveți mai devreme decât trebuie ce înseamnă analize, tensiune, colesterol. Peste cincisprezece-douăzeci de ani, când o femeie

abia începe să știe ce vrea, să simtă, tu ai să fii nevastă de pensionar, menajându-i ficatul și prostata»."

Emilia, cu patru ani mai mare, o trata oarecum matern:

— Stai, puiule, ai răbdare.

Sosise la Liana abia de un sfert de ceas, cu un taxi pe care-l prinsese în Piața Galați.

— Țsta-i tipul de la Inter?

— Ași! făcu Emilia punând paharul pe o măsuță volantă. Cu Sandu m-am văzut ieri. Dar nu încapă comparație, ma chère! Să-l vezi pe Grig!... E nemaipomenit!

— Unde l-ai cunoscut?

Emilia chicoti:

— La Consignația... Apropo, mi-am cumpărat o rochie, delicioasă... Un amor! Nici măcar n-a costat mult! O mie două sute. Dar poți să vezi, chic!

— Ticăloaso! Mie nu mi-ai arătat-o.

— Când, iubito? La ieșirea din magazin m-a agățat persoana.

"Domnișoară! Te-am văzut, te-am admirat, te iubesc!"

— Colosal! râse Liana amuzată.

— Mie-mi spui?! Știi, fără tromboane: "Vă cunosc de undeva", "permiteți-mi să vă conduc" sau "cum aș putea să vă mai întâlnesc". Omulețul a mers la fix, n-a auzit de sens giratoriu. Când m-am uitat la el, am simțit că-mi vine amețelă. Ziceai că se duce la filmare. Un biaiser din antilopă albă, cămașă — pantaloni bleumarine, lanț de aur la mâna stângă. Cinema, ce să mai discutăm! Stai să vezi text:

"Mă iubești?"

"Pe cuvânt de onoare."

"Așa, zic, brusc și instantaneu!"

"Brusc, instantaneu și definitiv."

"Păi, ce-i de făcut?"

"Cu acordul dumneavoastră, domnișoară, să conjugăm verbul împreună."

— Ce stil! râse Liana.

Emilia urmă încântată:

— Gagiul n-are treabă! Ne-am dat întâlnire pentru astă-seară la șapte, în față la București.

— Aha! De-aia te-ai pus la coji festive!

Îi plăcea să folosească expresii argotice. I se părea astfel că nu-i depășită, că rămâne în miezul lucrurilor, își închipuia că-i picantă. Medicul se crispa:

"Înțelege, fetițo, că ție nu-ți stă bine. Ai o figură angelică, ești delicată, ai rasă. Nu-ți dai seama ce șoc deplorabil încearcă cineva când te aude vorbind ca un golan."

"Așa ți se pare ție. La vârsta mea însă, gândeai precis altfel..."

Emilia, îmbrăcată într-o bluză neagră foarte decoltată, cu o fustă amplă tot neagră, presărată cu trandafiri gigant sângerii, încinsă ca de obicei într-o centură cu o cataramă de strassuri, se roti în fața oglinzii desfăcându-și parașută foile. Exclamă mulțumită de ea însăși:

— Și Grig m-a admirat. Se azvârli pe canapea adăugând excitată: E de un rafinament fantastic. Fii atentă! "N-am știut în ce toaletă veniți. Mi-aș fi pus o cămașă neagră." "De ce?" "Ca să ne asortăm... Suntem doar pereche..." Îți spun sincer, era să cad pe spate! Ai mai auzit de o chestie ca asta?

Liana clătină visătoare capul. Nu, nu auzise. Dinu se îmbrăca splendid, cu mult gust, bineînțeles rimau în vestimentație în sensul că nu apăreau împreună ea, de pildă, în ținută de seară, și el sport, dar ca să-și asorteze culorile, nu se gândiseră niciodată.

— Era multă lume?

— Ca de obicei, răspunse Emilia admirându-și picioarele bronzate, lucioase, Full!

— Culant?

— Ca un nabab ! M-a rugat pe mine să comand, dar lady, i-am zis că n-am preferințe. "Mi-e egal." El: "Așa v-a învățat guvernanta?" Bref, am luat tot ce-a fost mai scump. A lăsat pe masă cam la opt sute. Chelnerul, de atâta temeneală, cred că-i și azi în echer.

— Și pe urmă?

Emilia începu să râdă:

— Ce naivă ești, puiule! Ce înseamnă pe urmă? Vrei un desen? Își înăbuși căscatul și se întinse cu voluptate. Are o casă superbă pe Christian Tell. Tot felul de scule: video, televizor în culori, nu mai zic de casetofon.

Liana, nu prea impresionată de mostrele prosperității contemporane — trăise totdeauna confortabil, propria locuință era la fel de bine dotată tehnic, iar doctorul Candian, comițând eterna eroare a partenerului vârstnic, își închipuia că nerefuzându-i nimic îi împletește o lesă extrem de iscusită — se interesă din pură curiozitate:

— În definitiv, cu ce se ocupă?

Emilia căscă din nou:

— N-am idee exact. Ștab pe la O.N.T... Ascultă, tu... Mie mi s-a făcut somn.

— Dormi la mine.

— Țț!

— De ce? N-are sens să pleci acum acasă. A trecut de cinci.

— Nu pot, puiule, făcu Emilia ridicându-se greu. Ne-am înțeles să mă sune azi până în prânz și vreau să mă găsească acasă.

Se apropie de fereastră și dădu la o parte draperiile. Lumina albăstrie a dimineții de iulie dădu contur obiectelor din odaie: o canapea și două fotolii dintr-o piele extrem de fină — set expedit din Italia de un fost pacient — o masă scundă și o consolă marchetate. Cutia de argint pentru țigări lucea delicat, în oglinda florentină o femeie pictată în costum de epocă își trimitea surâsul palid de pe peretele opus.

Emilia scoase o exclamație de surpriză. Liana, trezită din reverie, se interesă:

— Ce s-a întâmplat?

— Fantastic! Vino încoace! Am impresia că-s beată.

Din doi pași, Liana fu lângă ea.

— Ce-i, dragă?

O întâmpină imaginea familiară a părculețului din fața casei, probabil unul din cele mai bătrâne ale Capitalei. Copacii erau dintre aceia sub care căutaseră umbră multe generații de-a rândul și ciudățenie edilitară, băncile originale cu spătare grațioase de fier și felinarele cu grumaz elegant de lebadă — mostre asemănătoare mai puteai vedea ici-colo prin Cișmigiu — rămăseseră aceleași de pe vremea străbunicilor. Părculețul avea un aspect romantic și nu ți s-ar fi părut curios să zărești evoluând, pe cele câteva alei, siluete fin de siècle, umbreluțe de dantelă dansând deasupra unor florentine încărcate de flori, pantaloni strâmți cu elastic, pălării tari, lucioase, haut-forme, ținute

la spate, împreună cu mânușile glacé. Alături de o doamnă umbli cu capul descoperit...

— Ce-i? repetă Liana intrigată.

— Tu nu vezi? A dispărut statuia din parc.

Maiorul Minerva Tutovan intră zâmbind în minister. Se simțea excepțional de bine dispusă, un vânt formidabil îi sufla în pânze. În primul rând Keops, papagalul cu creastă regală, progresase multumitor, apropiindu-se sensibil de acutele lui Godzilla, cuvântătorul cu pene roșii al doctorului Radian (Vezi: "Violeta din safe"). Ascultându-i performanțele vocale, mătușa Caliopi strâmbase din nas: "Ce-i cu ăsta? Rage ca un măgar doborât de anemie. Părerea mea este că nu-l hrănești suficient". Minerva, care pentru a nu fi evacuată de vecinii excedați de urletele agonizante ale lui Keops își capitonase ușile, o privise uluită: "Adică ai impresia că nu face destul zgomot?" "Abia îl aud. Pentru cinci mii de lei cât te-a costat animalul, consider că nu-și dă îndeajuns de multă silință."

Ceea ce adăugase însă considerabil la graficul dispoziției Minervei făcând să-i țâșnească săgeata în afara chenarului, fusese aglomerația din 320. Nimic n-o stimula mai mult decât înghesuiala, adorând locurile cu hărmălaie și bătăturei căznite de pantofi străini. Chiar și azi, la vârsta matură, se dădea în vânt după bâlciuri, regreta Moșii, și dădea din coate, oriunde întâlnea o mare de oameni strivindu-se cu talent, ca să ajungă în miezul evenimentelor.

"Tovarășe, îi explica ea de pildă colonelului Ionaș, care avea în eroare supraaglomerația de inși, lumini și zgomote ale Metropolei și evada ori de câte ori era posibil pe malul unei ape însoțit de o colecție de undițe, mă cheamă Minerva Tutovan, cetățean al lumii sfârșitului de veac XX, și nu Daniil Sihastrul." În intimitate, Minerva considera un sejur pe creastă de munte între "cocoși montagnarzi și capre bronzate" drept culmea smintelii și aștepta cu răbdare momentul în care protagoniștii urmau să ajungă mai devreme sau mai târziu locatari fideli și de nădejde ai Spitalului nr. 9.

Intră tiptil în birou și își azvârli expertă bascul. Acesta ateriză exact pe creștetul lui Macri, care lucra cu spatele spre ușă. Căpitanul tresări puternic, și Minerva începu să râdă:

— Am exersat o săptămână ca să-mi iasă figura asta. Căpitanul se ridică: "Clarissim! Samuraiul e pus azi pe blestemății. Ține-te bine, Macri tată!"

— V-a căutat șeful. A lăsat vorbă să vă prezentați imediat la el.

Colonelul Ionaș abandona pixelul, își împleti degetele și începu să le miște morișcă pe cele groase. O cercetă scurt și începu să râdă încetisor. Contrariată, Minerva își controlează ținuta: fusta dreaptă din gabardină, albastru petrol, ca și jacheta cu croială bărbătească, pantofii plați, comozi, piepții cămășii cumpărată de la Adam.

Nu sesiză nimic nostim și, ridicând din umeri, desenă un chip surprins.

— Știi de ce râdeam?

— Nu.

— Te cunosc de doisprezece ani, Minerva, și am impresia că în garderoba ta n-a intrat un singur lucru nou. Unde naiba găsești mereu aceeași stofă, de aceeași culoare? De exemplu, eu n-am văzut gabardină

în magazine de cel puțin două decenii. E o țesătură ieșită din modă. Pur și simplu nu se mai face, n-o mai scot fabricile.

— Ei și? Vă închipuiți că dacă mâine nu se mai poartă matematica, ci dresură de capre — aud că ăla, Mihai Ciucă, a ajuns la eschimoși cu numărul lui — o trec pe zoologie?

— Bine, dar practic de unde procuri stofa?

— Din depozitul personal. Am cumpărat acum șaisprezece ani patru baloturi. Mie când îmi place ceva cu adevărat, nu mă satur niciodată.

— Am înțeles, suspină Ionaș. Ia loc, ne-a venit de la Miliție un dosar interesant.

Minerva, dintr-o dată atentă, își aținti privirea ascuțită asupra colonelului.

— Suntem informați, urmă colonelul, că în cursul nopții trecute, deci chestiune de ore, a dispărut statuia din părculețul de pe Alea Dr. Conțescu.

Minerva se holbă. Ochii negri, în general foarte mari, păreau acum două talgere umplute cu antracit. Ionaș, care scontase pe efect, râse încântat.

— E un banc?

— Ași, pura realitate și, te rog să mă crezi, toată lumea se simte consternată.

— A cui era statuia?

— A întregii obști, draga mea. Poate nu m-am exprimat limpede. Se afla în mijlocul parcului, așezată pe un soclu, gen cișmea Cu un bazinet sub robinetul din bronz, așa cum se construiau cam pe la 1870.

Minerva dădu din cap:

— Am vrut să întreb pe cine reprezintă statuia.

— Pe însuși doctorul Alexandru Conțescu. Ionaș deschise dosarul și citi: "Născut la 1820, repauzat la 23 Februar 1866. Director la spitalul Eforie și Așezămintele Elena Doamna. Recunoștință eternă..." Informațiile le-am luat de la Consiliul popular. Legenda pretinde că individul a fost un sufletist, filantrop, demn urmaș al străbunului Hippocrate, acorda asistență gratuită săracilor etc.

Minerva își trecu palma peste breton. O făcea de obicei în două situații: fie când "se dichisea", fie când se simțea luată cu asalt de vreo surpriză.

— Tot nu mă dumiresc! Ce-au furat — căci aici e practic vorba de un furt — toată cișmeaua?

— Nu, dragă, doar bustul. Piedestalul — să-i zicem — a rămas.

— De unde se știe cu precizie că subtilizarea a avut loc azi-noapte?

— Părculețul e înconjurat de locuințe. Deci, foarte simplu. Las statuia în parc când mă culc și, a doua zi, n-o mai găsesc.

Minerva se ridică și începu să circule agitată prin birou.

— Pe viața mea, dacă am întâlnit vreodată o chestie mai fistichie!

Păi mâine dispăre Statuia Aviatorilor. Nu m-aș mira să fie opera vreunui țăcănit care o fi citit pe undeva că băieții din Chicago au umflat dama cu torța de la New-York... Dar, apropo! De ce ne-au trimis nouă dosarul? Avem de-a face cu un furt, infracțiune de drept comun. Deci, de competența Miliției. Și-au închipuit că șomăm?

— Dragă Minerva, îi explică Ionaș cu răbdare, s-a făcut o anumită corelație cu dosarul Vlădulescu. Statuia constituia una din cutiile oarbe folosite de spioni. Respectiv, mesajele erau depuse sub bucla stângă a papionului, așa zice, mai degrabă, date fiind dimensiunile, funda doctorului Conțescu.

— E prima dată când aud despre acest amănunt.

Colonelul zâmbi ușor:

— Firește. Nu tu te-ai ocupat de dosar, ci maiorul Grădinara, pe vremea când... ăăă... relațiile dintre voi erau, ca să zic așa, cam crispate.

Nasul Minervei, antenă nervoasă, o cârmii la stânga. Într-adevăr, nu vorbise un an cu Grădinara, decretând că "nu întreține relații cu oameni lipsiți de umor și aflați sub escarpul nevestii". Își permisesese ceea ce ea considera a fi o mică farsă. Întâmplător, Grădinara își uitase pe biroul ei agenda telefonică. Minerva, străfulgerată de o idee magnifică tăcuse, gură cusută, cu bună intenție. Peste o lună, nefericitul își sărbătorea ziua de naștere. Pe la șapte seara, se trezise din senin cu vreo cincizeci de inși, încărcăți cu sticle, cutii de bomboane și un raion întreg de cravate de 45 lei, dându-i buzna în casă, puși pe chef mare. Grădinaru, interzis, simțise că-i vine amețea. Nu se pregătise în mod special, frigiderul, chiar epuizându-l până la ultimul fir de pătrunjel, ar fi făcut cel mult față la cinci-șase persoane.

Nevastă-sa, țâfnoasă și autoritară, după ce-și consumase primele momente de perplexitate, plecase trântind ușa: "Ai putea să ai atâta bun simț să mă avertizezi când convoci un miting într-un apartament de treizeci și șapte de metri pătrați!"

Până la urmă, misterul se clarificase. Minerva, aflată într-un moment de dispoziție zglobie, își petrecuse trei seri sunând la toate numerele găsite în agenda lui Grădinaru și avansând invitații irezistibile: "Știți, e ziua soțului meu, împlinește patruzeci de ani. Să nu scăpați nici un cuvânt, vă rog. Vreau să-i fac o surpriză".

Grădinaru sosise a doua zi la birou furios Bistriță, dar după vreo săptămână, când relațiile urbane cu nevastă-sa fuseseră reluate, îi trecuse. Culmea era că tot Minerva se supăraseră:

— Auzi! Să-mi vorbească mie pe tonul și în termenii ăștia! Hm! Glume anormale și de prost gust. Adică eu sunt anormală. Halal relații între colegi!

Își ridicase în nouri nasul și așa rămăsese un an de zile.

— Mda, făcu Minerva, alungând amintirea cu un gest al mâinii. V-ați gândit că am putea avea de-a face cu un glumeț?

Un zâmbet larg inundă tot obrazul lui Ionaș:

— Dragă Minerva, spuse cu tâlc, nu toată lumea e spirituală și consider că acesta e un adevărat noroc. Imaginează-ți cum ar arăta orașul acesta, dacă fiecare din noi am avea în dotare glume inspirate...

Minerva trecu peste aluzie cu naturalețe. Se așeză din nou și începu să bată cu unghia degetului mijlociu în postavul vechi de pe birou.

— Știți, încep să mă simt la fel de ridicolă ca omologul meu de la Miliție, maiorul Cristescu. A intrat în folclorul ministerului ca aprig colecționar de cazuri trăsnete.

Ionaș râse:

— Tipul are și ghinion. Difícil păstrezi poză marțială când, cel puțin o dată la doi ani, îți pică o dandana în care evoluează, vedetă principală, o zăpăcită ca Melania Lupu, secondată de inevitabilul Mirciulică, consilier de nădejde.

Minerva ridică din umeri.

— Cristescu e un bleg sentimental. De ce n-am eu norocul s-o întâlnesc? Din păcate, e prea șmecheră ea să se vâre în fieful nostru.

— Nu zi vorbă mare, observă Ionaș. Cunoști aforismul: "ferește-mă, Doamne, de blestemul rugii împlinite!"

— E o zicătoare tâmpită, chiar dacă-i aparține lui Shakespeare. Dixi!

La intrarea Minervei, Dobrescu stătea câș pe marginea biroului, bălăngănindu-și piciorul. Macri, de cealaltă parte a mesei, îi relata înfierbântat fazele unui meci de fotbal transmis în ajun de televiziune.

— Înțelegi, pas! pas! fentă, mingea ajunge la Scifo, ăsta centrează, balonul e interceptat de Vercauteren care i-o trimite lui Lecocq! Cap! Bară!...

Minerva se opri în prag cu mâinile în șolduri:

— Cu capul în bară o să dați voi, măi băieți! Vasăzică astea sunt preocupările voastre în orele de serviciu! Bară, pas, fentă, hands!

Dobrescu, fâstâcit, sări de pe masă și înlemni drept ca un plop. Minerva îl măsură scurt:

— De ce te-ai deranjat? Arătai foarte bine... Nonșalant și flegmatic ca șeriful Bill cel Năprasnic din Arkansas-City. În ce film ai văzut poziția? Rândul viitor, o să te găsesc probabil cu picioarele pe masă. Ai grijă de cizme: model gaucho. Și acum ce faceți? Vă uitați la mine? Macri, te duci la arhivă și ceri dosarul lui Vlădulescu. Ți-ai dat seama de anul trecut. Până mă întorc, să-mi scoți principalele date... Dobrescu, tu vii cu mine!

— Nu-mi fac mari iluzii, dar așa scrie la abecedar. O cercetare la fața locului este obligatorie.

— S-ar putea, opină locotenentul timid, să găsim totuși ceva. După părerea miliției nu s-au scurs mai mult de zece-douăsprezece ore de la comiterea infracțiunii.

— Ehe, Dobrescu Vasile, degeaba îți sunt dascăl și superior, degeaba te instruiesc! Încă n-ai înțeles câte evenimente se pot consuma în zece ceasuri? Vorba aia, Dumnezeu a inventat lumea în șase zile. Zece ceasuri înseamnă... Cât reprezintă în procente, Dobrescu Vasile, zece din 144? Repede, hai că-i chestie de primară.

— 14,4.

— Extraordinar! se minună Minerva. Vasăzică tot mai știi ceva aritmetică. Deci, încearcă să-ți imaginezi câte se pot întâmpla într-un interval care reprezintă 14,4% din timpul necesar creării unui univers.

— Permiteți-mi să vă spun, îndrăzni locotenentul, că până și doctrina religioasă consideră aceste șase zile ca pe o determinare pur simbolică, dacă nu metaforică. Nu se cunosc exact dimensiunile unei zile în mentalitatea celor care au scris Biblia... Poate... secole, poate milenii.

— Ia te uită! Ai ceva cultură.

"Așa și așa", îi răspunse în gând locotenentul.

— Din fericire, declară ca să schimbe subiectul, n-a plouat...

Minerva i-o reteză:

— Ei și? Tocmai pentru că n-a plouat n-o să găsim nimic. Ce urme vrei să deslușești pe un pământ ars de un soare torid, uscat ca o coajă de nucă?

Părculețul i se păru Minervei pitoresc, inspirat și grațios împrejmuit cu un gard scund din bârne de piatră împletite. Coroanele princiare ale copacilor asigurau o umbră permanentă, și Minerva își închipui, că în serile fierbinți de vară, nu era lesne să găsești un loc pe bancă. Soclul, decapitat de statuie, făcea o impresie stranie. Era un paralelipiped înalt, din al cărui pântece țâșneau robinetul și micul bazin imaginat în formă

de scoică. În jur, pământul era bătătorit și, după cum preconizase Minerva care făcu turul soclului, nu exista nici o urmă.

Se înălță pe vârful picioarelor și își trecu ușor degetele peste suprafața zgrunțuroasă.

— Stau și mă întreb cum au desprins bustul de pedestal. Pare pur și simplu retezat cu lama.

— De ce spunei "au"? Credeți că au acționat mai mulți?

Minerva râse:

— Ai dreptate. Instinctiv, am folosit pluralul. Habar n-am cât este de dificilă operația — sculptura este unul din puținele hobby-uri care nu mi-au alungat somnul și, deși îmi închipui că nu-i imposibil să te descurci singur, cred, totuși, dată fiind rapiditatea pe care o presupune o operație clandestină, că s-a cooperat. Am să mă consult în chestiunea asta cu un specialist... Dobrescule, după capul meu, aici, în parc, nu ne rămâne decât să prindem muște!

Își plimbă privirea asupra împrejurimilor. Micul scuar era străjuit din trei părți de diverse clădiri. Strada pavată ca odinioară, cu chifle mici de piatră, ținea paralela celei de-a patra laturi.

Făcură înconjurul părculețului, fixându-și atenția asupra imobilelor. O vilă pe un singur nivel, cu ferestre scunde și late, ca la vagoanele Pullman, și cu o firmă elegantă — negru și auriu — pe ușa grea de stejar: Dr. Dinu Candian; o casă veche, cu marchiză și bibiluri de ghips sub cornișe și deasupra geamurilor înalte și, în sfârșit, o clădire impunătoare cu parter și etaj în stil maur.

— Interesant, făcu Minerva pe gânduri. Casa pare nelocuită.

Locotenentul cuteză:

— Credeți că-i singura din București?

— Nu, băiete, dar abandonate sunt de regulă cocioabele, bordeie prăpădite care așteaptă vizita buldozerului. Asta e o clădire prea importantă, înțelegeți? Parter și etaj, în perfectă stare, construcție solidă și cu pretenții estetice. De unde am dedus, Dobrescule, că-i părăsită?

Locotenentul începu să transpire: "Iar m-a scos la tablă..."

— Cred, ăăă... presupun că v-ați ghidat după perdelele murdare.

— Ași! Și mătușă-mea Caliopi le spală doar o dată pe an. Zice că, dacă-s prea curate, se simte ca la sanatoriu.

— Și geamurile sunt murdare.

— M-ai înnebunit cu Sanepidul, soro! Nu toată lumea e obsedată de cârpă și detergenți.

— Atunci... nu-mi dau seama.

— Băiete, băiete! Problema e atât de simplă, că mi-e și jenă că am mai formulat-o. Aleea! Aleea care duce de la poarta grădinii până la intrarea în casă nu-ți spune nimic? Nu vezi? Printre dalele de piatră a străbătut iarba. Dar asta n-ar fi nimic. Faptul însă că buruienile nu-s culcate, ci drepte și perpendiculare — mai știi ce-i aia perpendicular? — dovedește că nu sunt călcate. Mai clar, că nimeni nu intră și nu iese din clădire. Și mai clar! Că aleea nu e frecventată! Și asta nu de ieri, alaltăieri. Firele au o lungime de circa zece-cincisprezece centimetri, și în ultima vreme n-a plouat.

— Trebuie neapărat să ne interesăm la Consiliul popular ce-i cu drăcovenia asta.

Instinctiv, mai întoarse o dată capul. La fereastra de la etajul întâi, se afla un chip ciudat, cu ochi albi — nu-și putu da seama dacă-i bărbat sau femeie — de o paloare cadaverică. În aceeași clipă, dispăru.

CAPITOLUL II

Slavă Domnului, exclamă maiorul Cristescu de la miliția judiciară, că am scăpat de dosarul ăsta! Auzi, să dispară bustul unui oareșcare doctor Conțescu — evident, azi oareșcare — din mijlocul unui parc, aflat în mijlocul Bucureștiului. Cazul este atât de trăsnet încât, rămânându-mi în parohie, mi-ar fi fost peste putință să nu mă gândesc la Melania Lupu.

— S-o mai fi cumințit și ea, declară locotenentul Azimioară, un mare optimist prin vocație, pânțece — avea o digestie excelentă — și un destin amabil, care nu-l dezamăgise. Ultima oară (Vezi: "Anonima de miercuri"), ne-a dat chiar o frățească mână de ajutor.

— Să sperăm, dragul meu, să sperăm! Ghinionul cu această distinsă doamnă este că, din când în când, se plictisește. Asta încă n-ar fi foarte grav. Există cinematografe, biblioteci, cluburi Femina și rummy, deși pe ea o văd mai degrabă la o masă de maus sau whist. Din nefericire, are și idei.

— Ei! Mai seacă și rezervorul ăsta. În fond, împlinește șaiszeci și șase de ani.

— Un apogeu de maturitate spirituală. Este vârsta la care marii creatori și-au zămislit capodoperele.

Azimioară începu să râdă.

— Să sperăm că Melania și Mirciulică vor face excepție.

— Mie-mi spui? S-a maturizat îndeajuns ca să spargă Banca Angliei. Maiorul ridică receptorul care începuse să bâzâie.

— Da...?

Chipul i se crispă instantaneu, și pe frunte îi apărură câteva picături de sudoare.

— Da, stimată doamnă, ce mai faceți?

Cu o mișcare a capului îi indică locotenentului să deschidă al doilea receptor. Azimioară recunosc cu oarecare emoție glasul amabil, cu intonații de fetiță crescută la pension.

— Trebuie să vă văd neapărat, domnule maior... Chiar asta vorbeam acum cu Mirciulică și m-a sfătuit să nu întârzii nici o clipă.

— Ce s-a întâmplat?

— Oh! Nu pot să vă spun la telefon, dar sunt extrem de nenorocită și presimt că numai dumneavoastră mă puteți ajuta. De altfel, sunt sigură...

În receptor se auzi un firicel de plâns firav și maiorul, ca totdeauna în confruntările cu bătrâna, își simți inima copleșită de duioșie.

— Cum vă pot ajuta?

— Vă rog să-mi faceți o vizită în cursul zilei de azi. Insist căci este o chestiune urgentă. Pot miza ca și altădată pe amabilitatea dumneavoastră?

— Bineînțeles. Voi încerca să vin în cursul după-amiezii. Se corectă: Voi veni precis.

Închise telefonul și suflă de parcă Azimioară n-ar fi înțeles cu cine stă de vorbă.

— Melania! Își trecu degetele prin părul umezit brusc: Mai exact, Melania egal dandana.

Locotenentul Azimioară nu era un ipocrit. Avea certitudinea că maiorul nu se înșeală și, în consecință, nu căută nici o formulă prin care să-și exprime condoleanțele.

Cristescu izbi cu palma în birou:

— Auzi, Azimioară? Sunt încredințat că iar o să vizionăm un număr de zile mari! Al dracului să fiu, indiferent ce i-a trăsnet prin minte, dacă mă mai ocup de o singură afacere în care evoluează Melania! Mă retrag cu reverențe și scrieți-mi la post-restant!

Locotenentul își plecă privirea. De astă dată, tot cu certitudine, știa că maiorul se înșeală.

Aroma dulce insinuantă de Magie noire îl izbi încă din vestibul. Doctorul Candian se crispă imperceptibil: "Iar a fost fiara aia la noi..." Își azvârli servieta pe canapeaua din living și dădu năvală în dormitor. Inima îi bătea de emoție, nerăbdarea, dorul, o spaimă nemărturisită că s-ar putea să n-o găsească pe Liana rămăsese intacte, la fel de proaspete ca acum cinci ani. Mai cu seamă nopțile de gardă erau chinuitoare. Douăsprezece-paisprezece ceasuri departe de Li, încercând să-și stăpânească fantezia, să-și alunge spaimile, să zăticnească năvala gândurilor ucigătoare.

De câte ori asista la întoarcerea medicului acasă, doamna Marta Bădescu, "guvernanta" lui Codruț, se simțea ofensată. Era însă o femeie discretă și știa să se cenzureze. Singura persoană în fața căreia își dezvăluia gândurile era Valentina, o prietenă din copilărie:

"Mă agasează până la vânat, când îl văd cum aleargă disperat să-i sărute papucii, iar la băiețel nici nu se uită."

"Ma chère, nu-i singurul bărbat care-și adoră nevasta. Nu văd de ce te simți atât de contrariată."

"Un fleac de femeie!"

"Da, dar cu douăzeci de ani mai tânără. L-ai uitat pe Spiru Dăneț? Suspenda ședința de judecată ca să dea o fugă până acasă să-și "îmbrățișeze păpușica». Și asta la Casație!"

Dinu Candian se aplecă deasupra patului și sărută ușor buzele femeii. Liana deschise ochii, zâmbi întinzându-se cu poftă.

— Ai venit? Cât e ceasul?

— Unsprezece, Li. Ai dormit bine?

— Îhî.

O luă în brațe și o strânse puternic.

— Au! Mă doare...

— Iubita mea! Ți-a fost dor de mine?

— Îhî... Mai lasă-mă să dorm.

— Nu fi leneșă. Îți aduc ciocolata și o țigară. După aia, fetița se îmbracă și luăm masa în oraș.

Ochii ardeau de epuizare pe fața brună cu trăsături de o frumusețe virilă. Avusese o gardă îndrăcită, care-l solicitase aproape continuu. Nu izbutise să doarmă nici o jumătate de ceas. Dacă ar fi avut doar treizeci de ani nu patruzeci și cinci, nu s-ar fi sfiit să-și mărturisească oboseala, s-ar fi vârat în pat și ar fi dormit până a doua zi. Se simțea însă handicapat de vârstă și, tocmai de aceea, își ascundea orice slăbiciune care l-ar fi putut eticheta în ochii Lianeii drept bătrân, practicând un autocontrol meticulos, obsesiv. Cât ar fi fost de ostenit, nu dădea niciodată primul semnalul de plecare, la vreo petrecere, avea grijă să se trezească înaintea Lianeii pentru a-și face o toaletă atentă, iar când fusese bolnav — o pneumonie — se internase în spital; nevastă-sa nu trebuia să-l vadă umilit de boală, transpirat, cu părul năclăit și gura arsă

de febră, în pijamale șifonate, umede ca niște scutece, care trebuiau schimbate din oră în oră. Ar fi înțepenit de groază simțind-o că-i ocolește respirația fetidă, că-i e silă de pielea asudată, lipicioasă.

Doctorul Gogu Manoliu, amic intim, își strâmbase buzele:

— Auzi, flăcău! Când iubești, cheștiile astea nu contează.

— Uiți ochiul necruțător al tinereții, Gogule! De ce să-i ofer un spectacol dezagreabil, dacă-l pot evita? De ce să facă inconștient comparații care mă dezavantajează? Și, în general, nu vreau să se simtă alături de mine frustrată.

— Frustrată de ce?

— De orice i-ar putea oferi un bărbat de vârsta ei.

— Adică unul de două'st cincide ani... Auzi, mon cher! Când descoperi tehnica, fă o comunicare științifică pe chestia asta. lei la sigur Premiul Nobel.

— Ești trivial.

— Ași, realist! Toțiăștia, maturii, de intrați în cooperativă cu persoane minore, cădeți în același păcat: faceți pe tinerii, fluturați drapele de juvenilitate. Vă îmbrăcați ca liceenii, țopăiți ridicol pe ringurile de dans, "fii atent la tetea ce condiție fizică are!", începeți să vă căniți părul.

— Ești sadic, Gogule...

— Și încă vreo cin'spe adjective. Măi, frumosule, tu și ceilalți, de-ți sunt colegi în materie, trebuie să înțelegeți din start că vă vârați într-o aventură și că trebuie să vă asumați riscurile. Poți folosi o sută, o mie de sprayuri! Când te scoli dimineața sau, chiar spre chindie, tot nu-ți miroase gura a flori ca ăluia de douăzeci de ani care n-are bani să-și cumpere un tub de pastă de dinți. Iar tânăra Julietă trebuie să știe și ea că, la un safe bine garnisit, se asortează în general o proteză strălucitoare, a cinci mii bucata... Peste zece minute, Dinu Candian se întoarce în dormitor împingând o măsuță volantă. Pe tava de argint, ciocolata fierbinte aromea îmbietor, sucul de portocale scos din frigider aburea sonda de cristal. Alături de țigările Pall-Mall, într-un păhăruț grațios de Bohemia, un trandafir roșu, proaspăt cules din grădină, strălucea de rouă. Era micul dejun al Lianeii.

— A venit madame Bădescu?

— Da, au ieșit la plimbare.

Se așezase în fotoliul de budoar, aprinzându-și prima din cele șase țigări pe care și le îngăduia într-o zi. A se conserva, renunțând aproape integral la toate plăcerile, era încă una din jertfele medicului.

La fiecare înghițitură, Liana trăgea lacom din țigară, și Candian observă cu blândețe:

— Fumezi prea mult, draga mea.

— Știu, râse Liana. La vârsta mea și tu făceai la fel. Mi-ai spus singur că, degajat, consumi două-trei pachete. Peste vreo douăzeci de ani, probabil că am să fiu și eu mai moderată.

Medicul se crispă ușor. Fără intenție, cu inconștiența tinereții, Liana scăpa zilnic observații dezagreabile, îi amintea mereu de existența buletinului "din alt veac...". Își alungă gândul.

"Cât e de frumoasă! O statueta de Tanagra, dar blondă. Fiecare gest are grație, ar putea constitui o poză ideală pentru un pictor..."

Observă în treacăt, pe tonul faptului divers care nu comportă vreun interes special:

— A fost Emilia aici?

— Da! De unde știi?

— I-am simțit parfumul.

Și, din nou, sufletul i se umplu de venin. O socotea vulgară, trivială, incultă, prostituată de gang. În alte circumstanțe, poate n-ar fi găsit-o atât de repulsivă și i-ar fi acordat fără îndoială calificative mai generoase: picantă, sexy, nesperioasă, dar, în fond, amuzantă. Nu-i ierta însă faptul că se afla prea aproape de Liana, că o cucerise, că o impresiona. Oricât de mult credea în fondul curat al nevastă-sii — de fapt, voia să creadă — îi era teamă de influențe nefaste, de teribilismul caracteristic vârstei, care te împinge, din dorința de original și formidabil, la alte nesăbuițe.

O singură dată încercase s-o lămurească:

— Ce-ai găsit tu la fata asta, Li? E vulgară, proastă, ieftină. Tu ai atâta rasă, atâta gingășie! Cine vă vede împreună nu știe ce să creadă.

Liana îl măsurase rece:

— Mă amuză. Nu-i de ajuns? Cu cine vrei să mă distrez? Să-mi epuizez timpul în compania mătușă-tii, distinsa centenară doamnă Mathilde Bobescu?

De atunci se abținuse de la orice observație și chiar încercase, în măsura posibilităților sale actricești, să fie amabil cu Emilia.

— A! exclamă Liana. Am uitat să-ți spun o chestie.

— Ce anume, draga mea?

— N-ai observat nimic când ai venit azi-dimineață acasă?

— Ce să observ?

— În parc! Închipuie-ți, a dispărut statuia.

— Ce?!

Medicul, palid, țâșni din fotoliu și alergă la fereastră. Rămase câteva clipe încremenit. Șopti fără să-și dea seama:

— Mi-a fost mereu teamă...

După ce studie cu atenție extrasul de note redactat de către Macri asupra dosarului Gheorghe Vlădulescu, Minerva intră în biroul colonelului Ionaș. Își manifestă intenția de a-l vizita pe deținut, care-și executa pedeapsa la penitenciarul din M. Colonelul se arată sceptic:

— Nu vreau să te demobilizez, dar n-ai să scoți nimic de la el. L-am văzut de câteva ori în timpul anchetei. E, în definiția comună, un dur, un neadaptat și, dacă ceea ce afirma un psiholog asupra personalităților accentuate este valabil, anume că pe acestea le punctează, determinându-le evoluția, implicit destinul, o anumită trăsătură de caracter, generatoare de un anume sentiment, atunci ura reprezintă cuvântul care-l desemnează cel mai bine pe Vlădulescu. Este o pungă de otravă, și pentru mine constituie o enigmă.

— În ce sens? se interesă Minerva.

Colonelul privi departe, peste umerii ei.

— Dragă mea, omul acesta nu a împlinit încă patruzeci de ani... Cam pe aici. A trăit, deci a copilărit, s-a maturizat, în condițiile de după anii '50. Nu avea cum să regrete un modus vivendi de dinainte de război, iar situația modestă a părinților — un învățător și o umilă funcționară — nu generează păreri de rău. Dacă mai pot înțelege, apelând la întreaga mea obiectivitate, că feciorul lui x, mare moșier, industriaș sau om de afaceri, are nostalgia cultivată de familie a fostului regim, pe Vlădulescu nu-l pricep sub nici o formă. Părinții sunt modești — i-a vizitat Grădinaru —, locuința, tipic mic-burgheză, exclude ca ridicolă ideea de avere,

mentalitatea aparține unor oameni echilibrați care nu plâng după aurul bunăstării "de pe timpuri". Și atunci? De unde, de ce atâta venin? N-a avut necazuri, și-a făcut studiile în condiții normale, a dus o existență care, prin confortabil și lipsă de accidente, devine chiar monotonă. Și atunci, iarăși, de ce?

Minerva săltă din umeri:

— Probabil trebuie totuși să acceptăm ideea răului existent în unii indivizi, indiferent de condițiile și mediul în care evoluează. În orice caz, vreau să-l cunosc.

Colonelul surâse:

— M-am obișnuit să mizez pe intuiția ta. Încearcă! Un amănunt însă trebuie să-ți fie limpede. Te vei izbi de zidul unei fortărețe. Individul este condamnat la cincisprezece ani. Pentru el, mai rău decât închisoarea, nu există nimic. Nu mai are nici o miză, nu mai are ce pierde. Îndoi-m-aș deci să fie dispus să-ți ofere ceea ce colaboratorii noștri mai tineri ar numi un pont.

— Nu, făcu Minerva, nu mi-l va oferi, dar s-ar putea să-i scape.

După ce Codruț înghițea ceașca de lapte de la ora cinci, obligațiile doamnei Marta Bădescu încetau. În serile când soții Candian voiau să iasă, o rețineau plătindu-i ore suplimentare. Nu locuia departe și, în maximum jumătate de ceas, mergând pe jos, se afla în locuința ei din strada Popa Tatu. Aici, într-un bloc micuț, avea un apartament de două camere cu dependințele respective, un pekinez și amintiri puține.

După moartea soțului ei, Manole Bădescu, fost judecător, spre deosebire de marea majoritate a văduvelor, se debarasase în mod sistematic de aproape toate obiectele care țineau de trecut. Își schimbase locuința, luând un apartament mai mic în același bloc, vânduse biroul și biblioteca juridică ale bărbatului dispărut, își luase altă mobilă — ușoară, practică, funcțională — păstrând doar două scrinuri și o vitrină stil, piese veritabile care făcuseră parte din zestrea ei.

Neamurile și cunoștințele o asistaseră contrariați:

— Sunt de-a dreptul consternată, îi spusese, de pildă, aceeași Valentina, cea mai veche prietenă. Procedezi de parcă ai vrea să-l uiți complet pe Manole. Și doar vă știu de-o viață. Totdeauna am avut impresia că sunteți foarte uniți.

— Dar chiar așa am și fost și, dacă ar fi s-o iau de la început, tot pe Manole l-aș alege.

— Atunci?

— Tocmai pentru că mi-e greu să am mereu în fața ochilor martorii unei fericiri apuse. Am șaptezeci de ani și știu că nu mă mai așteaptă nu bucurii, dar nici măcar ceva special, cu excepția —bătu în lemn — vreunei boli. Ții minte cobaltul meu din dormitor? De câte ori îl vedeam, îmi dădeau lacrimile. L-am cumpărat la Capri, în '33. Eram în voiaj de nuntă; superbă, elegantă și fericită. La fiecare aniversare a căsătoriei noastre, Manole îl umplea cu trandafiri albi... Azi sunt bătrână, urâtă, prost îmbrăcată și nimeni nu-mi mai aduce trandafiri albi. E un simplu exemplu.

— Ești deprimantă, ma chère.

— Nici pe departe cât aș fi fost, dacă rămâneam să veghez între ruine. Nu-ți mai spun că mi-e mult mai ușor să întrețin casa. Numai ștersul prafului în sufragerie îmi lua pe vremuri jumătate de ceas.

Întoarsă acasă, Marta Bădescu scotea cățelul la plimbare, încheindu-și seara cu o carte sau ascultând emisiunile de la radio. N-o interesa televizorul și refuza constant invitațiile prietenilor sau ale vecinilor amabili. Se simțea bine singură și acceptase să intre în serviciul familiei Candian nu atât pentru rotunjirea venitului, cât pentru faptul că, suferind de arterită, medicul îi recomandase multă mișcare.

— Dacă aș fi dispus de toată ziua, precis n-o făceam. Azi mi-e lene, mâine plouă, sau ninge, sau e prea cald. Așa sunt obligată să ies și, vrând nevrând, mă plimb.

În drum spre casă, Marta Bădescu se opri ca totdeauna la Expresul din Piața Palatului. Nu făcea nici un fel de gospodărie și, după moartea lui Manole, gurmand și gourmet, în același timp, amator de bucate sofisticate, descoperise deliciul meselor tip bufet rece, încropite din pachetele de băcănie.

Pe palier o întâmpină lătratul cățelului care simțea că s-a întors încă înainte de a fi băgat cheia în broască. În vestibul, simți miros străin, de fum de țigară. Se dezbracă de jachetă și aruncă o privire reflexă în oglinda cuierului:

— Tu ești, Bebe?

— Hello, mamă!

— Pentru Dumnezeu, schimbă-ți țigările. Astea miros groaznic.

— Nu eu le fabric!

— Ți-am spus de atâtea ori! Fumează mai puțin și-ai să-ți poți permite un tutun mai scump.

O aștepta în fotoliu, cu picioarele extrem de lungi repezite spre mijlocul încăperii. Era un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, înalt, extrem de suplu, blond, de o izbitoare distincție. Osatura, întreaga geometrie a obrazului, noblețea încheieturilor și a degetelor fine trădau rasa cizelată de-a lungul multor generații. Costumul de vară bleu îi venea bine, și maică-sa, mângâind cățelul care i se cățăra fericit pe poale, îi strecură o privire mulțumită.

— Cu ce ocazie pe-aici?

Se vedeau destul de rar, uneori o dată la câteva săptămâni. Bebe Bădescu lucra la studiourile cinematografice din Buftea, îndeplinind diverse funcții secundare. Nu avea studii superioare, ceea ce constituise marea decepție a lui Manole Bădescu și o rană, pe care anii nu izbutiseră s-o vindece, pentru bătrână. Își iubea băiatul, copil unic, dar făcea parte din nefericita specie a celor care nu știu să se mintă — uneori, automistificarea e salutară — și sentimentele, cât de puternice, n-o legau la ochi. Marta își cunoștea fiul pe degete, îi accepta defectele cu resemnarea înțelepților. Era o sceptică și nu credea în corijarea individului. "Mai veche decât deprinderea e firea. Poți șlefui un om, îl poți învăța eticheta, îi dai un polei pentru ca accidente de caracter să fie mai puțin stridente, dar, în fond, rămâne același. E suficientă o împrejurare propice, pentru ca tot ce a fost aparent înlăturat cu o bidinea de precepte, norme, reguli să țâșnească la suprafață cu violență."

Superficialilor sau celor cu un simț analitic mai firav Bebe Bădescu le făcea o impresie excepțională. "Fin, are o eleganță naturală, distincție, inteligență, un adevărat aristocrat", sunau calificativele curente care circulau pe seama lui. Le auzea și bătrâna, mulțumindu-se să le înregistreze cu un clipit ceva mai des. Era frivol, snob, egoist, iar inteligența — mai mult zgomotoasă decât autentică. Încredințat că soarta îl hărăzise ca ales, simțindu-se extraordinar de bine în propria-i piele, nu s-ar fi schimbat nici pe șahul Persiei, crezând orbește în steaua

lui. De pildă, dacă i s-ar fi oferit mâine o coroană de rege, Bebe nu s-ar fi prăpădit de buimăceală și, eventual, ar fi primit-o cu aer seniorial de mare favoare.

Un anumit optimism, care ținea de inconștientă și infatuare, îi asigura o bună dispoziție permanentă: "Totul se rezolvă. Și dacă o problemă nu se rezolvă în maximum șase luni, înseamnă că ea nu există..."

— Noutăți?

Bebe dădu din umeri:

— Noutăți! Lucrăm la un scenariu de Mircea Mihail, îl știi... A scos anul trecut Taifunul.

Avea un glas nazal și emitea cuvintele pe un ton caracteristic: "nimic nu-i important, nu merită discutat..."

— Ceva interesant? insistă bătrâna.

Sensul de fapt era altul: "ceva interesant pentru tine?"

— Ași! Un fleac. N-avem scenariști, e o realitate, muncim ca niște negri să scoatem ceva din ceea ce grifonează fără har maestrul. Râse superior: Eu nu pot să scriu ca ăștia... Ideile mele sunt de altă factură și pentru altă clasă de regizori. M-aș putea înțelege eventual cu un Cramer...

— Înțeleg, oftă bătrâna. Tu ai mâncat ceva?

Bebe dădu din mână. Spre deosebire de taică-său, mesele constituiau pentru el un pretext. Nimic nu-i stârnea în mod deosebit apetitul, iar la restaurant — totdeauna select — comanda diferite feluri ținând seama de gradul de simandicos al denumirii.

— Nu mi-e foame. Ce mai fac amicii tăi, Candienii?

— Tu n-ai mai trecut pe la ei?

Bebe îi frecventa destul de des, dar având grijă să evite orele în care ar fi putut-o întâlni acolo pe maică-sa. Îl umilea situația înjositoare de "guvernantă" — "îi administrează țâncului cum să spună că vrea pipi "en français" și, în consecință, Candienii ignorau total relația lor de rudenie. Coincidență de nume — simplă coincidență. Bădescu e, în fond, frecvent.

Doctorul Candian nu făcea pasiune pentru Bebe. Îl suporta însă amabil, dată fiind legătura lui cu Mara Varlam, veche prietenă de-a casei, și pentru că dădea notă bună la sindrofiile cu pretenții.

— N-am avut timp. De fapt, am lipsit mai tot timpul din București.

Azi vin prima oară după aproape două săptămâni.

Bătrâna zâmbi ironic:

— Mă simt extrem de flatată, mon petit. Făcu o pauză și adăugă: Ai nevoie de bani?

Bebe păru ofensat:

— Îți închipui că numai pentru bani vin? Vezi, asta detest eu la tine: te porți de parcă în permanență ai avea ceva să-mi reproșezi.

— Nu, oftă Marta Bădescu, de mult nu-ți mai reproșez nimic.

Bebe își împreună vârful degetelor într-un gest meditativ.

— Deci, nimic nou la Candieni.

— Spune-mi exact ce te interesează. Trebuie să știi însă, că nu-mi fac confidențe.

— Confidențe! Când petreci acolo zilnic șase-șapte ore, nu-ți pot ascunde mare lucru.

— Ce ar fi de ascuns?

Bebe păru că se eschivează.

— Vorbesc în general.

Bătrâna îl privi mai atentă:

— De ce nu te duci tu să faci cercetări la fața locului? Ai ușile deschise, iar chestiunea, bag de seamă, te preocupă.
— A, nu, nu-i deloc momentul, făcu Bebe pe gânduri.
— De ce nu e momentul?
Bebe întoarse capul, zâmbi fals și se ridică:
— Ți-am spus, n-am timp.
În vestibul, maică-sa îl țintui locului, punându-i mâinile pe umeri.
— Fii atent să nu faci vreo prostie. Nu ai pe nimeni care să te ajute.
În orice caz, lasă-i pe Candieni în pace.
Fiu-său se descotorosi delicat din strânsoare:
— De la o vreme ai idei... Tu vieillis, maman, au revoir...
Marta Bădescu rămase gânditoare, cu o grijă nelămurită în suflet. Totdeauna presimțise actele necugetate ale lui Bebe. Și, totdeauna, fusese incapabilă să le prevină.
Se culcă într-un târziu, fără să scoată cățelul la plimbare și fără să deschidă pachetele de la Expres, uitate pe frigider.

Da... Aceași atmosferă de "cândva, de altădată", de vechi... Un vechi aparte, zglobiu, gingaș strălucitor, grațios. Vechi, dar nu bătrânicios.

Același Mirciulică blazat și taciturn, aceeași femeie încântătoare, de un discret, dar irezistibil farmec. Același surâs "de casă bună", aceeași căutătură — flori palid albastre, aburite de o feminină nesiguranță.

Lui Cristescu i se păru însă că deslușește o undă de tristețe —ceva cu totul nou în arsenalul Melaniei Lupu — în colțul buzelor tremurânde și al privirii neliniștite.

— Nu v-am văzut de multă vreme, debută Melania. Nu e un reproș... Mi-am închipuit că sunteți ocupat și, vă rog să mă credeți, nu m-am simțit neglijată. Am știut în tot acest timp că vă gândiți la mine.

— Nu vă înșelați, bâlbâi maiorul, ca totdeauna tulburat în prezența bătrânei.

— Ce mai faceți?

"Hm! gândi Cristescu. Politicoasă până în cercei. Individul bine crescut nu intră imediat în subiect, manifestă cald interes pentru persoana interlocutorului. Pariez pe ultima pereche de pantofi că urmează să-mi solicite relații despre Azimioară, domnul acela dolofan și drăgălaș..."

— Vă mulțumesc, destul de bine.

— Mă bucur că aud vesti atât de minunate. Și subalternul dumneavoastră? Domnul acela dolofan atât de prevenitor, Azimioară...

— E într-o condiție excelentă și vă transmite omagii.

— O! Sunt încântată să constat gentilețea tinerilor. Pentru noi, cei în vârstă, orice gest de amabilitate constituie un cadou neașteptat.

Maiorul, nerăbdător și vag îngrijorat — niciodată nu puteai ști la ce să te așteți din partea Melaniei —, se interesă direct:

— Aveți necazuri?

Bătrâna își rotunji ochii a mirare:

— Se cunoaște? Într-adevăr, aveți un spirit de observație foarte fin, căci eu am fost învățată să mă stăpânesc, să-mi ascund stările de spirit mai... speciale. Câteva lacrimi i se prelinseră pe obraji roz, emailați: O! Iertați-mă! Acum o să credeți despre mine că sunt o mincinoasă. Evenimentele însă mă depășesc.

Deși Cristescu, după atâția ani, nu știa niciodată când bătrâna e sinceră sau își consumă câte un număr, se simți totuși emoționat.

— Pentru Dumnezeu, doamnă, ce s-a întâmplat!

Melania suspină și dădu să se ridice:

— Să vă servesc întâi o ceașcă de ceai.

— Lăsați ceaiul, făcu excedat Cristescu.

— Aveți dreptate, nu-i o băutură pentru persoane puternice. Poate preferați un rachiu de drojdie, propuse senină. Am descoperit această specialitate de curând. Este preferința instalatorului nostru, un bărbat cu multă experiență. Până a ieșit la pensie, a fost îngrijitor la circ. Știți, persoanele care fac duș cu furtunul animalelor când dau semne de nervozitate. Îmi închipui că îți trebuie multă energie în această profesiune.

Maiorul oftă adânc, apoi se resemnă. "Dacă mă ia cu istorioare în care evoluează exotici — fost pompier, gropar, vidanjor etc. — toți distinși, cu experiență și oameni de cultură, înseamnă că lucrurile nu sunt chiar atât de grave."

Melania servi băutura în două pahare mari, de apă, și Cristescu se întrebă îngrijorat dacă nu cumva bătrâna a început să tragă la măsea... Se abținu însă de la orice comentariu și luă o înghițitură de rachiu. Îl găsea infect, mai ales datorită aromei. Din același motiv, nu suporta țuica.

— Simt, zise Melania punând paharul pe masă, că am prins puțin curaj. Izbucni pe un ton patetic: Domnule maior, trăiesc un moment teribil! Există un proverb: necazurile nu te întreabă câți ani ai... Îmi închipuiam că am ajuns la o vârstă care mă scutește de supărări mari. Conchid că naivitatea mea nu va încărunți niciodată.

— Poate vă hotărâți totuși să-mi spuneți despre ce este vorba.

Melania Lupu își presă delicat ochii cu batista.

— Aș prefera ca Mirciulică să nu asiste la discuție. În ultima vreme e de o sensibilitate care mă neliniștește pe drept cuvânt.

Luă motanul în brațe și-l duse în bucătărie. Maiorul o auzi umblând la frigider.

"Îl mituiește!"

Se întoarse aferată, își netezi poalele fustei și declamă cu o voce tremurată:

— Domnule maior, sunt profund îndurerată și jignită până în adâncul sufletului.

— Adică?

În ochii bătrânei se iviră din nou lacrimi:

— Unchiul meu a fost furat!

Cristescu se agăță de brațele fotoliului amețit. Cum venea chestia asta? Da, trebuia să se aștepte la o trăsnaie. Unchiu-său, care o fi având vreo sută de ani, furat! Furat ca un stilou, o servietă sau un portofel! Dintre toate situațiile născocite de Melania, aceasta era fără îndoială cea mai reușită. Respiră adânc și izbucni să articuleze:

— Îmi puteți oferi câteva amănunte care să mă facă să pricep un fapt... mai puțin obișnuit? Semnalmente persoanei, vârstă, împrejurări...

Melania clipi mărunț și des, semn că a înțeles, găsind cu cale să și suspine:

— Este o persoană impozantă, cu multă prestanță și distincție. Poate că unora li se va părea demodat, dar poartă barba împărțită în două și o mustață în ghidon de bicicletă. Sunt amănunte care, am spus-o

totdeauna, virilizează obrazul unui bărbat. În privința caracterului, fără a fi orbită de un subiectivism îngust, de familie, pot afirma că întrunește buchetul celor mai nobile însușiri: generozitate, o distinsă inteligență, o emoționantă înțelegere pentru natura umană.

— Portretul e splendid, i-o scurtă maiorul și cred că ați reușit să-mi redați perfect imaginea. Când... a fost răpit?

Melania clipi senină.

— Alaltăieri noaptea.

— Unde se afla?

— Firește, la domiciliul lui, pe care nu-l părăsește niciodată.

Cristescu își închipui că înțelege despre ce e vorba. Faptele erau probabil extrem de simple. Bătrânul, sclerozat desigur, ieșise să se plimbe sau cu vreo treabă oarecare și apoi uitase drumul spre casă, adresa, cum îl cheamă. Nu era primul caz și, chestiune de ore, "furtul" avea să fie clarificat. De ajuns să dea peste el un milițian care să-l ia de mână și să-l ducă la post. Urma confruntarea datelor persoanei cu disparițiile semnalate în perioada respectivă de timp și șampania oferită de familie cu ocazia întoarcerii fiului risipitor. Se simți ușurat și rosti cu căldură:

— Să nu fiți îngrijorată. Sunt încredințat că va fi găsit cât de curând. Se interesă, întrebare convențional birocratică: Ce vârstă are unchiul dumneavoastră?

Se aștepta la o cifră cochetând cu nouăzeciul. Melania răspunse senină:

— O sută șaizeci și șase de ani.

Mayorul simți atât de concret cărămida căzută în cap, încât își auzi și zgomotul craniului țândărit. Obiectele din încăperea, chipul Melaniei deveniseră stacojii, opintind în secunda următoare spre albastru.

"Își bate joc de mine... Cu adevărat, începe să devină inadmisibil..."

Bătrâna se simți obligată să dea unele explicații.

— E unchiul meu mare, fratele bunicului.

— Sunteți sigură...

— Dar bineînțeles, îmi cunosc rudele.

— Altceva! o întrerupse Cristescu sleit. Sunteți sigură că n-a uitat când s-a născut? Sau poate că dumneavoastră încercați unele... confuzii.

Melania îi aruncă o privire înveselită:

— Dar nu încapă nici o confuzie. Scrie pe el...

— Cum adică scrie pe el? Ce scrie?!

— Anul nașterii. Așa se obișnuiește la personalități.

— Personalități?!

— Da, personalități! Păru dintr-o dată jignită: Nu considerați că doctorul Alexandru Conțescu a fost o personalitate autentică?

Nimicit, maiorul se prăbuși în fotoliu.

"Sunt un imbecil! trebuia să-mi dau seama că-i vorba de statuie. Nebuna însă m-a obișnuit cu combinațiile cele mai smintite, și în fața ei îmi pierd judecata limpede și simțul realității..."

— Nu vă dați seama cât sunt de afectată. Acest bărbat eminent merita să rămână acolo, pe soclu, o pildă vie pentru generațiile care i-au urmat. Doctorul Conțescu este cel ce a înzestrat omenește primele spitale pentru săraci, a înființat cele dintâi case de copii și pot să vă spun că ocrotea părintește toate animalele orfane din cartier. Până și șoarecii, o vietate drăgălașă, susțin mulți, dar pe care eu una nu i-am îndrăgit, căci anatomic îmi jignesc simțul estetic, nu sunt îndeajuns de proporționați, găseau în inima unchiului meu o tandră înțelegere.

"Clar! conchise Cristescu. Melania nu s-a iscat așa, în mod excepțional. Are o ascendență notabilă..."

— Trebuie să vă spun că m-am interesat imediat la Consiliul popular. Am dat de un domn foarte simpatic, dar care are un obicei ciudat: când te ascultă, stă tot timpul cu gura căscată. Nu chiar ca la "închide ochii și deschide gura!", dar îndeajuns pentru a produce un curent continuu. Părea că nu se simte prea bine și m-a condus până la ușă cu o politețe plină de râvnă, asigurându-mă că nu-i vorba despre o măsură edilitară.

"Politețe plină de râvnă... Îmi închipui și eu, gândi Cristescu. Garantez că, după ce a scăpat de Melania, a tras o dușcă și nu-i exclus ca în următoarele douăzeci și patru de ore să-și fi vizitat medicul..."

— Atunci, reluă Melania, în disperare de cauză, m-am adresat dumneavoastră. Adăugă tremurat: N-am pe nimeni altcineva, sunteți singura persoană importantă pe care eu pot miza.

Îi scăpară din nou câteva lacrimi. Maiorul, deși la capătul puterilor, respira mai normal:

"Uite o dandana pe care am scăpat-o!"

— Credeți... Credeți că mă puteți ajuta?

— Regret, stimată doamnă, dar chestiunea nu este de resortul meu. Vă voi recomanda însă călduros maiorului Minerva Tutovan, care se ocupă de acest dosar.

Chipul Melaniei se lungi.

— Am înțeles bine? E vorba despre o doamnă?

— Exact. O doamnă și, vă asigur, foarte competentă.

— Știți... Aș fi preferat să... colaborez cu dumneavoastră. Doamnele mă înțeleg mai greu. Probabil că amănuntul ține de o structură singulară, dar prietenii mei cei mai buni au fost totdeauna bărbații.

Maiorul își desfăcu brațele.

— Situația mă depășește.

În sinea lui jubila.

"Numai de dragul unui moment ca ăsta și merită să trăiești. Cea mai superbă confruntare la care puteam să asist: un meci între Samurai și scumpa, irepetabila noastră Melania. Ei bine, băieți, mi-a venit și mie rândul să pun pariuri, tolănit în fotoliul I..."

Pe obrazul Melaniei un rid abia vizibil, ivit între sprâncene, îi trăda îngrijorarea.

"O femeie... Te înțeleg, draga mea. N-are ce să te bucure... Te-ai obișnuit cu domnul maior Cristescu, care te înțelege și te menajează. Nu te poți aștepta la același tratament din partea unei doamne. Cu cât sunt mai inteligente, cu atât devin mai dificile... Iar tu, Melania, le-ai stârnit de când te știi invidia..."

Până la minister maiorul o ținu în pas gimnastic. Tremura de nerăbdare să-i dea vestea Minervei și, realmente, se simțea scuturat de frisoane.

— În viața mea n-am fost atât de bine dispus! exclamă azvârlindu-și paltonul și fularul pe birou.

Azimioară îl cercetă zâmbind curios. Într-adevăr, maiorul arăta radios și cu douăzeci de ani mai tânăr. Mai-mai să-i pui un cerc și un băț în mână.

— Bombă! Melania, chère Melania, face parte din distribuția dosarului cu statuia.

— Fantastic! o scăpă locotenentul turtit de senzație.

Cristescu își frecă mâinile.

— Ascultă, băiete! Știu că o să ne distrăm strașnic! Repetă parcă nevenindu-i să creadă: Melania — Minerva! Magnific! Abia aștept să-i servesc vestea asta frumușică Tutovancăi. Parcă o aud cum mă încuraja ea: "Ești fraier, Cristescule! Cât ai clipi de două ori, eu ți-o făceam K.O.! Ce naiba?! Vrei să te învăț eu meserie...? Te-au speriat o fragedă țicnită de o sută de ani și o turmă de mâțe..." Asta în dosarul cu pisicile negre!... (Vezi: 320 de pisici negre).

Ridică receptorul și ceru un interior. Dădu peste căpitanul Macri care-i răspunse că Minerva poate fi găsită la birou, în dimineața următoare.

— Nu-i nimic. Și mâine e o zi. Îl măsură pe locotenent, mereu încântat: Tu pe cine pariezi?

Azimioară clătină din cap.

— Greu de spus... Aș opina pentru meci nul. Dumneavoastră?

— Merg doi contra unu pe Melania! Cel puțin pentru graficul sistemului nervos al fiecăreia, la sfârșitul partidei.

CAPITOLUL III

Minerva ajunse la penitenciarul din M în jur de ora zece dimineața. Privit de afară, stabilimentul n-avea nimic special și un neavertizat l-ar fi considerat — date fiind clădirile banale, scunde și lungi — ceva între grânar, depozit sau garaj.

Ziua era splendidă, exemplar strălucit al anotimpului de vară. Minerva, citadină înverșunată pe care natura o lăsa absolut rece — în literatură sărea totdeauna pasajele cu descrieri pe temă —, inventarie (deci cerebral, nu cu simțirea) minunățiile meleagului: soare radios, cer limpede, copaci cu verdele încă intact, iarbă, gâze, fluturi fără treabă, zumzet de albine, margarete. Minerva avea o fantezie de factură specială, și aceasta se manifesta în toate direcțiile. Fără să fie o animistă, acorda diferite calități sau defecte omenești animalelor, păsărilor, obiectelor înconjurătoare. De pildă, nu se putea uita la o margaretă, fără să-și imagineze o fată frumoasă, sănătoasă, dar cretină. "N-are inteligență, asta e!" Urmând același curs, girafa constituia prototipul guvernantei englezoaice, stânenelul — un individ ros de tuberculoză.

Minerva, anunțându-și din ajun venirea, Vlădulescu nu fusese scos la lucru. Până să fie adus în vorbitor, Minerva se întreținu câteva minute cu directorul penitenciarului, un bărbat mai în vârstă, pe al cărui chip se citeau seninele unei oboseli cronice.

— Cum vă descurcați pe aici? Întrebă convențional.

Omul zâmbi:

— Ne descurcăm, n-avem încotro.

— Aveți probleme?

— Hm! Probleme există și într-o grădiniță de copii.

Minerva exclamă pe un ton optimist:

— Sunt încredințată că vă descurcați admirabil. Mi s-a relatat că aveți multă înțelepciune și un tact pe care l-ar putea invidia orice diplomat.

Directorul râse:

— Poate! Dar eu sunt unul! Deci o singură minte, împotriva unui "colectiv" de creiere. Și n-avem de-a face cu mielușei și porumbițe... Mi se pare că a venit. Da! Vă las singuri.

Gheorghe Vlădulescu, în picioare, o privea cu o curiozitate bine stăpânită. Minerva ezită o singură clipă asupra tonului ce urma să-l imprime discuției. Cântărind scurt individul — un dur, categoric inteligent, pe care, în nici un caz, nu-l păcălești cu panglici, baloane de săpun și iepurași scoși din buzunarul de la ceas — se hotărî să joace strâns. Abordarea va fi directă, bărbătească, pe undeva și într-un anume sens de la egal la egal, fără familiarismele persoanei a doua singular pe care, în munca de anchetă, Minerva le condamnase totdeauna.

— Stați jos!

Vlădulescu înclină ușor capul în semn de mulțumire și își trase un scaun de sub masa lungă, de trapeză. Era un bărbat înalt, osos, cu maxilare puternice. Privirea, pe jumătate camuflată de pleoapele mult coborâte, se deslușea pe obrazul bătut de soare, ca o ață. Surprinzătoare erau mâinile fine, cu unghii îngrijite, în ciuda muncii brute.

"Ai zice că ară la gherghef, nu..."

— Bănuiesc, începu Minerva convențional, că întrevederea aceasta vă surprinde...

Vlădulescu nu răspunse. Un clipit scurt doar confirmă că o auzise.

— Iată despre ce este vorba. Ați fost unul din principalii acuzați în afacerea de la Păunița. În ciuda competenței și conștiinciozității colegilor care v-au anchetat, am impresia că mai sunt unele probleme de elucidat.

— Tot ce am avut de declarat am făcut-o în birourile dumneavoastră și în fața instanței. N-am nimic de adăugat, nu știu nimic mai mult. Adăugă imperceptibil, ironic: Numai ancheta a durat șase luni de zile. De ajuns să-ți povestești nouă vieți, fără să mai rămână nici măcar un minut neinventariat.

Avea un glas plin, cultivat, bine ținut în hățuri. Nu șovăială, nu tremolourile emoției sau ale mâinii, nu vibrația ori accentele resentimentului.

— În principiu aveți dreptate. Există însă uneori fapte, aspecte care, constituind amănuntul fleac într-un dosar, își pot dovedi relevanța în altul. La Păunița, ați fost adjunctul inginerului Dragoman. Mai bine zis, mâna dreaptă. Într-una din zilele toamnei 198... În timp ce lucrați împreună la domiciliul său, a fost vizitat de doctorul Candian...

Vlădulescu i-o reteză scurt:

— Nu-mi amintesc.

— Faptul a fost totuși consemnat.

— Nu eu întocmesc procesele-verbale.

— Totuși ați semnat.

— Amănuntul că Dragoman avusese o vizită. Pe cine anume, habar n-am. Relațiile noastre erau strict profesionale, nu mă introdusese, și nici nu mă interesa, în cercul intimilor.

Minerva își coborî privirea

— Am înțeles... Altceva! Cunoașteți Aleea Dr. Alexandru Conțescu?

— Nu.

— Acesta, zâmbi Minerva, s-ar putea numi o minciună inabilă, dar, când am de-a face cu interlocutori de o anumită vârstă, evit termenii care i-ar putea face să roșească.

— Nu vă sfiți.

— Mulțumesc. Deci, mințiți. În parcul din Aleea Conțescu, la statuia ilustrului medic, se afla plasată una din principalele cutii oarbe. Ați folosit-o și dumneavoastră.

— Exact. Nu cunoșteam însă numele străzii.

— Îhî! făcu Minerva. Iată o posibilitate la care nu mă gândisem. Rămânem deocamdată pe același meridian. În fața laturii de N-V a parcului există un imobil pe două nivele în stil maur.

Fără ca Vlădulescu să reacționeze, Minerva simți că brusc aerul se încărcase de electricitate. Individul nici măcar nu clipise, nici o flăcăruie, săgeată, undă de tresărire nu-i traversase privirea și totuși, de parcă i s-ar fi transmis un semnal din eter, Minerva intui că a atins o problemă care pe Vlădulescu nu-l lăsa indiferent.

Îl trădă și graba, înainte ca Minerva să formuleze vreo întrebare legată de clădirea respectivă, de a preciza:

— N-am făcut niciodată turul parcului și...

Minerva îl întrerupse zâmbind șagalnic:

— Domnule Vlădulescu, nu m-am născut la ultima ploaie. Chiar și un novice, când se avântă într-o acțiune clandestină, studiază întâi împrejurimile, cântărind riscul de a fi interceptat în timp ce consumă un act sau altul.

Vlădulescu săltă din umeri.

— Nu cunosc, în orice caz n-am reținut respectiva clădire.

— Și totuși, riscă Minerva, ați frecventat-o, și nu o dată.

— După câte bag de seamă, ricană Vlădulescu, știți mai multe decât mine.

— Unul din vecinii imobilului v-a văzut în câteva rânduri.

Vlădulescu își ridică pleoapele și, pentru prima oară, Minerva îi văzu ochii. De un verde opac, cu o privire ermetică. O privire de statuie.

— În definitiv, ce vreți de la mine? Să colaborăm?

— De ce, nu?

Bărbatul se aplecă peste masă:

— De ce, da?

— Pentru ca, de exemplu, dumneavoastră, oferindu-ne un minim de ajutor, să vă mai răscumpărați din păcate.

Vlădulescu începu să râdă, lăsând să i se vadă dentiția încâlcită, dar puternică.

— Să-mi răscumpăr păcatele! Asta, probabil, ca un efect al programului de reeducare de aici.

— Și iar, de ce nu? În fond, reeducarea elementelor antisociale reprezintă unul din scopurile esențiale ale acestor instituții.

Vlădulescu o cercetă ironic:

— Ați izbutit cu mulți?

— Cu destui. Și chiar dacă nu totdeauna reușim, oricum se realizează cel de-al doilea deziderat: izolarea acestor elemente, împiedicându-le astfel să dăuneze societății.

— Vă urez succes pe mai departe. În ceea ce mă privește, considerați-mă izolat.

Minerva oftă și-l privi îndelung. Vlădulescu își ieșise din armura de gheață, și pe chip i se citea un soi de triumf. Aerul victorios al celor învinși, când simt că, pierzând totul, pot lupta până la capăt, până la exasperarea învingătorului.

— Încerc să intuiesc, domnule Vlădulescu, ce anume v-a înrăit în asemenea măsură încât să vă otrăviți singur existența? Nu poate fi fericit cineva, chiar în condiții normale din punctul de vedere al libertății,

care nutrește în permanență sentimente de ură, o nemulțumire de fiecare clipă și care-i arde fiecare celulă. Cazul dumneavoastră îmi poartă gândul spre marii autoflagelați ai tristului Ev Mediu.

Făcu o pauză, Vlădulescu ținea pumnii strânși, gata să izbucnească. Minerva își relua tirul:

— V-am studiat dosarul. După o adolescență, ce-i drept zbuciumată, dar de ale cărei accidente sunteți singur vinovat, ați dus o viață normală, societatea v-a tratat fără ranchiună, v-a acceptat în parametrii ei, nu v-a cauzat motive de nemulțumire...

Vlădulescu izbucni:

— De ce nu mi-ați dat drumul să plec? De ce m-ați reținut? Aveți nevoie de un trădător, de un autoflagelat, de o entitate umană care n-o să vă iubească niciodată? Ce obțineți, păstrându-mă aici, fiară dezlănțuită între gratii, nici măcar interesantă pentru Grădina Zoologică? De ce?

Minerva, după o clipă de consternare, începu să râdă:

— Țsta zic și eu tupeu! Noi nu v-am dat drumul? Vestul nu v-a primit. Ei nu v-au dat viză de intrare. Aveți cazier! Două infracțiuni ca minor, a treia la douăzeci și unul de ani.

— Am fost reabilitat.

— V-am reabilitat noi, în conformitate cu normele legislative din România, dar nu și amicii dumneavoastră la care vă grăbeați să ajungeți. Pentru asemenea elemente fac economie de flori și covor roșu la primiri. Au escrocii lor de toate profesiile, specialitățile, culorile, sex, religie, origine etnică. La capitolul respectiv, vă garantez că sunt anual în excedent. Unul ca dumneavoastră nu face decât să sporească panica inflației.

Vlădulescu săltă ostentativ din umeri.

— Scuzați-mă, doamnă. Nu avem ce discuta câtă vreme nu vorbim aceeași limbă și nu ne aflăm în aceeași barcă.

— Eu una sunt gata să discut și aflându-mă pe celălalt mal al Dâmboviței. Realitatea este că dumneavoastră n-aveți argumente. În sfârșit, nu vă mai rețin.

Vlădulescu se ridică. Minerva îi căută ochii. Întrebă răspicat, aproape silabisind:

— În ce relații sunteți cu persoana care se ascunde în imobilul maur de pe Aleea Conțescu?

Vlădulescu ezită imperceptibil. Mai mult o impresie. Declară sumbru, cu ură concentrată:

— N-o veți afla niciodată.

leși însoțit de gardă.

La doctorul Candian era seară video. În living se adunaseră obișnuiții casei. Emilia, a cărei sosire medicul o înregistrase ca totdeauna cu o crispăre lăuntrică, Mara Varlam, o femeie cam de treizeci și cinci de ani, profesoară de limba germană, și Gogu Manoliu, colegul lui Candian.

— Bebe n-a venit? se interesă medicul.

În fond, personajul îi era absolut indiferent, dar întrebarea făcea parte din arsenalul de politete al gazdei. Completă zâmbind:

— În ultima vreme ne cam neglijează.

Mara Varlam, legătura "en titre" a lui Bădescu, îi întoarse surâsul:

— În primul rând mă neglijează pe mine.

Gogu Manoliu, trupeș, cu ochii scăpărând de inteligență și o mustață jovială, îi aruncă o privire iute. Declară pe un ton ușurel, observație de dragul replicii:

— Înseamnă că, în schimb, îți surâde norocul.

Nu constituia un secret pentru nimeni dragostea lui Manoliu pentru Mara.

"O iubesc, băi Dinule, i se confesase într-o noapte de beție, cum nu-mai un cretin ca mine poate să iubească... ! Nu te uita că-s cinic — fac pe cinicul! Sau că râd, când de fapt mie îmi vine să plâng, și sar într-un picior. Astea-s flashuri! În fond, sunt un bou sentimental... Ce spuneam...?"

"Că o iubești."

"Da, dom'le! O iubesc extraordinar. Mai toarnă-mi oleacă de licoare imperialistă. Și ce dacă mă îmbăt? O fac trimestrial. Să trăiești! Ce voiam să zic... A, da! Fii fără grijă, nu înregistrez două scurtcircuite unul după altul. Îți jur că dacă aș ști că are o singură șansă de a fi fericită cu pramatia aia de Bădescu, m-aș retrace, aș fugi de ea, m-aș ascunde..."

"Și acum, de fapt, ce urmărești?"

"Aștept! Aștept să-i facă ăla o figură, și toanta, iubita, draga mea toantă să se dezmeticească..."

Candian îi propusese zâmbind:

"De ce n-o răpești?"

"N-am cal! Deșteptule! Pe o femeie nu trebuie s-o furi. Chestia e să vină singură la tine. Ți-am dat un aforism."

"Apropo de răpiri, folclorul, poveștile străbunicilor sunt pline de asemenea întreprinderi."

"Vezi-ți de treabă! Persoanele erau înțelese. Dar dădea bine o galopodă cu Cosânzeana despletită, ținută pe grumajii bidiviului, în peisajul codrului argintuit de lună..."

Mara Varlam surise blând:

— Nu ești prea amabil, Gogule, cu bietul Bebe.

Manoliu dădu din cap:

— Nu, hotărât nu sunt. Apropo, ai început să mă iubești?

— Cât timp ai să te porți ca un copil prost-crescut, n-ai nici o șansă.

Mara îi zâmbi blând și se întoarse pe canapea, unde Emilia și Liana sporovăiau în șoaptă. Era o femeie mignonă, de o feminitate dulce, cuminte, în contrast de gen cu sex-appealul agresiv al Emiliei. Avea un chip exotic, cu ochi bridați, neguroși, pe un obraz cu pielea foarte albă. Privirea extrem de strălucitoare, privirea care pare veșnic încolțită de lacrimă, constituia una din marile seducții ale Marei. Cu altă expresie — insolentă, o tușă de parșiv, sau "sunt gata să flirtez" — același chip ar fi fost provocator. Spălată însă de condimente, figura Marei era angelică.

— Chiar, soro! o apostrofă Emilia. Unde-i genialul blond?

— La Buftea, răspunse liniștită Mara. Au mult de lucru, ca totdeauna când se apropie ultimul tur de manivelă.

— Pe când marele Oscar?

Începu să chicotească. Liana râse și ea.

"Ce mai, nebuna are haz! Degeaba se înverzește Dinu când o vede."

— Am uitat să-l întreb. O cercetă cu atenție: Ai o toaletă foarte reușită, Emilia.

Era într-adevăr reușită. O rochie de voal violet, transparentă până la indecent, cu ornamente de franjuri lungi de mătase în dreptul sânilor și al șoldurilor. Idee genială de striptease fără despuiere. Franjurile

lunecoase nu îmbrăcau: ațâțau, oferind vizionare cu pipeta. Deși Mara aprecia rafinamentul și execuția toaletei, ea n-ar fi arborat-o niciodată.

Emilia începu să dea amănunte în legătură cu croitoreasa, "o artistă, ma chère", apoi trecu la expoziția de modă de la Intercontinental.

Doctorul Manoliu își apropie fotoliul de al lui Candian. Îl scrută câteva clipe, apoi i se adresează cu un glas scăzut:

— Ce-i cu tine, bătrâne? Ai necazuri?

Dinu Candian, smuls din gânduri, tresări parcă surprins în culpă. Dădu din nună: "fleacuri". Gestul nu-l convinse pe Manoliu.

— Te-am observat de dimineață, la spital. Erai vânăt, mâinile îți tremurau, de parcă ai fi troscăit un kil de vodcă.

Candian ridică din umeri, dar nu spuse nimic. Manoliu nu era însă dintre ăia care se lasă cu una cu două. În afară de asta, ținea mult la Candian, unul din "puținii frumoși care nu e hahaleră, nu-i imbecil, și nu-și datorează ascensiunea muierilor: amante cu influență, ursitoare generoase, zâne bune sau baftă, n-are importanță, toate-s de genul feminin".

— Zi, dom'le, ce ai?

Candian îl măsură iritat:

— Mă, Gogule, tu ai surzit? N-am nici pe dracu!

— Liana?

— Gogule, începi să mă enervezi. Din pricina efortului de a vorbi încet, spre a nu fi auzit de femeii, aproape că şuiera. Ce ai cu Liana? Știi tu ceva? Îmi faci aluzii? Pronunță-te odată și lasă-mă în pace!

"Mde, gândi Manoliu, e mai grav decât mi-am închipuit. Nu l-am văzut în treizeci de ani atât de capsat."

— Măi, Dinule, eu n-am nimic cu Liana, dar știu o chestie. Un individ face în general rost de necazuri din două surse: fie de acasă, fie de la serviciu. Cu spitalul n-ai probleme...

— Poate că mai există și altă categorie, pe care, oricât ai fi de subtil, ai scăpat-o din vedere.

Manoliu îi reproșă cu blândețe:

— Dacă știai că te-ai sculat azi în bié, de ce naiba ne-ai mai chemat?

— Nu v-am chemat eu, ați venit singuri.

Gogu Manoliu începu să râdă:

— Aici ai marcat!

Candian, om prin excelență bine crescut și în plus dezarmat de râsul celui alt, reculă:

— Iartă-mă, Gogule. Nu-s în apele mele. Oboseala, probabil.

Se auzi soneria de la intrare și sări în picioare. Manoliu se interesă:

— Mai așteptați pe cineva?

— Da, pe Voicu. De aia n-am dat drumul la minavet. El trebuie să fie...

Năvăli în living — mișcările, respirația, întreg climatul era precipitat, sub tensiune — un bărbat suplu, într-un costum de blue-jeans.

Din pricina tenului foarte închis, dar mai ales a nuanței, prietenii îi spuneau Ciocolată.

— Sărut mâinile, bună seara! Apoi, fără tranziție: Ce se întâmplă la voi, Dinule? Vă demolează parcul?

Fără să asculte urmarea, doctorul Candian se repezi la fereastră. Simți că inima i s-a oprit. Centrul parcului era gol. Nu se mai vedea urmă de statuie. Dispăruse și soclul.

— Draga mea, eram convins că n-ai să scoți nimic de la Vlădulescu. Atât cât l-am cunoscut eu în timpul anchetei, individul este irecuperabil.

Minerva, care accepta foarte greu o înfrângere, ai fi zis că nu cunoaște nici măcar conceptul, nu era de acord:

— Câte ceva tot am mai scos. Nu am certitudinea, dar s-ar putea să existe o legătură între dosarul de la Păunița și năzbâția asta cu statuia. Obligatoriu însă, trebuie să ne lămurim cine-i fața palidă din imobilul maur.

— Ce relații au venit de la Consiliul popular?

— Am văzut azi raportul lui Macri. Casa aparține unui cuplu de circari, soții Stanciu. Nume de afiș — Duo STAR. Sunt dresori plecați mereu în străinătate. Turnee lungi, câte un an și chiar doi în Japonia, Hawaii, Australia, Marte! Impozitele, taxele telefonice, mă rog, diferite angarale sunt fie plătite anticipat, fie de către CEC.

— Da, făcu Ionaș, cunosc conturile acelea speciale deschise pentru debite domestice.

— Asta e! Cei de la Consiliu sunt convinși că în locuință nu se află nimeni.

— În fond, chestiunea nici nu-i privește.

— Pe mine, însă, al naibii de mult! Vreau să am o conversație cu momâia galbenă.

Colonelul Ionaș aprecia ideile Minervei, îi admira inițiativele pline de fantezie, dar nu-și putea înăbuși de fiecare dată un sentiment de îngrijorare. Avea impresia că evoluează mereu pe o sârmă de telegraf, suspendată între doi zgârie-nori, la limitele strictei legalități impuse de profesie.

— Cum, fetițo? Nu poți obliga pe nimeni să deschidă dacă nu vrea, atâta timp cât n-a comis nici măcar o contravenție. Vreau și eu să-l cunosc pe procurorul care-ți dă O.K.-ul să-i forțezi ușa.

Ochii Minervei sclipiră:

— N-o să-i forțez eu ușa. O să forțez momâia să mi-o deschidă.

Telefonul de pe biroul Minervei zbârnâi. Un glas vesel — "vine, vine, primăvara! ura! ura!" — izbucni în receptor:

— Minerva? Sărut-mâinile! Cristescu la telefon.

— A! Trăiască viteaza noastră miliție! Ce mai faci?

— Splendid. Adăugă cu tâlc: îngrijorat sunt pentru alții.

Minerva încruntă ușor sprâncenele:

— Ce vrei să spui?

— Îți dau o bucurie! Stimabila noastră Melania Lupu și amicul Mirciulică ard de nerăbdare să-ți dea binețe.

— Melania?! Ce treabă are nebuna cu mine?

— S-a trecut pe afiș în dosarul statuii lui Conțescu. Deocamdată ca parte civilă, dar nu mă îndoiesc nici o secundă că devine primadonă.

— Nu înțeleg nimic.

— Las' că-ți explică ea.

— Bag de seamă că te distrezi nespun. Am făcut eu vreun banc?

— Nu, scumpo, și te asigur că cel puțin un trimestru n-ai să mai faci.

— Ești nesperios! Dacă-ți închipui că am să mă las îmbrobodită ca tine de-o babă și un motan...

— Nu-mi închipui nimic. Mă voi mulțumi să urmăresc cu interes desfășurarea anchetei. Îți urez în continuare o zi bună, draga mea. Mă bucur că vestea mea te-a înviorat.

Minerva nu se putu împiedica să zâmbească. Cristescu îi plătea acum — era doar un aconto — toate observațiile sarcastice, toate comentariile gras suculente — garagața, ar fi zis în culise tineretul din minister — pe care i le trântise de-a lungul celor patru dosare unde figurase ca personaj central Melania Lupu.

— Bineînțeles că m-a înviorat și, mizând pe amiciția ta, nu-mi fac nici o grijă.

— Cum vine chestia asta?

— Dragule, cine ignoră în minister ultracompetența ta în problema Melania Lupu? Desigur, vom colabora strâns.

Minerva îndepărtă receptorul de ureche. Hohotele formidabile de râs de la celălalt capăt al firului erau în stare să-i spargă timpanul.

— M-auzi, Minerva? Nu miza pe mine și adună-ți toate puterile. La balul ăsta o să dansezi singură. Sper să constați și tu ce frumoasă-i viața!

Minerva puse calmă receptorul în furcă.

"S-o crezi tu!"

Ca totdeauna când o frământau probleme majore, Melania începu colocviul cu Mirciulică la micul dejun. Constatase în timp că orele dimineții sunt cele mai indicate pentru a-l aborda. Nu era obosit, nu era nervos, nu era susceptibil.

După ce-și isprăvi cafeaua cu lapte, se așezară în fotolii și o vreme ascultară zgomotele dimineții care pătrundeau prin fereastra deschisă: ciripitul păsărelelor, dangătul îndepărtat al tramvaiului, exercițiile de vioară ale domnului Pandele, fost funcționar la o întreprindere de produse lactate și care, descoperindu-și o pasiune târzie, învăța să cânte acum la vioară, deși nimeni, nici familia, nici vecinii n-aveau vreo vină, în sfârșit, zornăitul și claxonul trotinetei lui Florinei, iar, cu intermitențe, glasul de cloșcă al maică-sii:

— Unde ești, Florine...? De ce nu răspunzi când te chem? Ai grijă! Nu cumva să traversezi strada! Să stai aici lângă casă...

Melania își împreună degetele și declară pe un ton grav:

— Da, dragă Mirciulică, avem de luat o hotărâre și aceasta chiar în cursul zilei de azi. Problema se pune, da sau nu! Adică, mergem înainte sau renunțăm... Știu, te simți decepționat, eu nu sunt persoana care să mă las dezarmată cu una cu două, sunt dintre aceia care nu abandonează o partidă înainte de a fi într-adevăr necesar, dar, de data asta, încerc parcă o strângere de inimă. Prezența acestei doamne, interferența drumurilor noastre mă indispuie. Până și numele — Minerva Tutovan — mă face să simt rece pe spinare. E cam sever. Adică prea sever... Altfel lucrezi cu o Dora, Lili sau Cocuța... Și asta ar fi un fleac...

Își înfipse bărbia în piept. Expresia figurii, întreaga făptură trădau o sfântă și legitimă indignare. Socotea sincer că nu meritase ca destinul să-i joace un asemenea reghi.

— Vezi, tu Mirciulică, eu n-am fost niciodată de acord cu atitudinile absurde, indiferent din partea cui ar veni: oameni, gâze, mobile sau soartă. Cum nu înțelegi?... Sigur că situația este absurdă! Doar ce ne obișnuisem cu domnul maior Cristescu, fiecare din noi știam ce vrem

unul de la celălalt, la ce trebuie să ne așteptăm și consider că nu se poate cere mai mult din partea unor persoane cumsecade... Ah, Mirciulică, mă enervează îngrozitor când avem de rezolvat chestiuni importante, iar ție ți se face somn. Nimeni nu mi-a spus că aș fi plictisitoare...

Motanul căscă un ochi sinistru, monoclu verde în care Melaniei i se păru că deslușește asprime și nemulțumire. Se ridică bosumflată din fotoliu și începu să-și facă inutil treabă cu obiectele mărunte de pe scrin.

— Acum mă mai și cerți... Parcă n-as fi așa destul de necăjită... Poate că ar trebui să dau cu banul. Asta era obiceiul colonelului când trebuia să ia o decizie majoră... Chicoti: De fapt, așa a luat examenul de maior... Știi, proba practică... Se aflau, desigur, în mijlocul naturii. Un exercițiu de manevră... Lupu trebuia să hotărască dacă trebuie să atace pe versantul stâng al dealului sau pe cel drept. Ei bine, Mirciulică, moneda i-a indicat pajura și colonelul a pornit în galop spre soluția creată... A fost un succes extraordinar pe care l-am sărbătorit după cum se cuvenea. Țin minte că a născocit atunci și niște versuri: "Cu pajura-n galop / Învingi și un potop / Pe umeri vin din zbor / viteze trese de maior..." Adevărul este că era un minunat poet cazon... Ei, ce zici, Mirciulică? Ce hotărâm?

Motanul nu zicea nimic. Melania se opri în fața oglinzii și își trecu degetele peste sprâncenele zburlite. Șopti:

— Nu, fetița mea, n-ai să te dai bătută. Asta nu ți-ar semăna deloc. Mirciulică are dreptate să fie supărat, căci nu cunosc dovadă mai mare de lașitate decât aceea de a fugi din fața unui adversar pe care-l bănuiești destul de voinic ca să-ți țină piept. Deci, Melania, pregătește-te, te rog, pentru competiția cu această doamnă Tutovan.

Se trânti în fotoliu și rămase multă vreme pe gânduri. "Trebuie să fii foarte atentă, draga mea.." După o vreme adormi. O rază de soare poposi zâmbind pe chipul îmbujorat de somn.

Îl iubea și acum, după doi ani de când trăiau împreună și știa că nu se poate împotrivi acestui sentiment pe care toți cei din jur, dar în primul rând ea însăși, îl considerau inexplicabil și distructiv. După câteva despărțiri serioase — o lună, două, o dată chiar și trei — renunțase să mai lupte. Era fatalistă, "probabil așa mi-e scris", devenise într-un fel comodă, "timpul rezolvă tot", se mințea, vrând să creadă că-i înțeleaptă: "nu cere de la celălalt mai mult decât este în stare să-ți ofere".

Mara însă, parcă într-ascuns de sine, cerea, pretindea. Nu în fraze direct și precis formulate, dar continuau s-o ulcereze fiecare inexactitate, fiecare gafă, slăbiciune sau gest, altul decât cel așteptat din partea omului iubit. Analiza, se consuma, amărăciunea i se înfîșea tot mai adânc în colțul buzelor.

"Niciodată, mărturisea jurnalului de zi, nu mi-aș fi închipuit că poți iubi un om pe care îl disprețuiești." Îi disprețuia superficialitatea, sărăcia sufletească, egoismul sec, grandomania, convingerea că se află cam cu trei capete deasupra celorlalți, insolența pretențiilor nemăsurate, dar mai ales cu nimic justificate; mentalitatea că oamenii se împart în stăpâni și servi. Natural, el Bebe, făcea parte din casta patricienilor.

Îl cunoscuse la familia Candian, cu prilejul unei obișnuite "soarele de sâmbătă". Liana detesta solitudinea, o indispunea perspectiva unei seri petrecute doar cu Dinu (un adevărat regal pentru medic care, obosit, și

mai ales îndrăgostit, nu și-ar fi dorit nimic altceva), și acesta, de teamă ca nevastă-sa să nu înceapă să "simtă" plictiseala, piatra de temelie a adulterului, născocea divertismente și își mobila casa cu oameni despre care își închipuia că ar putea-o interesa.

Pe Mara o impresionase ținuta și distincția lui Bebe, interpretase greșit rezerva arogantă a lui De Sica, după cum îi spunea doctorul Manoliu, confundând-o cu discreția, profunzimea, eleganța de reacție și sentiment a omului de elită.

Mara, o explozivă și o spontană a sentimentului, tânjind cu toată ființa "să se dăruiască frumos", își închipuia că a întâlnit omul căutat încă de pe vremea Medelenilor sau a Pescarului de Islanda. Și se dăruise cu toată grația unei uriașe bogății sufletești, pe care nu i-o intuise decât un singur om: Lucia Varlam — mama, o femeie înăsprită de un destin lipsit de menajamente. Își considera cu luciditatea copilul și, conducându-se după principii pedagogice perfecte ca intenție, dar nu totdeauna fericite, se străduise să cenzureze și să înăbușe în Mara ceea ce ea califica drept elanuri excesive, puseuri de exaltare, arzătoarea cheltuială de sentiment. Metodele dure duseseră la îndepărtarea fetei, la crearea unui complex de ființă neînțeleasă, care avea s-o însoțească, din nefericire, toată viața. Când Mara, cu discernământul adultului, reușise să încadreze în parametrii exacti conduita mamei, era târziu. Tandrețea, duioșia, comunicarea lipseau dintre ele, iar ulterior, rămasă singură, la povara suferințelor mai mari sau mai mici, inerente în existența unei femei cu exces de sensibilitate, se adăugase cea a remușcărilor.

Bebe mai stătea în pat. Adunată ca o pisică în fotoliul cam vast pentru un dormitor, Mara îl privea gânditoare, prin fumul de țigară.

Așa cum stătea, cu bustul gol și mâinile adunate sub ceafă, Bebe semăna cu un Crist blond, famelic și distins. Păstra aceeași expresie de arogantă superioritate, care nu-l părăsea nici în clipele de mare intimitate. Iubea cu aerul că acordă un mare privilegiu.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme? se interesă Mara. Continuă cu un ton pe care-l voia frivol cochet: Lumea pretinde că ai început să mă neglijezi...

Umerii ascuțiți ai lui Bădescu se ridicară a dispreț:

— Lumea! Niște caraghioși! N-au preocupări, în schimb prea mult timp liber. Dacă nu pot să-ți iscodească dormitorul sau carnetul CEC, atunci inventează.

Mara râse:

— Ascultându-te, îți vine să crezi că Dinu Candian sau doctorul Manoliu își petrec zilele croșetând la gura sobei ciorapi și bârfesc.

— Nu ești departe de adevăr. Cleveteală acasă, cleveteală la spital, între două injecții, o clismă și consultul libidinos al pacientelor nostime. Cunoaștem și noi chestiunea!

— Te-ai gândit vreodată, rosti Mara calm, că dintre toate cunoștințele noastre sau oamenii despre care mi-ai vorbit, tu ești singurul cu adevărat ocupat, intelectual asaltat de preocupări majore?

Bebe pipăi pe noptieră după pachetul de țigări. O alese pe cea mai uscată și o aprinse cu un gest princiar. Stinse chibritul cu o mișcare largă, de la stânga la dreapta. Vorbi mai nazal decât obișnuia, semn că socotea observația imbecilă. Nu, nu iritat. Nu se enerva niciodată, tocmai pentru că își considera semenii categoric inferiori, iar el, simțindu-se călărind o stea, distanța până la parter, unde domiciliau ceilalți, îi asigura în relațiile diurne o neclintită seninătate.

— Este o realitate, iar eu, nefiind un ipocrit, detest falsa modestie. Toți, fără excepție, sunt simpli ampoliați, lipsiți de orizont, de scânteie. Da, ma chère, funcționari, indiferent că lucrează la percepție, într-un spital sau, fără intenția de a te contraria, debitează aceleași reguli de gramatică, mereu aceleași ani de-a rândul, unor clase de mucoși.

Erau genul de cugetări care o făceau pe Mara să clocotească; situațiile când îl considera pe Bebe imposibil și lua decizia definitivă (a câta?) de a-l părăsi — o dorea sincer în acele clipe — o dată pentru totdeauna. În doi ani căutase zadarnic, uneori chiar cu sadism, să deschidă o breșă, să găsească un punct vulnerabil în această armură de infatuare, unde Bebe, blindat, se simțea magnific.

— Eu, reluă monologul preferat, fac muncă de creație. Numai oamenii de talent — mă refer la cei aleși, nu la plebea nechemată de la periferiile artei — pot înțelege consumul de energie nervoasă antrenând-o prin cumplite arderi și pe cea fizică, pe care o presupune acest gen de activitate. Citeam recent în World's News —pronunță cuvintele foarte important, cu excesiv accent britanic —că un scriitor consumă, într-o oră petrecută la masa de lucru, același număr de calorii cu al minerului, care a dat șase ore cu târnăcopul în subteran.

— Hm, ciudat, făcu Mara. Am cunoscut mult mai mulți scriitori obezi decât mineri.

Bebe o privi de la o înălțime amețitoare:

— Sper că nu acesta e genul de replici inteligente cu care obișnuiești să-ți întreții școlarii.

— Dragul meu, asupra oportunității și valorii lor educative are cine să se pronunțe. Nu inspectorii ne lipsesc în învățământ.

— Mă rog, făcu indiferent Bădescu, dar părerea mea e să fii foarte atentă...

— Iau act! râse Mara. Dar apropo de ce-mi spuneai înainte. Articolul din — imită accentul lui Bebe — din World's News pomenește de numărul kaloriilor consumate și în... lumea filmului? Desigur, mă interesează mai puțin situația actorilor. De exemplu, cât consumi tu?

Bebe se ridică din pat și începu să se îmbrace. Ca totdeauna tacticos, verificând fiecare obiect vestimentar de parcă atunci ar fi intenționat să-l cumpere...

— Bag de seamă că de la un timp devii extrem de spirituală. O consecință probabil a timpului petrecut în strălucitoarea companie a brilliantului Gogu Manoliu. Hm! Însuși numele ar fi trebuit să te pună pe gânduri, ca predestinat. Nu poate exista un Gogu inteligent, ci doar iscusit măcelar. Râse înveselit de propria idee: Ca să vezi! În fond, ce e amicul Manoliu? Doar că în loc de bifeck hărtănește măruntaiele lui nea Mitică.

Văzându-l că se pregătește de plecare — cât timp va trece până îl va revedea?, o săptămână? două? trei? — încercă să schimbe discuția:

— Hai să lăsăm fleacurile! Apropo, ce achiziție importantă ai făcut alaltăieri și mie nu mi-ai spus nimic? Încercă să se alinte: Începem să avem secrete?

Bădescu se holbă sincer:

— Achiziție? Ce-ți veni?

— Ia gândește-te bine!

— Draga mea, cred că de când îi frecventezi pe Candieni, ai ajuns și tu într-o ureche. Începi să-ți pierzi bunul simț, și asta era principala ta calitate.

— Ca să vezi! Și eu care mă credeam plină de nuri. Mi-a spus Ciocolată că te-a văzut într-o furgonetă care transporta un obiect impresionant ca volum.

Bebe întoarse iute capul.

— Serios? Cum se numea acel obiect mamut?

Replica întârziase o singură secundă, dar Mara înregistră inconștient amănuntul.

— Nu și-a putut da seama. Era perfect ambalat, în cartoane.

— Amicul tău are vedenii. Încă o dată, ți-o spun spre binele tău: schimbă societatea. Sărut mâinile.

Mara îl ajunse la ușă. Îi încolăci gâtul cu brațele. Bebe, sâcâit de ardoarea strânsorii, încercă să se desprindă.

— Când mai vii...? Nu mă mai lăsa să aștept atâta...

— Să văd ce pot face, declară Bebe.

După ton, ai fi zis că paginile unei agende de tip birou sunt neîncăpătoare pentru programul unei singure zile.

— Știi cât sunt de ocupat...

— Știu, dragule, dar încearcă să găsești măcar un "între două uși".

Mara se duse la fereastră și îi urmări silueta până dispăru. Suspini și se întinse pe canapea, încercând să citească. După câteva pagini, parcurse mecanic, simți că nu se poate concentra.

"Curios... De ce m-a mințit în legătură cu furgoneta? Ciocolată, sunt sigură, nu s-a înșelat..."

Iar pe Bebe îl cunoștea prea bine ca să nu-și dea seama că povestea asta, aparent total neînsemnată, prezintă pentru el multă importanță. Că aici se ascundea ceva tulbure.

CAPITOLUL IV

Înainte de a trece la o soluție "energetică" pentru rezolvarea enigmei din imobilul maur, Minerva institui supravegherea neîntreruptă timp de trei zile a clădirii. Filajul, efectuat în schimburi de către patru dintre cei mai tineri lucrători operativi, nu ridica dificultăți dată fiind existența parcului. Oricine se poate așeza pe o bancă pentru a lua aer sau ca să citească o carte, fără a atrage în mod deosebit atenția. Prezența aceluiași personaj, însă ar fi părut ciudată și Minerva le recomandase tinerilor ofițeri să folosească mici trucuri de travesti simple, clasice, dar tocmai de aceea eficace: vestimentație mereu schimbată, ochelari, mustăți false, amănunt fizionomie care, mai ales pe chipuri oacheșe, sugerează cel mai convingător autenticul. Locotenentului Moraru, care observase că eter mastixul îi iritase fața, Minerva îi azvârlise o privire compătimitoare:

— Ehei, băieți, ce știți voi despre travesti! Vă lamentați ca niște fecioare cu pielea satinată că lipiciul ăla amărât vă demolează obrazul. Acum vreo zece ani trebuia să-mi schimb fotografia. Urmăream un rechin, cap de afiș, și individul îmi cunoștea fiecare milimetru de profil. Nu căsca gura, Dobrescule! Bineînțeles că mă știa și din față, și din verif! M-am dus la infirmerie și l-am rugat pe doctorul Răducanu să-mi facă o injecție cu parafină în nas. Că nu m-a recunoscut mătușă-mea n-ar fi mare lucru, dar colonelul Ionaș a trecut pe lângă mine — mă aflu, vezi Doamne, pricinașă în sala de așteptare — și m-a măsurat lung. Pot să spun că se citea multă tristețe pe chipul lui... Pe urmă a trecut alături, la

maiorul Iliescu: "Vezi că-i una în hol care, în loc de nas, are o elice. Ocupă-te de ea..."

Trei zile de supraveghere a imobilului nu aduseră nimic nou. Figura de ceară sau Fața galbenă, cum i se spunea în minister, nu se mai ivise la geam, nu-și manifestase sub nici o formă existența. "Slavă Domnului, își spunea locotenentul Moraru, că e vară. Aceeași distracție în decembrie, și acum mă chema Yetti, Omul zăpezilor..."

Moraru se uită la ceas, înăbușindu-și căscatul. Era ora două și parcul pustiu. Întepau întunericul doar felinarele și o lumină discretă, de veioză, la una din ferestrele vilei Candian. Cu jumătate de ceas în urmă, părăsise parcul ultima pereche. Mergeau înlănțuiți și, de la bancă până la ieșirea din parc, aproximativ vreo treizeci de metri, le trebuise cam un sfert de oră. La fiecare patru pași și un pic — calculase Moraru — se opreau într-o sărutare sfâșietoare. Locotenentul își aminti zâmbind că bunică-sa, tânără sentimentală a anilor '30, pomenea mereu de sărutări à la Greta Garbo. "Trebuia să fi fost ceva cam în genul ăsta."

Sunete ciudate îi atraseră atenția și se ridică de pe bancă. O muzică — da, hotărât, ceea ce se auzea însă era o melodie — străbătea firicel delicat noaptea. Moraru, afon, care în afară de pian, acordeon, vioară și chitară nu putea identifica alt instrument, își închipui că trebuie să fie vorba despre o sculă veche: clavecin, flaut sau cine știe ce țambal turcesc.

Ieși din parc și, după câțiva pași, fu sigur că muzica venea din imobilul maur. Nu se zărea nici o lumină. O fereastră de la etaj era deschisă și, rezemând umbra unui stejar, Moraru rămase în așteptare. Privirea ațintită spre geamul mut era atât de concentrată, încât începu să lăcrimeze.

Melodia continua, lină, delicată, "picuri de mătăanii", îi trecu prin minte locotenentului o comparație năstrușnică. Și dintr-o dată simți că îi îngheață sângele. Un hohot cumplit de râs, cu reverberații sinistre, făcu țândări liniștea nopții. Cântecul se frânse cu un ultim geamăt, de pasăre doborâtă.

Din păcate, Minerva, nu se afla într-o dispoziție strălucită, așa că prima întrevedere cu Melania putea fi înregistrată la rubrica eșecuri. Totul o iritase încă de dimineață, când constatase că Spiridon, caniche-ul, îi ferfenițise și ultima pereche de sandale uitate în vestibul: urmasa apoi telefonul mătușii Caliopei care, pradă unei crize de ficat, își redactase al cincisprezecelea testament și pretindea să fie condusă cu prioritară urgență la notariat, spre a-l legaliza. Pe Minerva o enervau totdeauna dispozițiile sepulcrale ale mătușii. Dintâi, că bătrâna era țeapăn de sănătoasă, dar ceea ce îngurgita în mod obișnuit l-ar fi doborât până și pe bărbatul care înghite cuie la circ. Se dădea în vânt după mesele exotice — friptura cu dulceață și iaurt, presărată generos cu piper, făcea parte din meniurile inofensive — și cantitatea de condimente folosită în gospodăria ei ar fi acoperit lesne consumul a cinci familii cu bunici în viață, timp de un trimestru. Al doilea, testamentele Caliopei erau atât de fistichii, încât Minerva roșea de fiecare dată dinaintea notarilor aiuriți. De pildă, lăsa cu limbă de moarte un ceainic și două păhărele de lichior unui poștaş care o "deservise" vreme de treizeci de ani, un șal cândva venețian "doamnei Popescu din strada X, pentru că are un câine adorabil", și așa mai departe.

Minerva o repezise iritată:

— Mănâncă omeneste și n-o să-ți mai ție ficatul.

— Mi-a mers destul de bine așa, până la șaptezeci și opt de ani, replicase înțepată bătrâna, și nu văd de ce aș încerca să mă schimb acum.

— De ce nu sari și coarda atunci? Vine o vârstă când nu te mai poți distra ca altădată.

— N-am sărit în viața mea coarda, căci n-am înțeles niciodată sensul acelui țopăit absurd.

Până la urmă însă îi smulsese promisiunea că va face tot posibilul s-o însoțească în cursul zilei la notariat.

La minister, bombă! Din părculețul Dr. Conțescu dispăruse și soclul statuii.

— Nu înțeleg! comentase situația cu Ionaș. Era ditamai pietroiul, doar l-am consultat personal, nu un pachetel cu hârtie igienică să-l iei sub braț. Abia dacă l-ar fi urnit cinci inși.

— E într-adevăr curios, fu de acord Ionaș.

— Ce curios? E aberant! E halucinant! Nu uitați că parcul a fost în permanență supravegheat. Cât de mototoli ar fi băieții, tot nu pot accepta că le dispare de sub nas ditamai piramida și ei nu observă nimic.

— Cine era în tură?

— Noaptea a fost acoperită de Moraru și Dobrescu.

Colonelul rămăsese o clipă pe gânduri:

— De unde știi că soclul a fost ridicat în timpul nopții?

Minervei i se aprinseră ochii.

— Da, asta ar fi o idee... Trebuie să stau de vorbă cu vecinii statuii. În timpul zilei, se pot folosi o mulțime de trucuri. De pildă, cinci inși în salopete albastre ridicând soclul vor fi considerați drept lucrători care îndeplinesc o dispoziție a primăriei... Dar mă întreb care e sensul subtilizării? Ce fac ăia cu bolovanii? Nu-mi pot imagina absolut nimic.

— Dragă Minerva, zâmbise colonelul, știi foarte bine că, dacă mobilul unui caz infracțional este descoperit, dosarul nu mai prezintă probleme. Scopul reperat te duce de mână până la autor.

Minerva se gândea însă la altceva:

— Mă întorc la ora aproximativă când a fost ridicat soclul. Admitem că s-a acționat în cursul zilei, uzându-se de un șiretlic sau altul...

— Știu ce vrei să spui, o întrerupse colonelul. Parcul este supus unei supravegheri permanente.

— Tocmai! Trebuie să stau de vorbă serios cu cei pe care i-am trimis acolo. Ceva s-a întâmplat! Am convingerea că, pe un anumit interval, cel puțin o jumătate de ceas, unul sau altul din ei a lipsit de la post.

Părăsise biroul colonelului Ionaș transpirând de enervare. Cel mai mult o scoteau din sărite situațiile pe care nu le înțelegea. Nu abilitatea excesivă a adversarului îi strica dispoziția — dimpotrivă, îi plăcea să aibă de-a face cu un vrăjmaș iscusit, gustând înfruntarea la nivelul inteligențelor, așa cum îi plăceau problemele de matematică dificile —, nu complexitatea unei afaceri criminale o demobiliza. Meandrele, subtilitățile, sofisticatul situațiilor ieșind din parametrii unei activități de rutină o stimulau. "O afacere pe care ți-o rezolvă orice șef de post dintr-o comună, unde ultima crimă — înjunghierea clandestină a unui miel — s-a comis acum zece ani, m-ar plictisi cumplit." Dar a nu pricepe absolut nimic dintr-un fenomen, indiferent de natura lui, având sentimentul că se află în fața unui text, scris în chineză, însemna s-o obligi să îndure mai

mult decât era în stare. Fără s-o mărturisească fățiș, pentru a nu cădea în penibil, Minerva nutrea convingerea că se orientează mai repede și mai complet decât majoritatea semenilor ei. Chiar decât toți...

În birou o aștepta Moraru. Îi aruncă o privire scurtă. Locotenentul avea figura unuia care a trecut prin încercări grele.

— Ce-i cu tine? Ai o față de parcă l-ai văzut pe Omul negru. Moraru înghiți în sec:

— De văzut nu l-am văzut, dar nu-s sigur că nu l-am auzit...

— Bănuiesc, bombăni Minerva, că vei consemna epocalul eveniment în cronica vieții tale. Dă-i drumul!

Moraru relatează detaliat incidentul petrecut în timpul nopții, insistând asupra peisajului sonor special, misterios, sinistru din imobilul maur.

— Ca într-un film de groază! Azi-noapte am simțit pentru prima oară în viață ce înseamnă să-ți înghețe sângele, să ți se facă părul măciucă!

Minerva pufni disprețuitoare:

— Băiete, ai nervi de domnișoară bătrână, caporal în Armata Salvării. Un zdrăngănit de țambal și o chicoteală pedală-bas au fost de ajuns ca să te dea peste cap. Mă îngrijorezi, sincer mă îngrijorezi. Cine a preluat postul dimineața?

— Dobrescu, răspunse locotenentul cu privirea plecată. La ora șase.

— Aha! Să poftească la mine! Stai! Ascultă, ești sigur că n-ai adormit azi-noapte? N-ai mai observat nimic?

Moraru îngână aproape fără să-și dea seama:

— Cât am observat mi-a fost de-ajuns.

— Hm! Nu știu dacă e chiar așa. Poți să te duci.

În biroul alăturat, căpitanul Macri se uită lung la Moraru. După cum arăta, după cum o simțise pe Minerva încă de la prima oră, ziua se anunța zbuciumată. Apăsând pe clanță, Dobrescu nutrea aceeași convingere.

— Ia loc! făcu scurt Minerva Nu-mi sta lumânare ca-n tramvai.

În realitate, o izbise figura locotenentului. Foarte palid, cu adânci cearcăne viorii — cearcănele blonzilor — părea sleit. Camuflându-și ca totdeauna puseurile de duioșie, îl apostrofă în stilul obișnuit:

— Ce-i cu tine? Ai dormit prin vecini?

— Scuzați-mă... Nu mă simt așa de bine...

— Hm! făcu Minerva circumspectă. Raportul!

— La ora șase fără cinci, am preluat postul de supraveghere din Alea Conțescu, pe care l-am părăsit la ora douăsprezece. Nu am nimic de semnalat, nu s-a petrecut nimic neobișnuit.

— I-auzi! izbucni Minerva atât de tare, încât dincolo Macri scăpă stiloul din mână. Nimic neobișnuit în afară de faptul că o stâncă de o tonă ți-a dispărut de sub nas. S-a evaporat în văzduh cu grație și sprinteneală de libelulă!

Locotenentul făcu ochii mari.

— Nu înțeleg... Ce s-a evaporat?

Minerva închise ostentativ dosarul din fața ei.

— Uite, Dobrescu Vasile! Mi-ai fost elev, te cunosc de când erai în clasa a VIII-a și-ți copiai problemele după inteligentul de Predeleanu. Credeai că mă duci, strâmbând câte un semn pe ici pe colo, ținând seama probabil de considerente de ordin estetic. Și mai erai și fraier pe deasupra! Greșeai semnul, dar rezultatul ieșea corect! Pe mine nu mă păcălești.

— Nu vreau să vă păcălesc, șopti locotenentul.

— A dispărut soclul statuii din parc și am motivele mele personale să cred că operația a fost efectuată în timp ce tu te aflat în post. Recunoaște deschis că, la un moment dat, ai abandonat supravegherea, pe un răstimp de cel puțin jumătate de ceas.

Îl urmărea atentă, înregistrându-i fiecare clipit. Locotenentul roși violent, ocolindu-i stângaci privirea. Nu știa unde s-o fixeze. Minerva îl ținea în pîteni.

— Recunoști?

— Da, îngăimă locotenentul.

Minerva respiră cu ciudată satisfacție și se lăsă pe spatele fotoliului.

— Așa, băiete. Și-acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

Locotenentul își frământa degetele transpirate. Două broboane de sudoare îi periau tâmpla.

Părea pradă unui puternic sentiment de jenă. Minerva, înduioșată, rosti ceva mai blând:

— Ei, haide, nu poate fi chiar atât de grav.

— Mi-a fost foarte rău...

— Adică ce simțeai?

— Iertați-mă... Nu pot să vă spun...

— Las' că poți! Ce te durea?

Dobrescu își mușcă buzele. Ar fi dat orice să se afle acum în celălalt capăt de lume, în deșerturi de gheață sau de nisip, dar oricum, departe, cât mai departe de Minerva. Suflă răpus:

— Am avut o indigestie. O conservă veche... Trebuia...

Minerva începu să râdă:

— Gata, flăcău, am priceput! Oricui i se pot întâmpla asemenea ghinioane. Ai lipsit mult?

Locotenentul, stors de rușine, ținea mereu ochii plecați.

— Exact trei sferturi de oră. E departe...

— De-ajuns! Du-te acasă și te odihnește... Apropo, ceaiul de mentă și gemul de afine sunt leacuri fără greș.

Se uită în urma locotenentului care ajunsese la ușă clătinându-se.

"Neșansă, n-ai ce-i face... Uite o chestiune căreia ediliilor noștri ar trebui să-i acorde mai multă atenție... Mă întreb cum aș fi procedat eu..."

N-avu timp să-și dea răspuns. Ofițerul de serviciu o anunță pe Melania Lupu.

Melania se înarmase cu cei mai candidi ochi albaștri și cea mai sfioasă privire din arsenalul ei, cu cel mai nesigur surâs pe buze tremurânde, cu cea mai inofensivă expresie a obrazului, frizând înduioșător senilitatea.

Se opri timid, neîndrăznind să înainteze. Glasul pâlpâi firav, și Minerva avu impresia că plutește în încăperea un firicel de fum:

— Sunt dezolată că vă deranjez...

— De aceea mă aflu aici, răspunse Minerva sec, decisă să abordeze un stil diferit de al lui Cristescu și să nu se lase "dusă". Luați loc.

Câteva clipe se măsurară în tăcere. Gândurile emise în același timp li se tangentară undeva, în eter.

"Deci asta e zâna lui Cristescu! Da, incontestabil are un gen singular. Pare desprinsă din romanele victoriene, miroase a cuferule rămase în pod de la străbunica, dar, interesant, nu și a naftalină. Aparent, e mai fragilă decât o floare presată și speculează la maximum amănuntul, transformându-l într-un scut. O persoană redutabilă ținând seama de antecedente, dacă ai de-a face cu sentimentali cum e Cristescu, în stare să lăcrimeze și azi când ascultă în serile din luna mai..."

Melania păstra același zâmbet ușor tâmp:

"Presimțirile nu te înșeală niciodată, fetiço. Trebuie să fii prudentă, căci doamna aceasta, care dacă și-ar lăsa mustață ar căpăta o expresie mai îmbietoare, este tot atât de aspră cât o foaie de glaspapir și nu te iubește. Nu, draga mea, nu te iubește deloc..."

— Cu ce vă pot fi de folos?

— În primul rând, permiteți-mi să vă mulțumesc că m-ați primit. Știți, mă simt extrem de emoționată căci relațiile mele sunt modeste și nu prea am prilejul să vin în contact cu persoane atât de importante.

Minerva observă cu un surâs sarcastic:

— Pe maiorul Cristescu nu-l socotiți o persoană importantă?

— Oh! se înveseli Melania, fericită că începe să evolueze într-un peisaj familiar, că există posibilitatea ca ele două să găsească locuri comune. Cu dumnealui e cu totul altceva. Știți, noi doi suntem buni prieteni.

— Am fost informată.

— Desigur, poate că uneori au existat mici neînțelegeri, dar chiar și într-o căsătorie fericită uneori apele se tulbură. Nu credeți?

Chestiunea scăpând din sfera interesului Minervei, o lăasă să continue fără să răspundă.

— Da, mă pot mândri cu acest privilegiu: domnul maior Cristescu mi-a dăruit prietenia dumnealui. De aceea îmi permit să-i solicit bunăvoința ori de câte ori am neazuri.

Minerva o urmărea cu mâinile sub bărbie și o expresie inconfundabilă: "Ce frumos știi să-ți reciți matale numărul!" Recapitulă în gând toate dosarele în care Melania evoluase cu grație, iar Cristescu — nervos, exasperat, cu ulcerul trezit, în hazul galeriei colegilor: afacerea de la muzeul Chiusbaian, al Fecioarei de aur, al tablourilor lui Goya și Rembrandt, al dobitoacelor negre...

— Și de astă dată, explică Melania, am apelat la dumnealui dar fiind foarte ocupat, m-a trimis la dumneavoastră. Completă de parcă Minerva ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare: Trebuie să știți că am venit aici cu toată încrederea. Domnul maior Cristescu nu m-ar fi recomandat oricui.

— Sper să nu fiți dezamăgită, declară pe un ton din care se putea înțelege orice.

— Oh! exclamă Melania. Și eu, din tot sufletul. Îi spuneam deci și lui Mirciulică: "dragul meu, n-avea nici o grijă, suntem pe mâini bune".

— Cine-i Mirciulică? se interesă Minerva deși cunoștea foarte bine personajul: antecedente, origine, sex, regn.

Melania îi adresă o privire atât de uimită, de parcă Minerva i-ar fi mărturisit că n-a auzit în viața ei de Vlad Țepeș sau de Bulă.

— Nu v-a spus domnul Cristescu?! Mirciulică este cel mai bun prieten al meu. Pot afirma, consilierul meu intim.

— Aha! făcu Minerva punând volume în exclamație.

— Da, consilierul meu intim, știți, cum era Dimitrie Cantemir pentru Petru cel Mare. Presupun că ați băgat de seamă, toți oamenii mari au câte un sfătuitor de nădejde. Poate că și eu sunt mare, deși nu mi-a declarat-o încă nimeni în față. Dumneavoastră ce credeți?

— Ce să cred? se holbă Minerva.

Melania surise timid:

— Credeți oare că sunt mare?

Minerva avea simțul umorului, dar era hotărâtă să nu se lase sedusă. Și, ciudat, deși ea însăși o "bizară", era circumspectă față de originalitățile altora. În plus, intuise în bătrână o cabotină de mare clasă

pe care bufonada, exercitată cu sârg și talent ani de zile, venea turnată, ca o a doua piele. Replică uscat, fără să zâmbescă:

— Las pe seama istoriei să vă judece și să decidă. Și acum, fiți amabilă și treceți la obiectul vizitei. Pentru a evita escalele inutile, precizez că am luat cunoștință de reclamația privitoare la dispariția statuii unchiului dumneavoastră.

Brusc ochii bătrânei se umplură de lacrimi. "Cum naiba îi reușește trucul? se întrebă Minerva, care cândva încercase, așa, ca performanță, ca exercițiu, să izbutească un plâns din senin, dar nici măcar perspectiva de a locui împreună cu mătușa Caliopi nu constituise un stimulent.

— Trebuie să știți...

Glasul bătrânei trăda efortul — "sunt lucruri dureroase, abia pot să vorbesc" — nuanțele avertizau interlocutorul că urmează o poveste lungă, cu vaste trimiteri în trecut.

— Trebuie să știți, reluă Melania, că noi cei din neamul Stratulat — e numele meu de domnișoară, explică grațios — avem un puternic spirit de familie. Aceasta spre deosebire de soțul meu, colonelul Lupu, pentru care rudele cele mai apropiate erau caii. Mă gândesc de multe ori că astăzi, dat fiind că nu mai există cavalerie, s-ar fi simțit dureros de singur.

Pe sub masa de lucru, piciorul Minervei începuse sârba. Deocamdată însă o lăsa să se desfășoare...

— V-am explicat toate acestea ca să înțelegeți de ce m-am simțit atât de afectată când am aflat ce s-a întâmplat cu bietul meu unchi.

Minerva consultă discret hârtiile din dosar. Observă alb:

— Presupun că ați fost foarte legată de dr. Conțescu. Sentimente atât de puternice generează, în general, amintirile legate de persoane și evenimente ținând de epoca copilăriei.

Melania păru extaziată de atâta subtilă intuiție și bătu din palme:

— Extraordinar! Chiar așa s-a și întâmplat.

— O păpușă frumoasă, continuă Minerva să bată câmpii, pe care o primim la opt ani din partea unei rude, ne impresionează, se imprimă afectiv mai profund decât întreținerea, să zicem, acordată ulterior pe toată perioada școlarizării.

— Câtă dreptate aveți! se minună Melania.

— Cam așa, presupun, s-au întâmplat lucrurile și cu dumneavoastră. Doctorul Conțescu a știut să vă apropie, a fost afectuos, un moș de poveste, cu o desagă totdeauna plină.

Melania o privi circumspectă pe sub gene. "Atenție, draga mea... Doamna aceasta te atrage tiptil-tiptil, pe o pantă extrem de lină, pentru ca după aceea să-ți dea brânci, trecând la ofensivă." Suspină.

— Așa îmi închipui că ar fi fost..

— Cum adică, "ar fi fost"?

— Știți, doamnă Minerva... Permiteți-mi să vă numesc astfel, căci vă simt atât de aproape...

— Vă cred. Totdeauna, mai ales în acest birou, am declanșat sentimente spontane și irezistibile.

— Voiam să vă spun că de fapt eu nu sunt atât de bătrână încât să-l fi apucat pe bietul meu unchi în viață... .

"Aha! înregistră satisfăcută Minerva începem să renunțăm un pic la circ..."

— ...și mă surprinde, continuă Melania vag ofuscată, că v-am făcut această impresie deoarece eu, în general, par mult mai tânără decât sunt în realitate. Am doar șaiszeci și patru de ani și opt luni jumătate și

chiar domnul Panțâru, o persoană foarte politicoasă care vinde borș și hamsteri, cunoașteți desigur animalele acelea mici și drăgălașe, dar teribil de misterioase... Imaginați-vă, cel pe care mi l-a dăruit (îl cheamă Costache) s-a ascuns vreme de două zile și abia l-am găsit. " N-o să ghiciți niciodată unde s-a ascuns! Izbucni, triumfătoare: În solniță! Pierzând șirul frazei, o luă de la cap: Deci, domnul Panțâru — dacă vă interesează, lucrează în Piața de animale — m-a cerut săptămâna trecută pentru a cincea oară în căsătorie. Mi-a spus pe un ton foarte hotărât, ceea ce eu apreciez enorm la un bărbat: "Tovarășa Melania! Ești femeia care-mi trebuie! Hai să batem palma! Îți fac conciu, întocmim bordeiul!" Nu cunoșteam tocmai bine expresiile, dar mi le-a explicat sectoristul nostru când n-a mai putut să mă ocolească. Presupun că are o soție foarte geloasă, căci de câte ori mă întâlnește, o ia la goană, fără să mă salute.

"Îhî! Înțelese Minerva. Iar intră elefanții în arenă!"

Sub masă, sârba picioarelor progresase, înregistrând, ar fi socotit locotenentul Dobrescu, un ritm îngrijorător. Minerva, încredințată că știe deja suficient despre bătrână — și se înșela — o opri cu un gest scurt:

— Ce apreciez la dumneavoastră este faptul că vă exprimați clar și mai ales concis.

Melania schiță o reverență:

— Vă mulțumesc. Exact aceeași remarcă a făcut-o și domnul maior Cristescu. Mi-am închipuit că-i o simplă amabilitate —dumnealui este un autentic gentilom și de câte ori îl văd parcă mă surprinde că-i lipsesc peruca și manșetele de dantelă —, dar când două persoane afirmă același lucru, înseamnă că o fac cu miez, că știu ce vorbesc.

— Ca să punem punctul pe i, interveni nerăbdătoare Minerva, dumneavoastră jeliți acum — aveți grijă doar să nu vă afectați sănătatea — statuia unui personaj care a murit cu circa jumătate de secol înainte de a vă naște.

— Doamne! Dar mi-am închipuit că v-am explicat deslușit cât de puternic este spiritul nostru de familie.

— L'esprit de famille! exclamă Minerva. Da! Nu sunteți primul caz și e firesc ca acest ăăă... patriotism de clan să rodească neconținut, peste veacuri, în inimile și cugetele rudelor.

Melania se strânse în fotoliu:

— Nu sunt tocmai sigură că știu ce vreți să spuneți.

Minerva deschise din nou dosarul. Își puse ostentativ o pereche de ochelari. N-avea nevoie de ei, lentilele n-aveau dioptrii, dar observase că îi dau un aer mai "autoritar".

"Samurai nu-i ajungea, comentase locotenentul Dobrescu. Aspiră acum la titlul de Kamikaze..."

"Ăla parcă era avion", observase căpitanul Macri.

"Da! Dar ce avion!"

"Cu voluntari fanatici..."

"Dar ce fanatici! Întreabă-i pe octogenarii de peste gârlă care au supraviețuit războiului..."

Minerva consultă câteva date și începu să vorbească pe un ton didactic:

— Când prietenul nostru comun, maiorul Cristescu, mi-a adus la cunoștință că inima dumneavoastră simțitoare se află în bernă, plângând la soclul unui unchi drag căruia i-au dispărut capul și două treimi din bust, am cerat informații de la Consiliul popular Piatra Neamț, locul

nașterii dumneavoastră și al doctorului Conțescu. Melania zâmbi recunoscătoare printre lacrimi:

— Sunt atât de emoționată... Nici nu-mi închipuiam că sunt o femeie căreia să i se acorde atâta atenție. O persoană ca dumneavoastră să se ocupe de mine... O, nu! Este într-adevăr prea mult! Abia aștept să-i spun și lui Mirciulică, deși un gest atât de gingaș ar putea să-l impresioneze peste măsură.

— Mă ascultați o clipă? Din fericire, arhivele din Piatra Neamț n-au avut de suferit de pe urma războiului, sunt intacte și într-o ordine perfectă. Făcu o pauză cântărindu-și suspensul: Nu există nici un act, document, sau înscris neoficial care să ateste legătura dumneavoastră de rudenie cu doctorul Conțescu.

— Vă înșelați, vă rog să mă credeți... Bunica mea, Sultana Stratulat, avea un văr prin alianță care s-a căsătorit cu Oltea Vișan, sora fratelui vitreg al mamei doctorului Conțescu, soacra...

— ... lui Sinan Pașa, o întrerupse brutal Minerva, cumnată cu Winettou și nașa lui Mussolini!

Își scoase ochelarii și se ridică, aplecându-se peste masă.

— Ce ascunde toată salata asta, doamnă? De ce vă interesează soarta statuii? Ce urmăriți?

Bătrâna se dădu înapoi, de parcă i-ar fi fost teamă de o lovitură. Plângea ca de obicei, cu obraz necrispat. Doar lacrimi care alunecau, mărgăritare transparente, pe un obraz de fetiță ofilită. Scânci ca un copil:

— Nu sunt obișnuită să mi se vorbească pe tonul acesta... Vreau la domnul maior Cristescu... Mă pun sub protecția dumnealui...

Minerva respiră adânc. Se simțea nemulțumită. "N-am știut cum s-o iau... Hm! Încep să-l înțeleg pe Cristescu..."

— Pot să mă retrag? Întrebă bătrâna ridicându-se.

— Da... O mașină vă va conduce acasă.

Melania, mereu cu ochii umezi, declară plină de demnitate:

— Mulțumesc, dar nu obișnuiesc să primesc servicii amabile din partea persoanelor care nu mă iubesc.

Minerva rămase încremenită, ca în peliculele de final de film: Stop cadru!

CAPITOLUL V

Doctorul Gogu Manoliu era un bărbat pe care oamenii, de regulă, îl simpatizau de la prima vedere, iar pacienții îl adorau. Jovial, tonic, armonios și, pe undeva, paradoxal amestec de scepticism — de fapt, mai mult o intuitivă și excepțională cunoaștere a naturii umane — cu un optimism robust, iubea viața sub toate aspectele ei și poate că în aceasta rezida esențiala și cea mai seducătoare calitate a sa.

În tinerețe, după un răsunător eșec sentimental, care avea să-l marcheze pentru mulți ani, își închipuise că nu va mai iubi niciodată. Nu dăduse sentințe, "toate femeile sunt la fel", dar condusesse că nu are ursită și vocație de amant. "Degeaba, afirma, nu iubim creierul, personalitatea, capacitatea individului. Astea pot să-ți dea satisfacții uriașe, dar inima e o pițipoancă neserioasă. Câți trubaduri a avut Madame Curie? Din ăia cu chitară, ochi alunecoși și zâmbet păgân? Zexe! Numărați-i pe ai Gretei Garbo sau ai fascinantei Marilyn Monroe!

Înmulțiți cu un milion numărul centimetrelor din jurul feselor, și poate veți obține o cifră aproximativă."

Când o întâlnise pe Mara, nu-și revizuiise opiniile. Acestea erau imuabile și tot atât de definitive ca și piramidele egiptene. Își spusese doar că înțelepciunea e fulg de pădăie. De ajuns cea mai mică adiere de vânt, pentru ca aceasta să te abandoneze pierind irecuperabilă în zări necunoscute.

Avea douăzeci și opt de ani, era chirurg și îndrăgostit, atât cât poate fi de îndrăgostit un bărbat, când Vasilena, juristă abia ieșită de pe băncile facultății, îi declarase cu o franchețe ai cărei parametri exacti avea să-i aprecieze mai târziu:

— Gogule! Țin la tine, dar îmi dau seama că nu te iubesc.

Depuseseră actele la sfat, peste trei zile urma să aibă loc nunta; familiile cuscre, de acord cu această căsătorie, achiziționaseră un apartament, îl mobilaseră, restaurantul fusese închiriat, invitațiile expediate, rochia de mireasă, nufăr de dantelă și muselină, atârna pe umeraș.

În momentele cheie, Gogu nu era un inspirat al replicii.

— Ai căpiat?

— Poate. Dar știu că nu te iubesc.

— Cum naiba ți-ai dat seama?

Vasilena răspunsese cu naturalețe:

— M-am văzut ieri cu Daniel...

Manoliu se înverzise. Daniel era un tânăr actor, stagiar la Teatrul de stat din Ploiești.

— Dacă o fi și clăpăugul ăla vreun Adonis!... Se uită câș, are picioare de cangur, o ureche mai sus și alta mai jos...

— ... și buricul deplasat. Ai dreptate, Gogule, dar când l-am văzut, inima a început să-mi bată și am simțit așa, ca o căldură, sub ceea ce cred că tu numești stern.

Argumente imbatabile, dinaintea cărora doctorul Manoliu se înclinase. Nici n-avea altceva ce să facă... Singurul din familiile reunite în consternare care apreciasse corect situația fusese tatăl lui Gogu.

"A dracului muiere! Știu că are oleacă de îndrăzneală."

Cert este că Vasilena avusese dreptate. Era căsătorită de douăzeci de ani cu Daniel și toată lumea căzuse până la urmă de acord că are o căsnicie fericită.

Uneori, în clipe de meditație, Manoliu își zicea că Mara, cu retușurile respective, semăna cu Vasilena. Același aer accentuat exotic, aceeași siluetă discret sexy, aceleași culori.

"Cred că de fapt toată viața iubim una și aceeași femeie. Sau cel puțin o căutăm."

Observase nu o dată că oamenii divorțați sau văduvi, când se recăsătoresc, își aleg o parteneră ale cărei date, tipologie sunt identice sau foarte asemănătoare cu cele ale primei soții. De exemplu taică-său, văduv de zece ani, se recăsătorise cu o femeie "atât de identică și la fel" din toate punctele de vedere cu mama lui Gogu, încât mutându-se în casă, nu schimbase nici măcar poziția unui bibelou. Aceeași statură, aceleași gusturi, aceeași mentalitate.

Uite, chiar și Candian! Liana, cu douăzeci și trei de ani mai tânără decât el, era exact genul Claudiei, marea dragoste a lui Dinu din anii facultății. Un diafan bibelou blond, cu minte de scatiu (Gogu nu cunoștea femininul respectivei păsări).

În realitate, acceptase plictisit invitația din astă-seară. În ultima vreme, Dinu era preocupat, mohorât, chipul căpătând nuanțele saturniene ale marelui necăjit. Liana ciripea ineptii, Emilia făcea mușchi la mâna dreaptă trăgându-și fermoarul de la fustă dinaintea oricărei perechi de pantaloni, iar Voicu perora indignat. O stare naturală. Era patologic indignat, revoltat, supărat! Pe oameni, societatea de tramvaie, microbiștii fotbalului, pe Dumnezeu. Asta-i făcea bine la glande.

Toți plicticoși, neinteresanți sau de-a dreptul enervanți.

Da, dar venea și Mara!

Doctorul Manoliu oftă adânc și începu să se îmbrace.

Îi deschise Marta Bădescu, "guvernanta" lui Codruț, și-l pofti să intre în living.

— Acasă boierii? Întrebă inutil Manoliu.

O simpatiza fără vreun motiv anume, așa cum, iarăși nejustificat, îi detesta pe alții. Îi aprecia distincția și eleganța discrete și oferite într-un ambalaj special: "Fac astăzi oficii de slugă, îmi cunosc îndatoririle și limitele, dar rămân eu!"

Codruț — patru ani, răzgâiat, un frumușel fragil cu păr de castană și ochi de îngeraș — i se încurca printre picioare.

— Ce faci, măi piciule?

Băiețelul, care avea orice își poate dori un copil pe lume de la ciocolată, portocale și toată colecția de animale Walt Disney până la trenuleț electric al cărui itinerar ocupa un spațiu de 2/3 metri, dar îi lipseau tandrețea și atenția susținută a părinților, își ridică obrăjorul palid. Răspunse cu multă politețe:

— Mulțumesc, bine, domnule Manoliu. Se uită la Marta Bădescu — "am fost O.K.?" — apoi se agăță de mâneca medicului: Vrei să te joci cu mine?

Marta Bădescu interveni prompt:

— Mais voyons, mon petit! Domnul a venit astă-seară la părinții tăi! Este oaspetele lor.

Copilul făcu ochii mari:

— Și?

— La tine vine în vizită altă dată... Te va anunța în orice caz.

— Mă anunțați? se interesă Codruț.

— Da' bineînțeles, zâmbi Manoliu.

— Atunci... Atunci... Veniți alaltăieri.

Bătrâna zâmbi și luă băiețelul de mână.

— Îi place cuvântul alaltăieri... Ne scuzați, bună seara.

În living, spre surprinderea lui Gogu, nu se afla decât Voicu Dumitriu.

— Ce faci, măi Ciocolată?

Tenul oacheș cu nuanțe aurii generaseră porecla. O preluaseră și colegii de serviciu.

— Colosal!

Sorbi dintr-un pahar și se ridică îndreptându-se spre bar, ca un obișnuit al casei.

— Cu ce te trotilezi?

Manoliu se lăsă într-un fotoliu:

— Dă-mi o vodcă!

— Tropicală?

— Țț! Virgină.

Nu-i plăceau mixturile: cu pepsi — oroare! Miroase a D.D.T. sau, în cel mai bun caz, a pastă de dinți Optima; cu suc de roșii — borș, cu diverse jusuri exotice — compot ratat.

Îi urmărea mișcările zâmbind. De fapt, Voicu Dumitriu nu înceta să-l amuze. Vioiciunea, gălăgiosul care-l caracteriza, neliniștea de tântar, starea de nemulțumire cronică făceau din Ciocolată un personaj de comedie italiană. Verbele practicate: a cârți, a nega, a contrazice. Rămânea însă simpatic, permanenta lui scandalizare având ceva înviorător și tineresc. Probabil, își spunea Manoliu, pentru că în sinea lui nu-i un posac, un hepatic trist și pesimist, unul din ăla care și pe soare strălucitor își ia umbrela cu el, ci pentru că — poate vocație de explorator — îi place să caute spini în mămligă.

Acum, după atitudine și cuta adâncită între sprâncenele mefistofelice, îl simțea gata să explodeze. Ridică paharul:

— Cin-cin! Unde-s ceilalți?

Ciocolată ridică din umeri iritat:

— Doamna are migrenă, stă în budoar pe întuneric cu comprese de apă de trandafiri, Dinu-i în birou, într-un colocviu cu frumoasa Emilia.

— Mara?

— O ține de mână pe Liana. Probabil îi ghicește în palmă.

Începu să se plimbe prin încăpere. Nervos, cu pași mari și mâinile adânc înfipite în buzunarele sacoului, Gogu Manoliu se aștepta din clipă în clipă să pocnească stofa.

— Zi, tată! Ce te supără? Ia dă tu drumul unei filipice succulente și argumentate.

Ciocolată se opri în fața lui.

— Știi ce nu suport eu, domnule?

— Nu încerc să ghicesc, surise Manoliu, de vreme ce abia aștepți să mi-o comunici. Deși aș fi mai curios să știu ce suporti.

— Pe tine în orice caz nu, mai ales că te chinuie ideea că oi fi vreun spiritual. Domnule, nu suport lipsa de comportare civilizată. Am să le-o trântesc în față, fără jenă.

— Nu mă îndoiesc. Despre cine-i vorba?

Voicu Dumitriu făcu un semn spre celelalte încăperi.

— Ce-s manierele astea? Mă chemi, insiști să vin, și pe urmă mă lași să aștept ca un caraghios?! Ți-e rău, contramandează sindrofia! Ai discuții culte și personale, unde terții sunt în plus, pune mâna pe telefon și dă-mi verde să mă gândesc la propășire în altă mahala!

— Prea te formalizezi, mon cher. În fond, ești amic de-al casei, nu trebuie să te trateze la fel de strict ca pe un musafir. Or fi având probleme.

Ciocolată își relua itinerarul agitat.

— Știi ceva, mă doare capul de-ale mele... E sâmbătă seara, una singură pe săptămână, și vreau să mă amuz. Din cauza lor, am ratat meciul de baschet România-Belgia, de la Floreasca, o întâlnire epocală, nu m-am dus la Vasilești, unde-i bălci mare: douăzeci și cinci de ani de la căsătorie.

Manoliu își privi ostentativ ceasul.

— E devreme, abia șapte. De ce nu pleci? Te scuz eu...

Ciocolată îi azvârli o privire neagră. Mormăi îmbufnat:

— Ce să mă mai duc acum, după ce mi-au stricat dispoziția!

— Atunci, rămâi, râse Manoliu.

Ciocolată mai făcu câțiva pași. Sorbi din pahar. Părea căzut pe gânduri. Dintr-odată, trupul îi zvâcni și Manoliu avu imaginea concretă a

curentului electric care-l traversase. Nu se sperie. Ideile neașteptate aveau totdeauna același efect fizic asupra lui Voicu. Părea vârât în priză.

— Ascultă, am observat o chestie...! Da... Asta trebuie să fie!

Manoliu îl îmbie cu o ironie blândă:

— la spune tu, fiule, ce ai observat?

— De trei zile, aici a intervenit o schimbare radicală. Atmosferă, climat, inventar viu și mort. Totul! N-ai băgat de seamă?

"Mda, gândi Manoliu având în fața ochilor chipul descompus al lui Candian din ultima vreme. E ceva în ce spune zăpăcitul ăsta..."

— Uită-te la Dinu! Stă cu ochii zgâțiți la tine, face eforturi să te înțeleagă, arată ca o fantomă. Liana-i absentă, cu gândurile la o mie de ani lumină de strada Dr. Conțescu, baba — Bădeasca — a prins o mutră clandestină, "știi eu ce știi!", iar ăla micu' plânge că vrea pipi și nu-l aude nimeni să-l ia de mână și să-l conducă unde trebuie.

Manoliu rosti neutru:

— Ce deduci?

— Stai că n-am isprăvit! Emilia, pe care Dinu n-o înghite, e acum toată ziua aici, și după expresie zici că i-a învins pe englezi la Austerlitz. Triumf din ăla cu drapele cât Empire State Building.

— Și?

Ciocolată pocni din degete:

— N-am încă toți termenii ecuației, nu găsesc lianții, dar o chestie e certă. Balamucul a început din ziua când a dispărut statuia din parc.

Manoliu începu să râdă cu hohote:

— Ești țâcnit de-a binelea. Ce legătură... Doamne sfinte! O simplă coincidență.

Ciocolată îi azvârli o privire de sinceră compătimire:

"Săracul de el!... Un tip cumsecade, s-o fi pricepând el acolo, la haturi, dar naiv... naiv de tot..."

Tocmai se pregătea să i-o comunice, apucând doar să-l gratuleze, "ești prost, făcut grămadă", și ușa de la dormitor se deschise.

Mara Varlam intră surâzând; un surâs care-i aparținea în exclusivitate, considera doctorul Manoliu. Cuminte, dulce, distinct, de o amabilitate ținând de însuși fondul acestei femei, fără nimic convențional.

Era îmbrăcată într-o rochie albă de stofă, amplă, cu o centură de antilopă violet. Se așeză cu naturalețe pe canapea. Sesiză ceva special în atmosferă și îi cercetă mai atentă.

— Ce-i cu voi? V-ați certat?

— Ar fi ceva nou? râse Manoliu. ăsta după ce isprăvește mapamondul, se ia la harță cu propria lui umbră. Nu... Nu ne-am certat. Ce se aude dincolo?

— Liana a adormit.

— În fond, ce are?

— O indispoziție ușoară. O urmărește mereu coșmarul cu păsările.

Ciocolată izbucni iritat:

— Indispoziție ușoară! Mofturi de "n-am ce face și cum să-mi mai omor timpul!". Maică-mea trăgea șaispe ore pe zi —slujbă și copii cât să umpli o sală de cinema — și n-a avut în viața ei indispoziții ușoare. Ia să tragă Liana în fabrică sau pe șantier, să vezi tu dacă o mai frecventează noaptea ciocârliei albastre. I-am spus-o și în față! *

Voicu Dumitriu făcea parte dintre oamenii care-și închipuie că poți afirma orice și oricât de dezagreabil, cu condiția s-o spui creștinului în față. Lipsa fenomenului bârfă, care presupune

obligatoriu clandestinitate, acel "l-a vorbit pe la spate", conferea în mentalitatea lui Ciocolată dreptul de a spune tot ce-i trecea prin minte, justificând chiar și grosolănia. O făcea în termeni periați —nu-i plăcea obscenul —, dar sensul afirmațiilor rămânea înțepenit la aceeași rubrică.

Mara își ridică o șuviță care-i alunecase pe frunte.

— Ești aspru, Voicu. O cunosc pe Liana de când era mică. A avut totdeauna un sistem nervos fragil.

— Și un safe plin. Singurul efort a constatat în a-l deschide. Poate nici atât. Răsuca cheia ta'su, astăzi o face Dinu. Să nu-și strice manichiura.

— După capul tău, râse Manoliu, toți locatarii spitalelor de psihiatrie sunt foști și actuali nababi.

— Inteligentule! Aplicam la caz.

Manoliu râse bine dispus:

— Eu, în locul ăstora, nu te-aș mai primi în casă. Ai o plăcere patologică de a servi răutăți.

— Realități! E o diferență. Spun adevărul și atâta tot.

— Poate nu toată lumea e dispusă să-l asculte.

— Tu, în nici un caz. Cred că n-o să te mai frecventez.

— Va fi o grea lovitură pentru mine, dar cu vremea s-ar putea să-mi revin.

Mara interveni, împăciuitoare:

— Iar vă dondăniți! De câte ori vă înfierbântați, începe să-mi bată inima. Nu vă înțeleg deloc. În fond, țineți unul la celălalt și, dacă trec câteva zile fără să vă vedeți, începeți să vă căutați.

Voicu își mușcă buzele abținându-se de la o replică usturătoare, apropo de hipersensibilitate. Mara era însă poate singura persoană care-i impunea. O respecta sincer, n-avea nimic să-i reproșeze, ar fi fost incapabil să-și imagineze o singură faptă reprobabilă în viața ei, a cărei evocare ar fi făcut-o să roșească.

— Și zi așa, Ciocolată, continuă să se amuze Manoliu. Ai de gând să mă părăsești. Fredonă: "Vreau să plec din viața ta / Cu tine nu pot să mai..."

Mara se uită la el cu reproș:

— De ce-l zgândări?

— Îi e ciudă! interveni Ciocolată. Tocmai îi demonstrem că-i un cap pătrat..

Îl întrerupse un glas din care irupea veselie:

— Cine-i cap pătrat?

Emilia, într-o rochie de tafta verde Nil, se oprise în prag lăsându-se admirată.

— Nen'tu ăsta! răspunse Ciocolată. Noroc că nu se plictisește. Mai are frați și — apăsă — surate.

Emilia, piele de crocodil la orice fel de aluzii care n-o avantajau, se așeză râzând pe brațul fotoliului lui Manoliu. Îi lipi capul de pieptul ei.

— Nu fi necăjit, micule. Voicu e un rău, nu știi? Vrei să-l batem? Hai să-l batem.

Manoliu își feri capul. Era genul de giugiuleli care-i încrețea pielea.

— Sunt gata să discut chestiunea, dar îmi trebuie condiții. Prezența ta fascinantă mă tulbură... Ai un loc pe canapea.

"Toată lumea amabilă azi", își zise Mara. Era obișnuită cu sarcasmele doctorului, cu observațiile răutăcioase ale lui Ciocolată, cu dulcegăriile de gust îndoielnic ale Emiliei, cu echilibrul precar al căsniciei Candian.

Dar azi, parcă toate căpătau relief, culori mai stridente, accente dure.
Conchise:

"Se întâmplă totuși ceva..."

— Mai stau cinci minute și plec, spuse Emilia.

Manoliu întreabă cu tâlc:

— Ceva... interesant?

— Superb! chicoti Emilia. Nu spun nimic, nu vreau să fiți invidioși...

Dinule! strigă spre birou. Ai găsit...? Taxiurile astea sunt o calamitate, mai ales sâmbătă seara.

Tăcură toți, rămași dintr-odată fără grai. Figura doctorului Candian, pământie, crispată, cu privirea specifică a individului care nu mai vede, nu mai găsește în jur, imediat în jur sau în întregul univers, nici un punct fix, era de nerecunoscut. Mara, cea mai emotivă, simți o dureroasă strângere de inimă și până și Ciocolată, pus pe zarvă din pricina primirii pe care o califica drept inadmisibilă, rămase încremenit, cu gura ușor întredeschisă.

Manoliu se ridică îngrijorat. Îl neliniștea în special culoarea obrazului, "de cardiac".

— Ți-e rău?

— N-am nimic, răspunse sec Candian. Se adresă Emiliei: În zece minute vine de la Romană taxiul 15 B-916.

— Mersi, scumpule! Mă duc s-o sărut pe Liana. Mara rosti blând:

— Las-o. Abia a adormit.

Se așternu tăcerea O tăcere sinistră.

Mara își frânse fără zgomot degetele. Exagerat de sensibilă, resimțea cel mai acut atmosfera încordată.

"Uite situații când orice ai spune, sună deplasat... Nu știi nici măcar cum să procedezi..."

Manoliu și-ar fi aprins o țigară, dar parcă îi era teamă și jenă de declicul brichetei.

"În locul lui Dinu, mi-aș evacua musafirii în bloc. Vrea să fie singur... Trăiește un moment acut. Foarte acut, pentru că își închipuie, sau chiar așa e, că nimeni nu-l poate ajuta. Cea mai gravă, insuportabilă formă de singurătate..."

Emilia încremenise cu un zâmbet stereotip, dar ochii îi străluceau de satisfacție.

"Așa, domnule doctor! Am venit și eu la zar. Făceai pe seniorul cu mine..."

Ciocolată fu primul care nu mai rezistă. Țâșni din fotoliu ca un șrapnel:

— Ce-i asta? Parastas? Ședință de spiritism? Explicați-mi și mie despre ce e vorba, barem să colaborez?

De afară, se auziră frânele unei mașini. Candian se apropie de fereastră.

— A venit taxiul, Emilia! Te conduc.

În urma lor, se ridică doctorul Manoliu. Își lăsase țigările în servieta din vestibul. Auzi pașii Emiliei și ai lui Candian coborând treptele, apoi glasurile:

— Să fim înțeleși, Dinule. Marfa veche, nu ce ai tu la CEC! Și fără trucuri. Amicul meu nu știe de glumă.

— Bestie...

Doctorul Manoliu se întoarse gânditor în living.

"E mult mai complicat decât îmi închipuiam."

La ora opt dimineața, Minerva îl chemă în birou pe căpitanul Macri.

— Ce mai faci?

Macri, deși cel mai puțin "speriat" de originalitățile Minervei și apreciindu-le cu umor, rămase totuși cam deconcertat. Întrebarea sunase de parcă nu s-ar fi întâlnit de cel puțin câteva luni. Se despărțiseră doar de douăsprezece ore.

— Bine, zâmbi, mulțumesc.

Dobrescu, palid și slăbit încă, urmărea scena cu atenție. Începutul promitea.

— Am auzit că ți-ai luat trenuleț electric. Câte gări are?

— Unsprezece!

— Și semafoare?

— Douăzeci și opt, la toate intersecțiile. Continuă fericit: Adăugați șase viaducte, cinci tuneluri, trei locomotive, patruzeci de vagoane pentru călători și marfare, două gări, cantoane...

— Personal?

— Păi vreo douăzeci. Șefi de gară, acari...

Ochii Minervei străluceau.

— Ai și casă de bilete?

— Bineînțeles. Funcționara e blondă și seamănă cu Faye Dunaway.

— Strașnic! Își frecă palmele: Să mă chemi și pe mine într-o zi. Tu l-ai văzut, Dobrescule?

— Nu, făcu locotenentul.

— Mergem împreună. Vreau să te documentezi. Am o problemă pentru tine. Admițând că ești șef de gară la Bârlad...

Dobrescu se clătină pe scaun. Nu fusese în viața lui în stare să rezolve problemele acelea absolut absurde de aritmetică gen: un tren pleacă la ora 11 din Chitila cu o viteză de 200 de km pe oră, în timp ce altul pleacă de la Honolulu la ora 19 cu o viteză de 1.000 de km... La ce oră se întâlnesc în Parcul Libertății...?

— Adică, se răzgândi Minerva, discutăm pe drum. Acum mă grăbesc. Uite, Macri, care-i chestiunea. Este ora opt și un sfert. La ora două te aștept cu raportul.

— Despre ce-i vorba?

— Te duci la dispeceratul Serviciului taximetre-furgonet. Deci 054, nu 053.

— Bineînțeles.

— Îi oferi șoricuței din spatele biroului o floare și un zâmbet —am auzit că ai succes "il grande Cassanova, Chitila — crai de la cită" — și ceri să-ți dea relații asupra tuturor transporturilor de obiecte mai speciale din ultimele trei zile.

— Ce înțelegeți prin obiecte mai speciale?

— Trebuie să ghicești că nu mă gândesc la un dinozaur. Lucrăm la dosarul statuii, nu? Deci mă refer la soclul statuii, bustul neridicând probleme de transport. Ditamai pietroiul presupune însă o furgonetă, nu-l poți plimba într-un Trabant. Iei declarații de la toți șoferii, indiferent de tură, care au lucrat în ultimele trei zile. Te-ai dus?

— Mă duc, surise Macri. Există o problemă...

— Care?

— S-ar fi putut ca indivizii să fi dispus de o furgonetă particulară.

Minerva își săltă nasul:

— la ascultă, Macri, câți dintre amicii, neamurile, cunoștințele sau vecinii tăi, cetățeni cumsecade și sindicalişti, au în inventar motorizate din astea?

— Nu știu cum stau cu cotizațiile băieții din sectoarele respective...

— Care ar fi ăia? îl întrerupse Minerva nerăbdătoare.

— Păi piețarii și dricarii.

Fără să vrea, Dobrescu începu să râdă. Minerva se amuză și ea.

Macri, încurajat, își dezvoltă ideea:

— E normal ca bussinessmenii respectivi să aibă câte un camion. Nu cari marfa la București în cinci sacoșe de un leu. Aliați, sectorul "te-am condus cu șapca-n mână", idem. Zâmbi:

Acum câțiva ani, aveam niște vecini, soț și soție. Tipul, boss în industria sicriilor, ținea o prăvălie pe lângă Sfânta Vineri. Iarna era anotimpul lor iubit. Se rugau cerului de o epidemie de gripă sau viroză... "Dacă ne dă Dumnezeu un sezon bun, ofta nevastă-sa privind spre stele, mă aranjez de o haină de vulpi..."

Minerva sări de pe scaun întrerupându-l:

— Stai! Mi-ai dat o idee! Soclul putea fi într-adevăr transportat prin diferite aranjamente și într-o mașină de la Pompele funebre. Acum ce mai stai?

Macri zâmbi:

— Mai există o posibilitate: ca respectiva furgonetă să nu fie din București. Să fi fost angajată în provincie...

— Știi ceva? se enervă Minerva. Avem și așa destule probleme, se vor mai ivi și altele, așa că nu-ți mai scormoni fantezia născocind tu excedentele. Salve et i!

** *

De câteva zile, doamna Marta Bădescu se simțea prost dispusă și mai ales neliniștită. Inima mereu strânsă, cârnelul din stomac, visele urâte o avertizau parcă asupra unei primejdii iminente.

Se ducea fără chef la familia Candian — unde, după cum i se confesa aceleiași prietene, Valentina — atmosfera devenise insuportabilă.

— Doamna stă tot timpul retrasă în iatac, domnul e taciturn și cadaveric, le simți nervii vibrând în vârful degetelor, la suprafața pielii.

— Nu văd în ce măsură te afectează pe tine situația, se mirase Valentina. Nu te-ai atașat de ei, n-ai ajuns nici o clipă să faci parte din familie așa cum se întâmplă adeseori, n-ai fost în confidențele doamnei, nu te-au invitat să stai cu ei la masă. Ți-ai îndeplinit obligațiile ca o funcționară care se află în relații stricte de serviciu cu șefii ei.

— Până și băiețelul a devenit excesiv de nervos! E recalcitrant, plânge din orice. Nu mă mai pot înțelege cu el.

— Dacă maică-sii nu-i pasă...

Marta Bădescu nu se simțea însă mulțumită.

— M-am atașat de copil. D'ailleurs, le môme est délicieux. Am încercat să vorbesc cu doamna Candian, sugerându-i că ar fi recomandabil ca, pentru o săptămână, două, să trimită băiețelul la bunici.

— Și?

Marta Bădescu imită tonul înțepat al Lianeii:

— "Stimată doamnă, aş prefera să nu vă amestecaţi în chestiuni care nu vă privesc. Asupra situaţiei lui Codruţ decidem numai eu şi soţul meu." Şi-a închipuit că m-a dat gata! Merita să vezi cu ce aere!

O neliniştea şi Bebe. Spre surprinderea ei, obişnuită cu absenţe care durau uneori săptămâni, după două zile o vizitase din nou. De astă dată, cu o mică valiză de voiaj: o pijama, schimburi, peria de dinţi.

— Poţi să mă găzduieşti pentru câteva zile?

Marta Bădescu se simţea uluită. Imediat după ce terminase liceul, Bebe reclamasese locuinţă separată. Îi găsise o garsonieră pe Vasile Conta şi de atunci — trecuseră optsprezece ani — nu mai dormiseră o singură noapte sub acelaşi acoperiş.

— Ce s-a întâmplat?

— Plictiseli! răspunse nazal. S-a spart o conductă pe stradă şi nu mai avem apă. Povestea s-ar putea să dureze.

Îl instalase în camera din faţă, dar deşi îl menaja, evitând discuţiile care puteau lua o turnură neplăcută, îşi manifestă unele nedumeriri.

— Vei sta cât vei crede de cuviinţă şi, desigur, îmi face plăcere. Te credeam însă la Buftea. Spuneai că eşti supraaglomerat.

Bădescu săltă săcâit din umeri:

— Au intervenit neînţelegeri în legătură cu scenariul. Regizorul a operat pe text, scenaristul nu este de acord şi deocamdată se dispută... Eh, rosti cu dispreţ, imbecili! Diagnosticul: nonvaloare şi impostură.

Marta Bădescu îl privi scrutător. Ştia când fecioru-său minte —deşi, mai corect, Bebe se automistifica —, detecta cu precizie inexactităţile gogonate.

— Înţelesesem de la tine că, în sfârşit, colaborezi la scenariu, că ai o contribuţie importantă.

Bebe emise suveran:

— Îmi cruţ nervii!

Marta Bădescu rămase circumspectă. N-avea posibilităţi de investigaţie la Buftea, în schimb putea să se informeze asupra situaţiei din strada Vasile Conta. Chiar a doua zi, plecând de la familia Candian, trecuse pe la locuinţa lui Bebe şi o trăsese de limbă pe îngrijitoarea blocului. Aceasta o privise nedumerită:

— Apă? Cum să n-avem apă, conişă? Cât Bistriţa... Numa' ce am schimbat instalaţia anul trecut.

Deşi din ce în ce mai îngrijorată, Marta Bădescu nu comentase nimic cu Bebe. Îi era teamă să nu-l alunge şi, pentru moment, prefera un statu-quo. Nu putea face mare lucru, dar cel puţin îl avea sub ochi.

Ieri, intervenise încă un incident ciudat. "Sau, poate, încerca să-şi adoarmă temerile, am început să cad în exces, în grav, să interpretez totul..." Trebăluind prin mica bucătărie, constatase că lipseşte cheia de la pivniţă. De ani de zile atârna de butonul sertarului superior al bufetului.

— Ai luat tu yala de la boxă?

Bebe, întins pe canapea, citea ziarul. I se păruse ei sau, într-adevăr, mâna se încleştase pe marginea paginii, făcând hârtia să scrâşnească?

— Ce idee! Nu zău, mamă, devii curioasă! Ce naiba era să caut în boxă? Cine ştie pe unde ai rătăcit-o...

Stinsese lumina la ora unu. Acele fosforescente ale ceasului de pe noptieră arătau două fără zece, dar bătrâna încă nu reuşise să adoarmă.

În odaia alăturată, telefonul emise un singur tril. Glasul vătuit al lui Bebe se auzea greu. Din pricina încordării, începu s-o doară trupul.

Sări din pat și își lipi urechea de ușă. Reuși să surprindă frânturi de frază:

— Da... E O.K.... Nu... Prea întârziem... imprudent... pe mâna ta...
Marta Bădescu nu închise ochii toată noaptea.

CAPITOLUL VI

Maiorul de miliție Cristescu se trezi cu convingerea că va avea o zi bună. Dimineața era strălucitoare, cu înălțimi azurii sidefate, ploaia din ajun primenise aerul, frunzele iederei își recăpătaseră verdele smaraldul, cățărându-se, invazie de șopârle, pe zidul blocului, păsărelele — vrăbii, rândunici, porumbei, ba i se păru că deslușește chiar și viers de ciocârlie — se aflau în plin festival. În timp ce se rădea în baie, se trezi fluierând și ascultă cu îngăduință melodiile interpretate la "Orele dimineții" de diverse formații de muzică ușoară.

Nu-i plăcea muzica de formație, indiferent că era vorba de ABBA, Savoy, Express, boul Apis sau Georgică.

"Probabil am îmbătrânit, explica el subalternilor tineri, dar mie îmi place să ascult solistul. N-o să-mi scoată nimeni din cap că ăștia, de fac cooperativă câte cinci-șase, nu sunt altceva decât cântăreți de mâna a doua sau a treia. Care e as se detașează, domnule, n-are interes să stea în grămadă. Îi vezi pe un Elvis Priesley, pe un Tom Jones sau o Mireille Mathieu făcând pe coriști?"

Ajunse la minister în aceeași dispoziție formidabilă care-i amintea de fericirea vacanțelor de vară ale micului școlar Cristescu Adrian, mai ales în primele zile: "Hă! Hă! Mai e până se termină!"

Și mereu pe aceeași stare de spirit, întâlnindu-l pe locotenentul Azimioară, îl complimentă — "știi că ai mai slăbit?", adresă câteva cuvinte grațioase — "arăți ca o floare", dactilografei veșnic nefericită din pricina unui nas trist, plin de acnee.

Găsi o notă pe birou că e așteptat de colonelul Dragu și se uită întrebător la Azimioară:

— Știi cumva despre ce este vorba?

Locotenentul clătină din cap.

Șeful îl primi zâmbitor și-i arătă un fotoliu.

— O cafea?

— Mulțumesc, nu zic nu.

Colonelul se lăsă pe spatele fotoliului și aruncă o privire pe fereastră:

— Frumoasă vreme, ce zici?

— Magnifică!

— Nu mergi la ștrand?

În mod normal, dialogul l-ar fi pus pe gânduri pe Cristescu, dându-i impresia că Dragu tatonează, crează atmosferă pentru abordarea unei probleme cel puțin gingașe. Maiorul se simțea însă atât de fericit, încât își închipuia că toată lumea încearcă aceeași stare de spirit.

— Nu m-am gândit... Cred că n-am fost la ștrand din studenție.

— Chiar așa?

Colonelul lungea vorba. Cristescu zâmbi:

— Nici eu nu știu cum s-a întâmplat. Ori am plecat la mare, ori n-am avut timp.

— Ei, acum nu te poți plânge de timp. De vreo două săptămâni, dacă nu și mai mult, am impresia că suntem rentieri. Câteva contravenții, unele fleacuri de competența comisiilor de împăciuire sau a organelor de judecată de la locul de muncă.

Maiorul râse:

— E vară! Clienții ne-au dat vacanță, lucrează acum pe litoral și în celelalte stațiuni.

— Da, fu de acord colonelul. Când îți iei concediu?

— Ca totdeauna, în noiembrie. Îmi place toamna și e sezonul în care ulcerul — sunt un caz special — mă supără cel mai puțin.

Sorbi din cafea și aprinse o țigară.

— Deci, conchise, momentan nu ai o agendă de lucru prea încărcată.

— Nu, sigur că nu, făcu maiorul.

— Mă bucur.

Abia acum lui Cristescu începu să-i sune vag, din depărtări, un clopot de alarmă: "De ce naiba s-o fi bucurând?"

— Vezi, dragul meu, totdeauna mi-a plăcut să fac un serviciu în măsura posibilităților. Firește, nu?

— Bineînțeles, spuse prudent maiorul.

— Cum ți se pare cafeaua?

— Excelentă, mulțumesc.

— O țigară?

Cristescu se foi neliniștit de-a binelea: "Ce vrea? Ceva nu-i în regulă..."

— Încă nu.

— Ia, totuși.

Și-i întinse pachetul.

— Uite despre ce-i vorba, dragul meu, începu Dragu evitându-i privirea. Am primit azi-dimineață un telefon de la colonelul Ionaș... Îl știi, bineînțeles, colegul nostru de la Securitate.

Cristescu înclină ușor capul.

— Se află într-un impas, reluă Dragu, și maiorul avu impresia că își găsește greu cuvintele. După cum ești informat, dosarul statuii se află pe masa lor, iar afacerea se arată a fi destul de încurcată...

— Au oameni foarte competenți și chiar câteva minți sclipitoare, observă maiorul. În locul dumneavoastră, nu m-aș simți cătuși de puțin neliniștit.

— Sunt de acord, dragul meu, dar, vezi, fiecare individ, oricât de dotat ar fi, are unele limite, întâmpină situații când se poticnește.

— Dosarul a fost preluat de maior Minerva Tutovan. Nu s-a poticnit în viața ei.

— Vezi, exclamă Dragu încântat, "aici am vrut să te aduc!", tocmai asta e!

— Ce?! Întrebă alarmat maiorul.

— S-a poticnit.

— Tovarășe colonel! Vorbiți-mi, vă rog, deslușit Ce se întâmplă? Ce trebuie să fac eu? Care-i problema?

Dragu tăcu o vreme, apoi se aplecă peste masă și suflă conspirativ un singur cuvânt:

— Melania.

— Ce-i cu Melania?

— Asta-i! N-o scoate la capăt cu ea.

Cristescu fu cuprins de-o presimțire sinistră. Glasul răsună pițigăiat:

— Și ce vrea să-i fac eu?

Dragu hotărî să recite totul dintr-o suflare. Mai ușor înghiți pilula dintr-o dată, întreagă, decât fărâmițată.

— Prin intermediul colonelului Ionaș, superiorul ei care m-a sunat acum jumătate de ceas, ținându-se seama de experiența dobândită în contact cu personajul respectiv, ești solicitat în calitate de colaborator.

Maiorul văzu concomitent roșu, verde și galben dinaintea ochilor, auzi parcă râsul mefistofelic al Minervei și sări catapultat din fotoliu:

— Niciodată!

— N-am isprăvit. Este vorba despre un ajutor colegial, maiorul Tutovan punându-și nădejde în această colaborare. Din câte am înțeles, speră să găsească în dumneata un consilier prețios și nu cred că e cavalierește s-o dezamăgești.

— Ei bine, prefer să fiu bădăran, dar am s-o dezamălesc.

— Reflectând, urmă colonelul netulburat, că în momentul de față avem un program mai relaxat, consider că ai putea da curs acestei solicitări, pe care personal o consider o invitație care te onorează.

Maiorul tremura de enervare, mărul lui Adam, în general neobservat, se zbătea ca o nucă gonită de un șoarece.

— E un ordin?

Colonelul râse ostentativ:

— Dragul meu, hai să nu fim gravi...

— Ba eu sunt grav! În cinci ani, am avut patru dosare cu nebuna asta. Toate, în exclusivitate, monopolul meu. Vezi, Doamne, Cristescu specialistul "number one" în dandanalele cu Melania și al său motan...

Vorbea cu o viteză amețitoare, ochii, tulburați opinteau să scape din găoace, părul îi căzuse pe frunte.

— ...cinci ani în care, ținând cel mai strict regim, am schimbat gastrita cu un ulceraș de toată frumusețea. Fiecare dosar cu nebuna mi-a găurit câte o nișă, așa că pot afirma acum că am butoniere la stomac. Ca să nu încep să dau bună ziua prin tramvaie, sau să nu mă dau drept amiralul Nelson, în timpul anchetelor respective consumam o chenzină pe tranchilizante, cheltuieli pe care nu mi le-a decontat nimeni. Vă mai pot raporta că din pricina coșmarurilor — visez zgomotos motani negri, Mirciulici și alte lighioane — nevastă-mea a reclamat dormitor separat... La toate astea — și nu-s toate — a mai trebuit să înghit și inspiratele spirite ale colegilor, iar Tutovanca n-a făcut economie. Ei, bine, acum a venit și rândul ei!

Colonelul Dragu râdea cu hohote.

— Ai haz, Cristescule!

— Mi-ar părea bine, dar aia e că n-am. Am ajuns să cred că femeile îmi sunt nefaste! Întâi nevastă-mea care, în douăzeci de ani, n-a învățat că în solniță vreau sare și nu naftalină sau talc, că locul umbrelei e în vestibulul meu și nu al Popeștilor, care au fost în vizită, i-a apucat ploaia și le-a împrumutat-o, iar ăia tot uită de ea, că biblioteca a fost făcută pentru cărți și nu pentru izmene, blide de musafiri și rețete de chec...

Dragu se sufoca de râs, dar Cristescu nu-și isprăvisc pomelnicul.

— ... Nu mi-a fost de-ajuns și vine smintita de Melania cu idei gangsterești, să-i lase țuț pe Al Capone, Dillinger, Vito Genovese, care față de asta au murit cu biberonul în gură, și să facă grămadă toată oastea de polițiști de la Interpol, cu computere cu tot. Eu n-am pretenții, sunt un milițian oarecare, n-am nimic împotriva să-mi isprăvesc numărul în comuna Pârliți, județul care-l doriți dumneavoastră. Dar vreau liniște. Liniște...!

Se învârti de câteva ori prin birou și reluă de parcă își adusesese aminte:

— Acum îmi pică plească și Tutovanca! Nu s-a săturat cât a râs — era principala colportoare de folclor de câte ori am avut de-a face cu scumpa Melania — acum mă vrea consilier. Nu mai pomenesc de balamucul ce-l va stârni în mod matematic ciocnirea dintre ea și Melania. Își scutură mâinile: A, nu! Pentru nimic în lume nu vreau să mă aflu între ele două și, în general, nu vreau să aud nimic despre afacerea asta.

— Dacă așa stau lucrurile, suspină colonelul Dragu ștergându-și lacrimile, îi voi comunica lui Ionaș că nu-l poți ajuta.

— Îl ajut în oricare altă problemă, dacă vrea îi fac și parchetul, dar în chestiunea asta îl rog respectuos să-mi primească toate scuzele.

— Bine, Cristescule... Eu totuși te rog să mai reflectezi până mâine. E o rugămintă personală.

Maiorul ieși negru din birou.

"Zi bună! Să mai crezi în presimțiri."

Locotenentul Azimioară îl aștepta întocmind niște fișe de rutină. Îi aruncă o privire, dar, văzându-i chipul răvășit, se abținu de la orice întrebare.

Instinctiv, Cristescu se apropie de fereastră. Un soare de aur alb inunda sărbătorește piața din fața ministerului. Se simți în mod perfid tras pe sfoară și, cu un gest brusc, coborî transperantele lăsând încăperea în semiîntuneric.

Amurgul se strecura în odaie cu pași leneși. Era o seară de vară cu transparențe albastrii. Nu adia firicel de vânt și natura întreagă părea încremenită ca într-un tablou academic, ca într-un peisaj de ceară.

În asemenea seri, Melania simțea o pace desăvârșită pogorându-i în suflet și era incapabilă să-și imagineze că la alt capăt de lume ar putea fi altfel, că furtuni vrăjmașe opintesc asupra copacilor și zidurilor, că nemila destinului, împrejurări oarbe și crunte aruncă oamenii în înfruntări sălbatice.

Și, tot în asemenea seri, nostalgia aducerilor aminte îi înroua privirea, călătorindu-i gândul spre uliți și oameni demult părăsiți.

Amintirile Melaniei — o olfactivă — aveau aromă. Casa bunicii mirosind a Patchuli — colonia preferată — și tutun Macedonia păstrat în cutii de tablă; într-a mamei, suferind veșnic de migrene imagine, stăruiau amoniacul și sărurile, iar la vreme de molimă, camforul. În propria ei locuință — mirosuri cazone: piele, tutun și... surâdea bătrâna amintirii, grajd.

Gândindu-se la Minerva, își spunea cumva contrariată că femeia aceasta n-are nici un miros, dar, dacă ar fi avut vreunul, acesta ar fi trebuit să fie de bradolină.

— E tot atât de puțin cochetă ca un stâlp de telegraf și cred că în viața ei nu și-a cumpărat măcar o cutie de pudră. Bănuiesc că se tunde singură, cu un foarfece de croitorie, iar hainele și le cumpără de la Adam. N-ai întâlnit în viața ta o asemenea persoană și trebuie să recunoști, știi că-mi place să fii sinceră, că ți-e puțin frică...

Se gândi câteva clipe și rectifică:

— Cam mult... Ridică glasul: Da' de ce ți-e frică? Știu, draga mea...

Din pricina înfățișării austere, a ținutei lipsite de cel mai inofensiv amănunt frivol, și-o imagina de o severă virtute. Dar, aici, Melania se înșela, extinzând și generalizând. Bătrâna, discret, dar constant și cu mult bun gust, acordase totdeauna importanță aspectului său exterior. De aceea, pentru ea, o femeie care nu se farda, nu-și agăța un lănișor ori o floare la rever, habar neavând de toalete și îmbrăcându-se ca un dorobanț, nu putea fi decât o virtuoasă de impresionantă dimensiuni, iar excesul de puritanism incomodează. O asemenea persoană arareori este simpatcă.

Se înșela din nou, căci Minerva nu era o virtuoasă în parametrii sensului uzual și, în orice caz, nu în cei imaginați de bătrână. Califica greșit, confundând noțiunile. Minerva era, cu generoase majuscule, o mare originală. În culori cam stridente, poate, manifestându-se în special în îmbrăcăminte și celibatul practicat cu încăpățănare, dar se afla tot atât de departe de obtuzitatea unui căpitan din Armata Salvării ca portocalii Andaluziei de oamenii de zăpadă din Alaska.

— ... da, draga mea... ți-e teamă. Trebuie să fie o persoană foarte severă, ca o minte ascuțită, deci cu atât mai redutabilă. Bineînțeles și domnul maior Cristescu este foarte inteligent, dar, vezi, dumnealui are blândețe și..., uite, îți dau voie pentru o singură dată să nu fii prea modestă, mai are și o slăbiciune pentru tine. Din păcate, doamna Tutovan nu a gustat nimic din personalitatea, din ceea ce califică alții drept farmecul tău.

Mieunatul lui Mirciulică o avertiză că trebuie să prepare cina. Concentrată, gândindu-se mereu la statuie și la Minerva, îi încălzi laptele și vârî la cuptor o tavă de biscuiți. Curând, garsoniera se umplu cu miros de vanilie, aromă care-i stimula totdeauna dispoziția: parcă veneau sărbătorile.

La zece seara se băgă în pat. Înainte de a-și lua cartea și ochelarii de pe noptieră, se adresă motanului care, în ceea ce-l privește, anunța stingerea ghemuindu-se melc în fotoliu.

— Mă auzi? Știu ce am de făcut. Chiar mâine dimineață am să mă duc la Biblioteca Academiei. Bineînțeles nu voi uita ochelarii. Am să îmbrac tailleurul și o să pun cravata. Înțelegi, ca să par intelectuală... Ce mă interesează la bibliotecă? Ți-o spun pentru că n-ai să ghicești în ruptul capului: Ghidul Bucureștiului din anii 1940-1945... De ce? Chicoti: Nu pot să-ți spun, e secret.

Se afla cu o lungime înaintea Minervei.

Bărbatul era înalt, brun, osos, cu aspectul viril pus în circulație după război de actorii americani și care determinase evoluția gustului estetic pentru deceniile următoare. Deci, nu clasic frumos, ci puternic, întreprinzător, puținel sau mai mult aventurier. Un bărbat în preajma căruia o femeie se simte în siguranță, iubită, ocrotită, și — chestie de doză — dominată. Sentimente pe care un Charles Boyer, Tyrone Power sau Ramon Novarro nu le-ar fi putut inspira sexului slab al anilor '80.

Avea probabil în jur de cincizeci de ani și, o intuiai din prima secundă, o impresionantă carieră sentimentală. Emilia nu-i dădea mai mult de patruzeci, se simțea fascinată de întreaga lui făptură, adora accentul ciudat, în care ea nu deslușea decât distincție și bună instruire. Se numea Grig. Grig și atât.

— Știi, chicotea înveselită, ești primul bărbat din viața mea cu care m-am culcat, fără să știu cum îl cheamă.

Și se simțea îmbătută de original. Totul era original la Grig: locuința...

— Ce ciudat! chicoti Emilia.

(Chicotul era una din caracteristicile ei, motivat de o dentiție splendidă și de o veselie permanentă, generată de inconștiență, trai ușor și succes la bărbați.)

— Ce ciudat! Un om ca tine să locuiască într-o garsonieră închiriată.

— Îmi place variația. Este singura modalitate de a-mi schimba domiciliul când mă plictisesc.

Serviciul...

— De ce nu-mi dai numărul de la birou? Uneori, mi se face dor de tine, aș vrea să-ți aud doar glasul.

— Șefa de cabinet ar intra la idei, constatând că sunt solicitat de o voce insinuantă...

Emilia râsesse gădilată.

Chevaliera de la mâna stângă, două ciolane încrucișate pe un fond de email negru...

— E un inel sinistru. Aș fi preferat un șarpe sau...

— ... un nud. Poate că-i sinistru, dar e necesar să ne amintim mereu că există și cavoul familiei. Gustăm mai intens viața

Misterul de care se înconjură...

— De ce nu pot veni neanunțată la tine? Mi-ai spus că nu ești însurat.

— Obişnuința ucide dragostea Mi-e teamă să nu te plictisești prea curând...

Emilia, în sutien și ciorapi colanți, își făcea toaleta, întârziind deliberat în fața oglinzii. Dezbrăcată se simțea în avantaj, iar fiecare gest putea fi filmat.

Grig o studia cu un zâmbet imperceptibil. Fără îndoială, femeia era atrăgătoare. Subțire în talie, încheieturi fine, picioare zvelte cu fibră lungă, bust generos și șezut bombat, de negresă.

— Din când în când, sugeră scuturând scrumul țigării, să pui combinezon.

— Furou? Ca pe vremea bunicii? Dar e complet demodat, micule. Cine mai poartă așa ceva?

— Tocmai de aia devine nou. E altceva decât vezi în orice dormitor. Ca și ciorapii negri prinși cu portjartier.

— Micuțul meu e pervers?

— Nu. Priceput... Franțuzaicele sunt experte în materie: îmbrăcându-se, de fapt se dezbracă... Mai ai mult?

— În zece minute, sunt gata.

În mașină, o Lancia roșie, Emilia își verifică încă o dată machiajul în oglinda pudrierei.

— Cât e ceasul?

— Șase și zece.

— Îți spun sincer, mă plictisește îngrozitor. Nu mai au nici un haz. El e funebru, iar ea...

— Ea, ce? Crezi că i-a spus ceva?

N-avea încredere în femei. De Emilia era obligat să se folosească și se simțea sigur de ea. O gonzeasă de mâna a doua, gata să-i ciugulească din palmă. În Pigalle, asemenea specimene se găsesc cu duzina, la fiecare colț de ruelle...

Emilia zâmbi:

— Nu, dar cred că Liana a început să vrea și altceva... Se plânge de spleen... Știi ce înseamnă asta. Unde duce.

Grig îi azvârli o privire amuzată:

"Ia te uită! A uitat să fie imbecilă..."

Opri la câțiva metri de vila Candian. Emilia îi întinse buzele. I le sărută fugar și o prinse de bărbie.

— Îți dau un telefon diseară...

— Știu, făcu Emilia îmbufnată. Raportul. Preferam să-mi închipui că ți-e dor de mine. Se agăță de el: Grig, aș vrea să dorm o noapte întreagă în brațele tale.

Bărbatul o bătă ușor cu degetele pe obraz:

— O s-o facem și p-asta.

Lancia dădu un ocol parcului, apoi Grig apăsă pe accelerator, ieși din Alea Dr. Conțescu și se angajă pe bulevard.

Casa continua să fie supravegheată. Pe bancă, picior peste picior, citea același tânăr pe care-l reperase cu o zi înainte. Aparent de nerecunoscut — mustață, altă vestimentație, ochelari, dar...

Grig zâmbi. Puștiul avusese probabil o entorsă și purta gleznieră. Ca și cel de ieri. Ori faptul că doi inși suferind același accident și la același picior, sunt văzuți în același parc, o zi după alta, era departe de a convinge, excludea ideea de coincidență.

"Asta-i situația! Nici măcar nu mă pot apropia. Greg, my boy, trebuie să găsești un truc..."

CAPITOLUL VII

Strigătele se auzeau până în odaia lui Codruț. Se trezi speriat și începu să plângă. Marta Bădescu se strecură în vârful picioarelor și închise ușa care dădea spre living, apoi cea a sasului, vătuiind astfel zgomotele.

"E primul scandal la care asist, în doi ani..."

Luă o carte cu poze și încercă să distragă atenția copilului.

— Dacă o mai prind pe scorpia asta în casă, o iau de coc și o azvârli pe ușă. Tu nu mă cunoști încă!

Nu se mai putea stăpâni, mânia îi umflase toate venele: pe tâmpile, la gât, la mâini. Erau albastre, vii, se zvârcoleau gata să pocnească.

Liana, palidă, îl privi cu dispreț:

— Bineînțeles, nu te-am cunoscut. Nu m-aș fi încurcat niciodată cu un necioplit.

— Îți interzic categoric s-o mai primești pe târâtura asta în casă!

Buzele suave ale Lianeii deveniseră o ață albă.

— Am să primesc pe cine-mi place! Ce sunt eu aici? Sclavă de harem? Mă ții închisă ca într-o pușcărie și-mi aduni numai babalâci. Am douăzeci și cinci de ani și vreau să trăiesc! Urlă: Înțelegi că vreau să trăiesc?! Tu te-ai epuizat în petreceri și abuzuri, ți-ai făcut mendrele și la patruzeci de ani, când a început să-ți țipe ficatul și să te blocheze spondiloza, ți-ai luat nevastă minoră.

Candian, atins dur, șuieră:

— Școala Emiliei! Faci și conspecte? Îi recunosc cuvintele și stilul! Ai știut, stimată doamnă, când m-ai luat că sunt un babalâc.

— Babalâc, dar nu tiran! Crezi că am să mai suport viața asta? Plec! Îl iau pe Codruț și plec!

Doctorul Candian își aprinse o țigară. Mâinile îi tremurau. Verigheta și bricheta de metal, ciocnindu-se, zăngăniră. Se uită cu ironie ucigătoare la nevastă-sa:

— Chestia cu copilul e discutabilă. Codruț te interesează cu mult mai puțin decât ultimul fason de soutien-gorge...

Liana sări sufocată:

— Minți! N-ai dreptul să spui asta! Ești un sadic!

— Mint? În patru ani nu i-ai dat o singură dată de mâncare. Când a lipsit Bădeasca, l-am hrănit eu. Te obosea până și să-i încălzești laptele. Dacă îi acorzi cincisprezece minute pe zi, înseamnă că te-ai purtat princiar. Când e bolnav, te refugiezi în "budoar". Ai migrenă.

— Perfect! gâfâi Liana. Sunt mamă și soție ticăloasă, un motiv în plus ca să plec.

— Unde te duci, nefericito? Ce ai să faci?

— La vârsta mea și la cum arăt, mai găsesc un gentleman ca tine!

— Asta-ți inoculează Emilia, așa-i? Proasto! Ca tine sunt cu miile! Suficient să bați bulevardul și să întinzi mâna. Plin de șoricuțe nostime, care n-au în cap decât să vâneze un fraier cu bani. Ce știi tu să faci? Ce calificare ai? În afară de coafor, croitoreasă, Paris Match și cleveteală cu Emilia, cu ce ți-ai ocupat tu timpul de când ai terminat liceul? Nu citești nici măcar o carte. Aș vrea să te văd în fabrică...

— Aha! îl întrerupse Liana. Îl citezi pe Voicu.

— Crezi că trebuia să-mi deschidă el ochii? Îți închipui că nu te-am cunoscut?

— De ce m-ai luat?

— De imbecil, care te-a iubit necondiționat și a încercat să-ți scuze toate păcatele: e tânără, abia un copil...

— Îți dau ocazia să nu mai fii imbecil! Chiar acum plec la ai mei. Slavă Domnului, se mai găsește câte ceva în frigider, n-o să trebuiască să bat bulevardul, căutând o casă de bani.

Dinu Candian știa că procedează greșit, fără tact, că face afirmații care, chiar conciliindu-se ridicau un zid între ei, dar nu se mai putea cenzura.

— Indiferent ce ai de gând să faci, ia înainte câteva lecții de la Emilia. Este o mentoră ideală pentru debutante.

— O idee excelentă.

Soneria muzicală de la intrare emise trei triluri melodioase.

Se uitară unul la celălalt, și Liana, răsucindu-se brusc, dispăru în dormitor trântind ușa ostentativ. Candian își trecu degetele prin păr cu un gest reflex, trase de poalele hainei de casă și se duse să deschidă.

Minerva, cu un zâmbet lung care îi accentua asemănarea cu un cap de Pinocchio, rosti gentilă bună seara și-i întinse legitimația ținută cu două degete. O însoțea locotenentul Dobrescu: slăbit de boală, blond, firav și cu ochi albaștri, candizi, părea un elev în ultimele clase de liceu.

Medicul îi cercetă scurt, "ce-i cu ăștia? nu seamănă a milițieni", și-i pofti înăuntru. Minerva îl găsi sec, de o politețe strictă — nimic îmbietor — și tulburat.

"După cum arată, pare foarte iritat. Pot să jur că a avut o scenă, pe care am întrerupt-o noi. Era ca o locomotivă care alerga cu două sute pe oră, oprită brusc."

Se uită la Dobrescu și-i veni să râdă. Locotenentul mânca literalmente din ochi videocasetofonul din colțul încăperii. Alături, pe o măsuță, se vedeau vreo treizeci, poate mai multe, de casete împrăștiate de o mână care căutase nerăbdătoare. În general le cunoștea tematica: unele filme erau realmente de calitate, dar ponderea o aveau filmele de groază și porno.

Minerva știa că nu gusturi atrofiate ori perverse adunau seară de seară cinci-zece — sau douăzeci de microbiști (în funcție de dimensiunile locuinței fericitului proprietar), ci curiozitatea și stimulentele "interzisului" care acționează totdeauna, prompt și fără greș, până și asupra celor mai pașnici indivizi. Ea însăși asistasese la o asemenea vizionare — "să văd cum devine chestia"; abandonase ședinta cu stomacul întors pe dos, dar satisfăcută. Se lămurise. Cu acest prilej, mai trăsese o concluzie: oamenii se împart în normali — cei mai mulți — sau atinși la mansardă. Pentru prima categorie, e de ajuns să vizioneze o singură partitură de exhibiționism ca, după aia, să-și vadă liniștiți de nevastă, copii și serviciu.

Perversi, lubrici, obsedați sau neputincioși sexual au existat și vor exista întotdeauna, după cum au existat și clișee porno, indiferent că erau immortalizate pe pergament, stampe, porțelan, fotografii sau fața cărților de joc. Toată povestea intră în resortul spitalelor de psihiatrie. Și cu aceasta curiozitatea și concluziile Minervei pe temă fuseseră definitiv epuizate.

O scurtă privire circulară prin livingul lui Candian îi fu de-ajuns: finanțe comode, de cel puțin două generații, prosperitate, rafinament.

— Nu vă voi reține mult, debută Minerva zâmbind mereu fermecător.

Medicul mișcă mâna din poignet: "Poftiți..."

— Ați constatat, probabil, că statuia care se afla în parcul din fața locuinței dumneavoastră a dispărut.

Pe chipul lui Candian se așternu surpriza. Minerva îi cercetă figura frumoasă cu trăsături bărbătești. "În general, nu știe să mintă. Sau poate că starea de spirit nu-i permite acum. Vom vedea..."

— Ce înseamnă a dispărut?

Minerva surise:

— O mai vedeți! Sau nici n-ați observat că nu mai există?

— Bineînțeles că am observat, ceea ce mă nedumerește este termenul pe care l-ați folosit. "Dispariția" presupune un act clandestin și, implicit, ilegal. Mi-am închipuit că este vorba despre o simplă măsură de ordin edilitar, așa cum Lupoica a fost transferată de la Mitropolie în Piața Confederației, nu mai pomenesc de grupul din fața Muzeului Simu și exemple mai există.

"Just! își zise locotenentul. Spune-i unuia că s-a furat un tramvai, un bloc sau o statuie și, în funcție de sistem nervos, fie o ia la goană, fie te trimite la plimbare, negustând bancurile proaste de dimineață și pe stomacul gol."

— Nu, domnule Candian, n-a fost o măsură edilitară și de aceea mi-am permis să vă deranjez.

— Mă rog, vă stau la dispoziție, dar nu văd în ce măsură vă pot fi de folos.

— Ferestrele dumneavoastră dau în parc. Aș zice, cad perpendicular pe locul unde se afla statuia. Era suficientă o privire întâmplătoare...

Candian o întrerupse. Nu nepoliticos, ci considerând că discuția e inutilă.

— Cu condiția ca eu să fi fost acasă. Lipsesc zilnic zece-douăsprezece ore, iar când sunt de gardă, douăzeci și patru.

— Poate că soția dumneavoastră a remarcat ceva. Lucrează?

— Nu.

— Înseamnă că petrece, în principiu, cea mai mare parte din timp acasă.

Tonul medicului deveni imperceptibil tăios:

— Inutil. Dacă ar fi remarcat ceva, care să-i atragă atenția, fără îndoială că mi-ar fi relatat.

"Joacă strâns! gândi Minerva. Dar de ce? Tot ce spune e logic, replica promptă, nimic ambiguu, și totuși simt o rezervă, îl simt pe acel «ascund ceva»."

— Aș vrea să stau de vorbă și cu doamna.

— Se simte foarte rău. E în dormitor.

"Aha! conchise Minerva. Matchul a fost deci conjugal..."

— N-o voi reține mai mult de câteva minute.

Medicul se ridică din fotoliu. Rosti cu vădită neplăcere:

— Mă duc s-o chem.

Liana apărură în ținută de oraș. De-ajuns să-și ia geanta și cheile și putea străbate, fără probleme, Calea Victoriei sau să se ducă la teatru.

Minerva își stăpâni zâmbetul: "Ciudată ținută pentru o femeie care-și dă sufletul în dormitorul întunecat, cu comprese pe frunte și cana cu infuzie de mușetel pe noptieră".

Locotenentul era atent la alt soi de amănunte. Femeia îl lăsase cu gura căscată. Tânără, superbă, strălucitoare și elegantă, făcea parte din exemplarele pe care le admirăm la cinema, pe prima copertă a revistelor editate pe hârtie japoneză, de lux, sau prospectele de reclamă, dar nu le întâlnim niciodată pe stradă sau la serviciu, nu le suntem vecini, nu stăm la aceeași coadă și nu îl luăm împreună pe 320, în fiecare dimineață.

Minerva îi aruncă o privire pătrunzătoare: "Obrazul e înghețat, dar n-a plâns... Evită să se uite la bărbatu-său... Aici a fost scandal, nu zbenguială pe câmp de maci și margarete, cu plase de prins fluturi... Gelozie?"

Nu era greu să intuiești peisajul căsniciei Candian. Diferența de aproximativ douăzeci de ani, poate și mai mult, dintre soți, și aspectul uluitor al doamnei spuneau mai mult decât un desen de detaliu à la Bruegel.

— Regret că sunt obligată să vă stânjenesc. Soțul dumneavoastră mi-a spus că nu vă simțiți bine.

— N-are importanță.

Candian își mușcă inconștient buza de jos. Se retrăsese în colțul opus al încăperii și stătea cu mâinile încrucișate peste piept, simplu martor care asista fără intenția de a interveni în discuție.

— Am venit să iau câteva relații privitoare la — să-i spunem pe nume — furtul statuii din parc.

— Știu, m-a informat soțul meu.

Privea atât de fix chipul Minervei, încât aceasta își zise că face eforturi extraordinare pentru ca ochii să nu-i alunece spre Candian.

— Dat fiind că nu sunteți încadrată, reluă Minerva, presupun că mare parte din timp vi-l petreceți în casă.

— Vă înșelați. Cea mai mare parte din timp nu-l petrec în casă.

"Dar la ce moară-l macini, soro?"

Se mulțumi însă să emită convențional.

— A, da...

Maxilarele lui Candian jucau sub piele. Dacă n-ar fi avut gura încleștată, probabil i s-ar fi auzit scrâșnetul măselelor.

— Deci n-ați remarcat când a fost ridicată statuia. Vedeți, operația care a avut loc în doi timpi — a fost subtilizat întâi bustul și abia în ziua următoare soclul — nu se poate efectua în câteva minute.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, dar n-am văzut și n-am auzit nimic.

— Mai locuiește cineva aici?

— Doar fiul meu, de patru ani. Nu cred că v-ar fi de mare ajutor.

"Fiul meu, înregistrează Minerva, și nu al nostru."

— Aveți femeie de serviciu?

— Nu. Se corectă: Desigur, există doamna Bădescu, "guvernanta" lui Codruț, dar nu locuiește la noi. Cu unele excepții, la ora cinci pleacă acasă.

Minerva își privi ceasul.

— E șase.

— A ieșit acum zece minute, interveni răgușit medicul. Dacă m-ați fi avertizat că vreți s-o audiați, o rețineam.

— Îi știți cumva adresa?

— Numărul de telefon. Stă pe lângă Radio, din câte îmi amintesc.

— Perfect. Dobrescule, notează-l tu... Încă o întrebare: Cunoașteți persoanele care locuiesc în imobilul maur de vis-à-vis?

— Nu, spuse doctorul.

Nevastă-sa se mulțumi să dea doar hotărât din cap.

— Nici măcar din vedere?

— Nici.

— De câți ani locuiți aici, domnule doctor?

— De patruzeci de ani.

— Într-adevăr bizar, observă Minerva.

— Ce anume?

Minerva enumeră — comentă, pe gânduri:

— Patruzeci de ani, o stradelă cu cinci imobile, izolată, un părculeț unde îmi închipui că, în serile de vară, când căldura îți dă brânci afară din casă, nu există un singur loc pe bancă...

— Ei, și? se încăpățână medicul.

Minerva râse:

— Păi asta e! Mi se pare cu totul singular să nu observi măcar cine stă peste drum, cum arată la față. Cât de englez ai fi ca mentalitate în materie de relații cu străinii, și tot, fără să vrei, te ciocnești în atâta amar de vreme cu un vecin sau altul. Îl vezi întorcându-se de la serviciu ori de la piață, la geam, curățind zăpada sau udându-și florile.

— Probabil, spuse sarcastic Candian, eu nu am spirit de observație.

— Nici doamna? De obicei femeile sunt mai dotate în acest sens.

Liana ridică din umeri:

— Nu observ nimic din ceea ce nu mă interesează.

Minerva îi azvârli o privire subțire: "Dar ce te interesează?"

— ... cât privește ceasurile de arșiță ale serilor de vară consumate în parc pălăvrăgind cu vecinii, isprăvi Candian, constituie un gen de divertisment pe care nu-l practic.

— Vă mulțumesc, spuse Minerva ridicându-se. Îmi permit să vă dau o sugestie: cercetați cu atenție toată casa. Cum s-ar zice, din pivniță până în pod.

Candian o privi mirat. Liana întoarse capul.

— Ce trebuie să caut?

— Pe cine! răsese Minerva. Dat fiind că dumneavoastră nu vă cunoașteți vecinii și, normal, nu întrețineți relații cu ei, înseamnă că aici în casă se ascunde un terț.

— Nu înțeleg nimic.

— Probabil, făcu neglijent Minerva Căutați totuși. Astă-noapte la ora două și cincisprezece minute exact, a fost înregistrat un schimb de semnale luminoase între lucarna vilei dumneavoastră și mansarda imobilului maur de dincolo de parc. Încă o dată, vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Se aflau încă în grădina Candienilor și Minerva simțea în ceafă, în spinare, privirea medicului care-i urmărea — putea să jure că nu se înșeală! — ascuns probabil după perdele. El! Nu și ea, care printr-un act de mică, inofensivă complicitate, ar fi acceptat implicit un început de reconciliere.

Minerva se uită mașinal în jur. Copaci bătrâni, gazon îngrijit, tufișuri de trandafiri. Pe o latură a casei, un stol de vrăbiuțe ciocăneau zidul neted.

"Astea-s fraiere, făcute grămadă! Ce naiba ciugulesc în pustiu? Sau s-or fi jucând de-a Sesam, deschide-te! Ridică din umeri: Treaba lor! Pesemne au energie..."

— Ți-aștept impresiile, Dobrescule! Și îl trase pe trotuarul celălalt, căutând umbră.

— O pereche clasică, emise prudent locotenentul.

— Mai pe larg...

— Ea tânără, el bătrân...

Minerva se opri în mijlocul străzii și holbă ochii, și-așa imenși. Părea consternată.

— Cum adică, Dobrescule? Un tip la circa patruzeci și cinci de ani e bătrân? Adică eu sunt bătrână după capul tău?

— Nu m-ați înțeles, făcu locotenentul fâstâcit, deși asta era părerea lui și a tuturor oamenilor de bun simț pe care-i cunoștea: "După treizeci și cinci de ani, mult patruzeci, nu mai ești tânăr". Mă gândeam că față de ea...

— Gândești cam mult de la o vreme...

În sinea ei însă se amuză. "Parcă eu eram mai isteată! La optsprezece ani îi țineam teorie lui tanti Caliopi că, dacă nu devii celebru până la douăzeci și șase de ani — de ce tocmai douăzeci și șase? — nu mai devii niciodată și nici nu merită să mai trăiești". Mătușă-sa îi dăduse dreptate la modul absolut. Se simțise din totdeauna celebră și, în multe privințe, nu se înșela

— Te ascult, Dobrescule.

— O diferență de vârstă care nu promite...

— Ce să promită? Ai început să vorbești eliptic?

— Vreau să spun că o asemenea căsătorie nu durează. Nu poate să dureze.

Locotenentul își înfipse unghiile în palmă. Dacă-l scotea ceva din sărite erau situațiile când Minerva se făcea că nu înțelege.

— De ce să nu dureze?

— Pentru că mai devreme sau mai târziu o să se ivească unul de vârstă ei și atunci, adio, daddy!

— ...și adio video, îi preluă intonațiile Minerva, adio vilă, adio mașină, adio dulce farniente! Măi băiete, o vezi tu pe alde Candianca

răpusă sufletește de un tinerel, abandonându-și avuția și suspinând de fericire cu respectivul într-o garsonieră achiziționată în rate și sperând că poate în cinci ani — dacă o mierlește nașu' sau bunica Anghelina — or să se plimbe într-o limuzină Trabant...? Ce-i drept, ea nu e rău...

— Z..., scăpă Dobrescu, dar crezu că o îndreaptă la timp și declară ipocrit: Da... Arată destul de bine...

— De câte ori ți-am spus, Dobrescu Vasile, că nu suport să faci pe filistinul? Zână ai vrut să spui! Recunoaște!

— Recunosc, îngână locotenentul spășit.

— Îmbucurător! Tu îți imaginezi că eu sunt incapabilă să sesizez frumosul sau că m-aș putea simți atinsă că o femeie este admirată în prezența mea? Măi băiete, făcu ridicându-și nasul ca o suliță, pe mine nu m-a interesat genul acesta de competiție. (Era sută la sută sinceră!) Eu nu m-am preocupat de fleacuri, am avut altele în și pe cap, dar ți-o spun eu, maior Tutovan, că încă nu s-a născut tipul ăla pe care, dacă aș vrea, așa, ca exercițiu, să nu-l fac să-mi lege șireturile, dansând tango.

"Dacă tipu-i de la circ, poate!", gândi Dobrescu, dar se abținu de la comentarii.

Minerva schimbă brusc tonul:

— Băiatule, Candian ascunde ceva Nu-mi dau seama și de ce, dar sesizez că, într-o măsură care nu-i neglijabilă, chestiunea cu statuia îl afectează, că nu-i străin de această poveste.

Locotenentul, fericit că subiectul a deviat, observă:

— L-ați făcut K.O. când i-ați pomenit de semnalele luminoase.

— Înainte de a porni către Candian, am citit raportul lui Moraru. Trebuie să vedem neapărat ce se întâmplă în imobilul maur. Este categoric locuit și probabil și vizitat... Nu mă întreba cum... Nu știu. De mâine vom schimba modul de supraveghere. Postul fix văd că n-a dat rezultate. Mai aștept exact două zile și trec la acțiune...

Dobrescu o privi atent. Când Minerva "trecea la acțiune", colaboratorii trebuiau să umble pe vârful picioarelor și cu o viteză de trenuleț japonez. Trei sute pe oră.

— La ce vă gândiți?

— O să vezi, zâmbi Minerva. Și-o voi face pe proprie răspundere.

Gogu Manoliu se prezentă la oră fixă și în conformitate cu cele mai ortodoxe tradiții: în costum, cămașă albă impecabilă și o cravată care-l deranja în mod evident, cu un carton de bomboane de la Capsa și un buchet de flori: șapte garoafe sângerii.

Mara Varlam, aranjând florile în glastră, începu să râdă.

— De ce șapte?

Manoliu o privi întâi deconcertat, apoi zâmbi.

— Sincer?

— Bineînțeles.

— Să nu par calic. Aș fi luat mai multe, dar mi-era teamă să nu te sperii, exagerând.

— Nu mă sperii așa de ușor, deși uneori aș avea aerul. Surâse cochet: Eu credeam că vrei să dai un sens buchetului.

— Habar n-am la ce te referi.

— Ei, cum așa? Soiul florilor, ca și numărul lor, au un limbaj discret, înlocuiesc declarațiile timizilor.

— N-am fost în viața mea timid și tot nu știu ce vrei să spui.

Mara, într-o rochie deschisă cu fusta foarte largă, își dădu drumul pe un taburet. Doctorului i se păru că tabloul pe care-l oferea era foarte grațios. O figurină brună, în mijlocul unei spume de dantelă — în realitate o pânză topită foarte fină, dar așa o "interpreta" el — cu palmele răsucite în sus pe poale. O fetiță, o păpușă, o... Mara!

— Dragul meu, un buchet de trei flori semnifică politețea, actul de conveniență și-atât. Cinci — "îmi plac, dar încă nu știu cât, încă nu sunt sigur..."

Făcu o pauză urmărindu-l cu dulce malițiozitate. Manoliu se interesă nerăbdător:

— Și șapte?

Mara pronunță cu glas adânc, din piept:

— Je t'aime...

Doctorul sări de pe canapea și, într-o clipă, fu la picioarele ei.

— Adevărat?

Râsul Marei, arpegiu argintiu de clopoței, îi scutura tot trapul.

— Nu eu ți-am oferit buchetul...

— Dar îl primești?

Mara îi trecu ușor degetele prin părul încărunțit.

— Florile sau...

— Sau! Pe ăla vreau să-l primești.

Se închise dintr-o dată în ea însăși. Îi plăcea să cocheteze, dar nu atunci când simțea că partenerul arde, este angajat, poate nădăjdui inutil. În asemenea situații, devenea prudentă, își cântărea cu zgârcenie afirmațiile care ar fi putut fi interpretate eronat de o minte înfierbântată, evita gesturile de tandrețe.

— Mara, te iubesc de doi ani...

Femeia se încordă, trupul deveni țeapăn. Ca toți oamenii scunzi. Mara avea o ținută foarte dreaptă, dar și crezul ei personal în materie. La orele de dirigenție, își dăscălea mereu elevele: "Nu stați cocoșate și cu burta înainte, ca servitoarele de altădată! Fiți atente cum mergeți... Un mers defectuos, de rață, sau dezarticulat, ori bălăngănind o mână de parcă ați vrea să scăpați de ea, pune minus și uneori anulează cea mai bună siluetă..."

— Te iubesc, repetă Gogu cu o intensitate care o înspăimântă.

— Nu vrei să vorbim despre altceva? La telefon mi-ai spus că trebuie să discutăm serios.

Manoliu își îndreptă haina și se așeză din nou:

— Să nu crezi că recurg la subterfugii, la trucuri ieftine. N-oi fi eu vreun expert în materie, dar am curajul sentimentelor mele. Într-adevăr, am o chestiune pe care vreau s-o discut cu tine, dar nenorocirea e că tot acolo ajungem.

— N-ar fi mai bine să renunțăm?

Manoliu oftă:

— Nu, draga mea. Te iubesc prea mult — vezi? — mă interesează mult prea mult ce se întâmplă cu tine, sunt prea îngrijorat.

Mara încercă să râdă.

— Mă sperii.

— O doresc din suflet. M-ai asculta și ai deveni prudentă. Mara, am o mare rugămintă...

— Cred că-i rândul meu să fiu îngrijorată. Devii patetic...

— Ironiile n-au sens. Te implor, ascultă-mă. Evită să-l vezi pe Bebe în următoarele două-trei săptămâni. Măcar două!

Mara întinse mâna, iritată, după pachetul de țigări.

— Vasăzică asta era...

— Nu fi proastă! se enervă Manoliu. Dacă ai fi nevasta sau fiica mea te-aș plesni acum cu plăcere!

— Mulțumesc! Splendide perspective în cazul că suspinele tale ar reuși să-mi desfunde urechile!

— Repet, ești o proastă! Pune-ți mintea în priză și chibzuiește: Ce câștig eu, eu Gogu Manoliu, un bou gata să mă iau în piept cu oricine care ți-ar jigni doar umbra, dacă tu nu te întâlnești până la chenzina ailaltă cu marțafoiul?

— Ce-ar fi să-ți perii termenii?

— Puțin îmi pasă de termeni când e vorba de situația ta! Gândește-te, Mara! Ce aș putea urmări eu, rugându-te să faci acest sacrificiu? Sacrificiu, pe dracu! nu se putu abține să nu completeze. Nu te-am sedus în doi ani, mi-am pus în cap s-o fac acum? Nici măcar pe mine n-ai să mă vezi, dacă ai suspiciuni. Știu că-l iubești, e un blestem și pentru tine și pentru mine, și, dacă aș fi cu cinci minute mai inteligent, mi-aș vedea de drum, vorba aia, madame, je vous tire ma révérence, și m-aș așeza la altă masă și cu alte cărți. Ce nu-i logic aici?

Mara, deși ușor descumpănită, încercă să suradă:

— Știi ce-i ăla fals silogism?

— Închipuiește-ți! Am patru clase primare la Pocreaca și nu le dau pe toate Sorbonele. Vrei să-mi spui și mie care-i ipoteza falsă?

— Imaginara primejdie în care mă aflu, fiind alături de Bebe.

— E lucrul cel mai adevărat pe care l-am spus vreodată, jur!

— Explică-mi-l!

— N-am să ies bine pe ușă și ai să te repezi la telefon!

— Firește. Știi că-l iubesc și mi s-ar părea cât se poate de normal să încerc să-l salvez. Așa cum faci tu, acum, cu mine...

Manoliu își trecu palma peste fruntea înfierbântată de parcă s-ar fi șters de sudoare.

— Mara, Mara! Bădescu nu poate fi salvat. E intrat în cloacă, în fiecare zi — îmi vin în minte îngrozitoarele mlaștini din Amazoane — mocirla îl înghite, îl trage, centimetru cu centimetru.

Femeia se ridică ostentativ:

— Refuz să discut în condițiile astea!

La fel de ostentativ, doctorul Manoliu se înfipse în fotoliu.

— Dacă-ți închipui că mă poți concedia, te înșeli.

— Faci ce poțezi! Am teze de corectat, trec dincolo!

Gogu Manoliu îi azvârli o privire de șmecheraș de stadion, sau bulevardul șase a treia.

— Vrei să-mi spui că ți-ai chemat învățăceii, acum în iulie, de la Mamaia și Sinaia, ca să le dai extemporal?

Fără replică, Mara îi întoarce spatele, îndreptându-se spre dormitor. Dintr-un salt, medicul fu lângă ea. O prinse brutal de mână și o așeză cu forța pe canapea.

— Isprăvesc în cinci minute,

Mara îl privea înspăimântată și Manoliu surise:

— N-avea grijă, fetițo, n-am dat niciodată buzna în patul unei femei, dacă nu era proaspăt înfățat, cu colțul cuverturii îndoit, "poftiți vă rog!", iar ea în cămașă de noapte transparentă, parfumată cu Coty, după urechi și nu fredona "Gogule, te mai aștept mult?", pe muzică de Vivaldi.

— Hm, pretențios ca un pașă!

— Asta-i firma!... Ne-am împăcat? Hai, draga mea, râzi.

— Spune-mi deslușit despre ce-i vorba!

— Am vrut să te cruț!

— N-am nevoie.

Gogu Manoliu o privi lung. Brusc, mâinile îi zvâcniră:

— Tu l'as voutu, George Dandin! Știași că Bebe a trăit doi ani de zile cu Emilia? Că, în primele timpuri, ați fost contemporane?

Mara păli. Își încleștă mâna pe brațul canapelei:

— Este o mârșăvie din partea ta.

— Am fost convinși că așa vei gândi. Nu-mi rămâne decât să plec.

Se ridică hotărât și își băgă în buzunar bricheta și țigările. Mara întinse mâna.

— Stai! Spune... Iartă-mă.

— E inutil!

— Nu, te rog. Se bâlbâi ca un copil: Nu mai zic nimic...

Manoliu ezită câteva secunde. Se apropie de fereastră și începu să vorbească cu spatele întors:

— Dacă aș fi fost o scârnăvie, ți-o spuneam de mult. De ce aș fi așteptat atât?

— Ai dreptate... Lasă asta acum... Zi odată!

Simțea că ochii o frig și, ca totdeauna când își stăpânea eroic lacrimile, durerea de cap îi prinsese în clește nemilos timpanele și ceafa.

— Cum de ești atât de informat?

— Emilia a fost acum trei ani pacienta mea.

— N-am știut...

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le știi...

— Mai departe!

— În perioada respectivă, trăiau în semiconcubinaj. Emilia nu-i o pudică, îi place să-și fluture amorurile, își face o fală din numărul lor. Nu-i oricine în stare de asemenea performanțe, înțelegi... Pe urmă, chestiunea era de notorietate. Și Candienii sunt în temă.

— Nu mi-au spus nimic.

— Normal. Ce sens avea?

— Suntem prieteni de cincisprezece ani.

— Din care zece ai lipsit din București.

— Puteau totuși să mă avertizeze.

Manoliu se răsuci. Un zâmbet blând îi scălda chipul.

— În legătură cu ce? Ești un copil! Să-ți comunice că un bărbat la treizeci și ceva de ani a avut o legătură înaintea ta...?

Mara privea mereu fix, pentru a-și împiedica lacrimile. Întrebă gâtuită:

— De unde știi că legătura a continuat și..., și după ce m-a cunoscut?

— De! oftă medicul. Îți place să-ți răsucești cuțitul în rană. Voi v-ați încurcat la 1 mai... Țin minte exact, pentru că plecaserăm cu toții să dejunăm la Cernica. În vară, Bebe te-a anunțat foarte esențial că are filmări la Cernavodă. Asta, ca să-și justifice ulterior trupul bronzat. Cernavodă și nu o stațiune unde tu l-ai fi însoțit. Bref, i-am întâlnit la Eforie, închiriaseră, mai bine zis Emilia închiriasse, ea era cu safe-ul, o vilă pe faleză, chiar vis-à-vis de restaurantul Neon...

Mara își acoperi fața cu palmele deschise, ca un copil, și Manoliu se simți stors de milă. Ar fi mângâiat-o pe păr, i-ar fi cuprins umerii cu sentimentele cele mai inofensive, dar, instinctiv, simți că e mai bine să evite gesturile de tandrețe concretă.

— De-ajuns! rosti Mara. Spune-mi ce se întâmplă acum? Și de ce suit eu în primejdie...? Pe scurt, te rog, simt că nu mai rezist.

— Emilia, o știi sau o bănuiești, este amestecată în tot felul de afaceri necurate, cultivă societatea unor oameni dubioși pe care nu i-aș recomanda în nici un caz fiicei sau surorii mele. N-a avut niciodată serviciu și totuși poșeta i-a fost totdeauna bine garnisită cu albastre.

— Trăiește cu șeful de sală de la restaurantul Excelent.

— Ei, și? Cât și-ar jupui ăla mușteriii, și tot n-ar putea satisface apetiturile Emiliei. Și să mai știi, fetițo, că banii nu se scot din restaurantele de lux, ci de la bombe. Prețuri accesibile, clientelă buluc și în toate zilele săptămânii. Mi-amintesc de un tip care cânta la Cîna, lăutar, din tată-n fiu. Era amărât, i se părea că nu ciubucărește destul: "Ehe! Avea dreptate bietu' tata când zicea, măi băiatule, să nu cânti niciodată în cârciumi cu geamuri mari..."

Mara ridică enervată capul:

— Isprăvește cu divagațiile!

— Scuză-mă! Ziceam că Emilia învârtește tot soiul de matrapazlăcuri. În momentul de față, croșetează unul dintre cele mai obiecte, dat fiindcă lovește în prieteni.

— Despre cine-i vorba?

— Candienii. Îl șantajează pe Dinu. Nu cunosc mobilul, dar faptul este cert și categoric. Iar Bădescu o secundează.

— Nu se poate!!

— Fetițo, totul e posibil când ai de-a face cu oameni imposibili. De aceea te-am rugat să fii mai rezervată un timp. Sunt indivizi fără scrupule și n-ar șovăi să te lovească — și de obicei o fac perfid — dacă asta le-ar cânta ceva. Mai există și aspectul discreditării tale. Lucrurile de acest gen se descoperă totdeauna. Urmează o anchetă în care obligatoriu vei fi amestecată, ca amantă oficială a lui Bădescu. Ești în învățământ, pretențiile de moralitate sunt aici mai exigente decât în oricare alt domeniu. Ce impresie crezi că ar face în cancelarie, la inspectorat, la minister, o profesoară care "trăiește cu un escroc", dacă nu cumva calificarea juridică e mult mai gravă, iar activitatea acestuia face obiectul serviciilor de anchetă penală?

Se așternu tăcerea. Minute lungi în care Mara, deșirată, încerca senzația fizică stranie că pe umeri o apasă, strivind-o, blocul, o lume, viața, universul... Pe Manoliu îl sfâșia suferința femeii iubite și sentimentul de neputință.

"Am să plec..., îi dau un calmant și plec."

Telefonul îi făcu să tresară pe amândoi. Mara privi câteva clipe aparatul de parcă n-ar fi înțeles despre ce e vorba. Întinse mâna și emise un alo răgușit.

— Da, eu... Vino.

Manoliu se interesă scurt:

— El?

— Da, el.

Manoliu o privi scurt și părăsi apartamentul, fără nici un cuvânt.

Spre surprinderea Melaniei, lucrurile merseseră foarte repede. La zece, intelectuală până în vârful unghiilor — ținută sobră, ochelari și servietă — se prezentase la bibliotecă, iar la zece și douăzeci i se eliberase permisul. După circa un sfert de oră, Ghidul Bucureștilor pe anul 1942 se afla în fața ei.

— Lucrez la o istorie a Bucureștilor, se justificase dinaintea bibliotecarei, care nu manifestase nici un interes special, servind-o automat, ca un robot.

— Foarte interesant, apreciasse femeia.

N-o mai surprindea nimic. Deunăzi, cineva îi solicitase un tratat despre psihologia peștilor. Și culmea era că tratatul cu pricina exista.

— Va fi o lucrare vastă, preciză bătrâna.

— Îmi închipui, îi concurați pe Giurăscu și Ionescu-Gion.

Melania surăsese echivoc. Era sigură că persoanele nu făcuseră niciodată parte din cercul cunoștințelor ei.

Scoase din servietă un teanc de coli comerciale și un pix de trei lei. Își fixă ochelarii și aruncă o privire încântată în jur. În sală, puțină lume. Vacanța studenților, concediile goleau bibliotecile în lunile de vară.

Deschise ghidul și începu să-l răsfoiască cu atenție. De fapt, o interesa fasciculul final. Aici erau însemnate, pe harta cartierului respectiv, principalele imobile din București: fabrici, uzine, societăți, instituții, clădiri administrative, hoteluri, mari magazine și restaurante sau locuințe private de relief: Palatul Ghica, Știrbey, Cantacuzino, Casa Vernescu, Filipescu etc..

Când reperă Aleea Alexandru Conțescu, se simți atât de mirată încât își scoase ochelarii, ca să vadă mai bine. La numărul 3 era semnalat, sub "pavilion" turcesc, sediul unei societăți de import-ex-port, Abdulah Kulesi.

Melania avu impresia că pică din nori.

"Sfinte, Doamne, ce căutau turcii în '42, pe strada Conțescu?"

Ca foarte multă lume avea o imagine clasică, cumva tradițională, despre supușii otomani. Când spunea turc, îi mișunau dinaintea ochilor șalvari, fesuri și turbane, iatagane, narghilele și iminei. Secolele nu măturaseră reprezentările romantice din cărțile copilăriei, reverberații ale autenticelor clișee trăite cândva de străbuni.

Părăsi biblioteca îngândurată. Nu putea face nici o legătură, apelând chiar la cele mai jonglate asociații de idei. Cu toate acestea, simțea că dă târcoale misterului, că, în cele din urmă, porțile la care bate vor ceda.

CAPITOLUL VIII

Maiorul Cristescu intră în biroul Minervei. Fără să salute, cu mâinile în buzunare, se trânti ostentativ în singurul fotoliu din încăpere și începu s-o privească fix.

Minerva își lăsă lucrul. Zâmbea mios și părea turtită de admirație.

— Ia te uită! Așa vă învață la miliție? Intrați fără bună ziua, ca-n biserică?

Maiorul respiră adânc. Glasul îi trepida de mânie înăbușită:

— Auzi, Minerva? Chestia asta n-am să ți-o iert niciodată! Să nu uiți!

Pe chipul Minervei se zugrăvi o expresie de inocentă și nemărginită uimire.

— A naibii să fiu dacă înțeleg ceva. Îl luă martor pe Dobrescu:

Vasilică, ai idee la ce se referă nen'tu Cristescu?

Maiorul își scoase mâinile din buzunare și își îndreptă ținuta. Rosti plictisit:

— Dansează tango în figuri cu alții! Dă-i drumul! Unde ai zbârcit-o?

— Nu-mi amintesc s-o fi zbârcit nici măcar o singură dată în viața mea, replică Minerva înțepată. Poate doar acordându-ți, în mod nechibzuit, prietenia și încrederea mea.

Presimțind că schimbul de replici ce va urma nu-i tocmai indicat din punct de vedere pedagogic pentru a fi urmărit de un învățăcel, dispuse scurt:

— Dobrescule, vezi ce-a făcut Macri cu piețarii și dricarii.

Maiorul se ridicase:

— Perfect. E mai indicat să discut cu colonelul Ionaș.

Minerva mugii:

— Stai jos, Cristescule!

Maiorul își aprinse țigara:

— Ai luat-o razna rău! Ne aflăm aici într-un birou al Ministerului de Interne și nu predai tabla înmulțirii la școala elementară. Mă confunzi cu nefericiții ăștia de-ți sunt subalterni? Păi, în locul lor, îmi luam lumea în cap și mă duceam să pasc albine! Îi tratezi ca pe preșcolari, le dai tot felul de șarade aiurite...

— Sunt exerciții de gândire și de logică.

— Logică pe dracu'! Să dezlege ghicitori cu elefanți albi, cocotieri albaștri și alte năzdrăvăanii pe care băieții ăștia n-or să le întâlnească în viața lor, așa cum pe mine mă cheamă Cristescu! Cu Popești, Ionești, Vasilești or să aibă de-a face, nu cu dinozauri perversi sau cu diferențiale, integrale și alte alea! Ai ajuns de mirul lumii, soro!

— Tovarășe Cristescu!

— Vezi că vin pe spate, râse maiorul.

— Te afli aici în interes de serviciu, detașat de către forurile superioare...

— ... și președintele comitetului de locatari...

— Ești obligat să-ți îndeplinești sarcinile și nu să-mi dai mie lecții!

— O rectificare! făcu dulce maiorul care, realmente, începuse să se distreze. Nu sunt obligat. Am fost rugat! Reține chestia că-i interesantă! Te mai întreb o dată: unde ai încurcat-o?

Minerva respiră adânc. Rosti îmbufnată, uitându-se în altă parte:

— Cu Melania.

— Eram sigur. Ai intrat cu bocancii și i-ai vârât în ureche o trompetă, suflând cât te țin plămâni!

— Și cum ar fi trebuit s-o iau?

Cristescu surâse impertinent, califică Minerva.

— Să umbli în vârful picioarelor și să mângâi dulce gingașe strune de harpă, așa cum se cuvine unei gingașe și dulci făpturi.

Minerva își înghiți replica, nu tocmai dulce.

"Face pe inteligentul cu mine, își închipuie că mi-o plătește, dar lasă că îmi vine și mie rândul la zar."

Pe drum, Minerva îl puse la curent cu ultimele evenimente legate de dosarul statuii, îi relată aproape la replică întrevederea cu Melania.

Conchise:

— E dezaxată și cabotină!

— Cabotină, sunt de acord, dar, în privința integrității facultăților ei mintale, te înșeli grosolan. Este mai normală decât o grămadă de oameni pe care-i cunosc. Asemenea celor mai mulți indivizi însă, a căror minte sclipește, are excentricități și manifestări mai singulare. În ciuda originalităților — bâlciul cu Mirciulică, poveștile cu zâne, dialogul Melania-Melania sau vizitele în parc, pentru a da bună dimineața florilor

— dispune de o logică fermă și o judecată de vast bun simț. Circul i-a intrat însă în sânge, știe că-i stă bine și-l speculează.

— De aia n-o scoteai din smintită?

— Eram furios, draga mea

Minerva dădu nervoasă cu călcâiul în trotuar.

— Nu pot să înțeleg ce urmărește. Ce naiba-i pasă de blestemata aia de statuie? Și care-i rolul ei?

— Asta nu poți s-o știi niciodată cu Melania. Au fost situații când a pus combinația la cale personal — idee, organizare, alegerea complicilor — deci a semnat singură scenariul, dar am avut trei dosare când, ignorând startul, a intervenit ea cu o contribuție generoasă pe parcurs. Nu știu cum Dumnezeu flerează toate afacerile dubioase unde miza — cel puțin până acum — o constituie diverse obiecte de artă. Dar, indiferent de momentul intrării în scenă, absolut totdeauna se detașează, devine vedetă absolută.

— Obiecte de artă! pufni Minerva. Nu-mi spune că în bolovanul lui Conțescu și-a ascuns Ali-Baba comorile.

— Dragă mea, eu nu spun nimic. Am ajuns. Dacă vrei să obținem un minim de rezultat, abține-te de la intervenții sau comentarii dure.

— Cristescule, cred că ai vocație de misionar.

— Și tu ai ratat un al doilea Makarenko.

Maiorul o cunoștea destul de bine, ca să-și dea seama de la prima privire că Melania nu fusese luată prin surprindere. Îi aștepta și, probabil, pariase cu Mirciulică sau cu ea însăși în privința zilei și a orei.

Bătrâna totuși își făcu numărul: privire mirată, clamp! clamp! din gene, schiță de aplauze punctând fericirea, ciripit de pitulice:

— Domnul maior Cristescu! Nu știți cât sunt de încântată să vă văd. De ce nu m-ați anunțat? Aș fi pus o tavă cu pișcoturi la cuptor și aș fi cumpărat o cupă de frișcă. Aveam totdeauna o rezervă, dar Mirciulică a devenit de la o vreme nesuferit de lacom... Adăugă, gazdă politicoasă: Și doamna Minerva! Nu mă așteptam la atâta bunăvoință... Bine ați venit la noi... Hotărât, avem astăzi o zi strălucită pe care, fiți convinsă, n-o vom uita ușor. Trăncănim mult pe seama evenimentelor plăcute.

Minerva mulțumi dând din cap. Pe buze își atârname zâmbetul despre care-și închipuia că e blajin. Și, din nou, în preajma bătrânei, avu senzația că trăiește în plin ireal. În timp ce Melania se foia prin casă umplând masa cu cești, pahare, farfurioare și lingurițe, Minerva inventarie discret încăperea și etichetă scurt: "Este interiorul unei persoane care iubește avid viața, a rămas și va rămâne totdeauna tânără".

Nimic nu purta pecetea senectuții (mobilă demodată, greoaie, "așa se purta când m-am măritat eu"), pe scrin se aflau flori și nu colecție de produse farmaceutice în tuburi, flacoane, cutiuțe, termometrul și unguente misterioase, lipsea bomboniera în care se găsesc de obicei cuie, nasturi dispersați, un etui gol, pioane, o ureche de fermoar — cine știe la ce trebuie! — chibrituri, chei nefolositoare destinate unor broaște uitate și, în general, orice altceva în afară de cofeturi, nu se vedea scrumiera cu mărunțiș (cincisprezece și douăzeci și cinci de bani, monede mai mari riscând să tenteze musafirii) și nici vasul de flori unde erau puse bine, "să nu uit", rețete, bilete de loterie sau capete de hârtie cu numere de telefon.

"Totul e grațios, proaspăt, juvenil și vesel. Vesel până la țopăială!"

După cum hotărâseră, Cristescu dădu start discuției:

— Desigur, bănuți de ce v-am deranjat...

— Nu sunt atât de isteasă, dar poate dacă m-ați lăsa să ghicesc de trei ori...

— În legătură cu dispariția statuii unchiului dumneavoastră.

— V-ați convins? Am fost foarte necăjită că doamna Minerva nu a crezut că suntem rude. Probabil eu nu am fost îndeajuns de convingătoare, dar trebuie să recunosc că prezența dumneaei mă intimidază. O persoană atât de impozantă!

Minerva încercă să zâmbească gentil:

— Faceți abstracție de mine.

— Cum ar fi posibil? Dumneavoastră nu puteți trece neobservată nici chiar în mijlocul unei defilări.

Cristescu zâmbi în sinea lui: "Aici nu se înșeală deloc".

— Știți, se adresă din nou Minervei, presimt că noi două vom deveni prietene foarte bune.

— Nu-mi doresc nimic altceva.

— Și Mirciulică va fi extrem de încântat... Vedeți, începusem să ne simțim ca singuri. Când îmbătrânești, încetezi să mai fii interesant și eu însămi îmi dau seama că am devenit o amintire.

— Vă exprimați minunat. Aveți o frază elegantă, cu expresii și întorsături neașteptate.

Cristescu, în sinea lui, se amuza copios: "Hai să vedem acum cine minte mai frumos!"

Melania își plecă modestă privirea:

— Adevărul este că sunt foarte talentată la compuneri.

— Sunt convinsă. Colegul meu — arată spre Cristescu — mi-a semnalat nu o dată acest amănunt care, asociat cu fantezia de care dispuneți, face ca poveștile dumneavoastră să fie foarte interesante.

Maiorul îi azvârli o privire iute: "E incapabilă să se abțină de la aluzii fine".

Bătrâna replică senină:

— Dumnealui e foarte generos, dar trebuie să vă mărturisesc că toate poveștile pe care i le spun lui Mirciulică sunt din Ispirescu sau frații Grimm. Eu nu am fost în stare să nascocesc nici una.

— N-aș fi zis, zâmbi Minerva.

Cristescu interveni repede:

— Apropo de statuia unchiului dumneavoastră...

— Iertați-mă! exclamă bătrâna. Sunt vorbă lungă și, uneori, mi se întâmplă să uit că există persoane mult mai ocupate ca mine. Aveți cumva noutăți?

— Colega mea se ocupă de acest caz și este mai în măsură să vă informeze. După cum vi s-a adus la cunoștință, în arhiva consultată nu s-a găsit nici o dovadă care să ateste rudenia dumneavoastră cu doctorul Conțescu...

— Nu am fost o familie atât de nobilă încât să ne constituim arborele genealogic. Eu nu sunt notar, dar îmi închipui că foarte puțini oameni știu cine a fost văr de-al treilea, de exemplu, cu bunicul lor. La urma urmei, ce importanță poate avea acest amănunt? Fapt este că statuia a dispărut.

— Fără îndoială, zâmbi maiorul, dar în absența unei legături de rudenie cu răposatul dr. Conțescu, interesul dumneavoastră față de dispariția statuii pare cam straniu.

Melania păru foarte surprinsă.

— Poate că nu știți, dar eu mă uit în fiecare seară la televizor. Ni se vorbește foarte frumos despre îndatoririle cetățenești și ne învață că orice persoană trebuie să aibă grijă de bunurile obștești.

— Vezi, Cristescule?! făcu triumfătoare Minerva. Tu mă ascultai doar cu o ureche când îți vorbeam despre rolul educativ al televiziunii! Se întoarse spre Melania și i se adresă pe un ton din care mierea curgea ca dintr-o lingură prea plină: Spuneți-mi, doamnă, manifestați aceeași... ăăă... diligență față de toate monumentele din Capitală?

Melania o privi cu aceiași ochi nevinovați, micșunele mirate. "Fii liniștită, draga mea. Ei nu au ce să-ți re-pro-șe-ze. Poți chiar să te distrezi, dar cu măsură."

— Bineînțeles.

— Și cum procedați? Concret, adică...

— Nu sunt sigură că înțeleg întrebarea dumneavoastră.

— Mă interesează tehnica pe care o folosiți, căci ar putea fi popularizată. În București există sute de obiective culturale. Numai în cimitirul Bellu se află duzini de autentice monumente de artă, fără să mai vorbim de parcuri, grădini și așa mai departe.

— Cele din Cișmigiu, în special, o întrerupse Melania, sunt foarte grațioase. Am o adevărată slăbiciune pentru statuia Maicii Smara, dar cel mai mult iubesc tânăra fată cu ulciorul, știți, din fața pavilionului cu porumbei. M-am simțit extrem de necăjită când secase...

— Cine?

— Ulciorul, bineînțeles. Nu mai curgea apă din țuturoi și am făcut o adresă la primărie semnalând neajunsul. Nu vă închipuiți ce spectacol minunat oferă gugustiucii care se înghesuie pe marginea bazinului, ca să-și astâmpere setea.

— Când s-a întâmplat asta?

Cristescu zâmbi: "Minerva a agățat un fir..."

— Acum trei săptămâni. Spre satisfacția mea, situația s-a remediat foarte repede.

— Mda... Tot nu mi-ați spus cum procedați, pentru a acoperi zilnic un perimetru atât de vast.

— Ei, surâse Melania modestă, nu chiar zilnic, căci eu nu am automobil și tot așa nici una din cunoștințele mele. Într-o vreme mă aranjaseam cu domnul Silvestru care a fost șofer. Știți, transporta butelii de aragaz, dar din păcate a ieșit la pensie. Oricum, pot spune că, măcar o dată la două săptămâni, vizitez fiecare obiectiv cultural, așa cum v-ați exprimat dumneavoastră.

— Probabil, presupuse Minerva, v-ați împărțit Capitala în zone.

— Exact! Ați ghicit fără să v-o fi spus eu, declară bătrâna, încântată că Minerva e atât de deșteaptă.

Maiorul se miră: "Ce naiba a pățit Melania de joacă atât de imprudent? Mai ales acum, în plin proces de sistematizare a Capitalei, când orașul își schimbă obrazul de la o zi la alta, până și un copil te prinde cu minciuna. Suficientă o singură aruncare de undiță..."

— Într-adevăr, meritoriu, aprecie Minerva. Îți dai seama, Cristescule? Doamna are o activitate bogată și folositoare. Ține, aș putea spune la zi, evidența monumentelor de artă din București.

— Îmi dau seama.

— Iată, continuă Minerva, un soi de preocupare la care ar trebui antrenați cât mai mulți cetățeni, căci unuia singur, oricât ar fi de atent, îi pot scăpa unele detalii.

— Bineînțeles, fu de acord maiorul, așteptând curios pumnul care urma s-o facă O.K. pe Melania,

Aceasta, detașată, părea că se umflă în pene.

— Vezi, chiar doamna care este atât de atentă și condusă de cele mai nobile intenții, n-a băgat de seamă, deși trece măcar o dată la două săptămâni prin Cișmigiu, că la pavilionul central nu mai există porumbei de cel puțin cincisprezece ani.

Fizionomie, în orice caz, bătrâna pară minunat lovitura. Pe chipul delicat, uimirea nemărginită nu mai încăpea.

— Adevărat? Mi se pare extraordinar... Probabil însă că, atunci când îndrăgești unele imagini, ele continuă să trăiască în subconștientul tău, independent de realitate. Nu-ți dai seama că ele nu mai există, pentru că afectul tău nu acceptă această eventualitate.

"Hm! Frumos spus, dar slăbuț, notă Cristescu."

Minerva dădu din cap:

— Iată ceea ce aș numi eu o subtilă explicație psihologică, care nu mi-ar fi trecut prin minte.

"Nu te pierde cu firea, Melania... Te-a prins cu minciuna. Ei și? Știa oricum că minți..."

Zâmbi îngăduitoare:

— Când veți ajunge la vârsta mea, o să mă înțelegeți perfect. Nimic din tot ce ți-e foarte drag nu devine simplă aducere aminte. Există în noi, alături de noi, în fața ochilor noștri. Vă pot oferi un exemplu cam intim, n-aș dori să-l considerați impudic. Colonelul, vreau să spun soțul meu, a murit acum douăzeci de ani. Credeți-mă, îl simt în fiecare clipă alături de mine, n-a lipsit o singură noapte, și de aceea n-am schimbat patul dublu cu un divan de o persoană. Înțelegeți?

— Desigur, spuse Minerva. Ca să încăpeți.

— Exact. Are și perna lui.

— Uluitor! Iată o pildă de mare curaj. Nu cunosc mulți care ar fi în stare să doarmă împreună cu un... repauzat.

Melania îi îndreptă privirea atât de binecunoscută lui Cristescu: "Uite ce fel de femeie sunt eu!" Întrebă nevinovată:

— Nu-i așa? Exclamă brusc: Ah! Cred că am să mă cert singură. Din nou m-am lungit la vorbă. Din câte am înțeles de la domnul maior Cristescu, aveți noutăți despre statuia bietului meu unchi.

— De ultimă oră, sublinie zâmbind Minerva. Am primit chiar azi-dimineață relații foarte interesante de la Consiliul popular Piatra Neamț. Doctorul Cristescu nu a avut nici un fel de rude.

— Ce vreți să spuneți?

— Exact ca în poveștile pe care le narați cu atâta aplicație, a fost găsit, prunc de câteva zile, abandonat pe treptele unei biserici. A crescut la orfelinat. Îmi închipui cu câtă satisfacție primiți dumneavoastră o nepoată afectuoasă, înzestrată cu un puternic și de nădejde spirit de familie, orice amănunt nou privitor la viața doctorului Conțescu.

"A marcat, draga mea, dar trebuie să recunoști că ai avut ghinion. Dintre atâtea statui tocmai tu să dai exact peste una orfană..."

Se simțea totuși indispusă, nemulțumită.

"Oricum te suspecta, dar ăsta nu este un motiv ca tu să comiți gafe! Nu fă pe naiva... Știi bine că mă gândesc la porumbeii din Cișmigiu. Se amenință cu degetul în oglindă: Ai grijă, Melania. Rândul viitor, dacă nu

ești atentă, pun zăvorul și nu-ți mai dau drumul să intri în casă. Și mai știi că eu mă țin de cuvânt..."

— Mi-o închipuiam mai isteată pe fermecătoarea ta zână colilie. Cu ce aptitudini formidabile te-o fi speriat, habar n-am! Minte ca o gazetă imperialistă și joacă gros ca o coristă dintr-un teatru de gang!

Cristescu surâse enigmatic:

— Nu te grăbi...

Minerva intră val-vârtej în birou ca într-o gară, cu un minut înainte de plecarea trenului. N-avea vreun motiv anume: îi plăcea să dea buzna și-atât. Ateriză în fotoliul din fața mesei de lucru și își privi lung, cu ochii subțiați, colaboratorii.

"Dacă ne admiră, traduse căpitanul Macri, urmează o salată asortată..."

Dobrescu, mai emotiv, simți că-i transpiră mâinile:

"Ce-oi mai fi făcut?"

Minerva, când era furioasă, sărea preamburile, trecând direct la obiect, iar în ziua respectivă nu exista nici un motiv să facă excepție.

— Și zi așa, dragi tovarăși! Nu sunteți de acord cu metodele mele de lucru! Șarade, ghicitori, exerciții de aritmetică, vă fac să vă pierdeți timpul inutil cu ceea ce îmi închipui eu că ar fi probleme de perspicacitate, sunt de o curiozitate patologică, mă vâr în viața voastră personală. Așa e?

Cei doi tăceau și Minerva își reluă tirul:

— Bârfiți, cârțiți, colportați peste tot! Nu este un singur ins în tot ministerul ăsta căruia să nu vă fi plâns și, probabil, faceți senzație la berărie și printre cumetrele din cartier, depănându-vă balada.

— Permiteți-mi, îndrăzni Macri. Lucrurile nu stau chiar așa.

— Dar cum?

— Este adevărat că am comentat cele mai interesante exerciții cu colegii de la alte servicii...

Minerva începu să dea din picior:

— În cadrul unui schimb de experiență, nu-i așa? Să nu moară ăia proști... Dădu cu palma în masă: V-am spus totdeauna că ceea ce detest mai mult este ipocrizia și șuşoteala, imediat ce omul a întors spatele!

Dobrescu se făcuse mic, să-l vâri în buzunarul de la ceas. Macri încercă să-i țină piept.

— Nici unul dintre noi n-a procedat în felul acesta.

— Zău? De aia au ajuns să facă milițienii spirite cu mine?! Mi-au făcut cadou un tratat de zoologie. "Are Samuraiul ce are cu elefanții, cimpanzeii și papagalii." Vezi, Doamne, îi ținea grija să nu mă epuizez.

Căpitanul își feri zâmbetul:

— Despre așa ceva nu știm nimic.

— Pe lângă toate celelalte, n-aveți nici curajul opiniei. De ce n-ați ieșit la raport? Tovarășe colonel, considerăm că metodele maiorului Tutovan nu sunt cele mai indicate sau nu suntem de acord cu imixtiunile domniei sale în viața noastră personală. De ce nu m-ați criticat în cadrul unei ședințe de lucru? Dacă mi-ați fi demonstrat că procedez greșit sau ineficace, poate mi-aș fi modificat coordonatele pedagogice. Rău, pe ziua de azi! Și vouă, și ălorlalți, care lipsesc acum. Pe chestia asta, îmi veți pregăti toți câte o lucrare autocritică. Cinci pagini dactilografiate la un rând —despre onestitate. Notați-vă titlul: "Cât sunt de sincer față de

mine însumi, față de colegi, față de superiori". Sâmbătă, aștept temele... Vreau să zic lucrările. Dacă există reclamații, le depuneți la registratură. Semnate, evident. Basta!

Se adresa fără tranziție căpitanului Macri:

— Ce-ai făcut cu dricarii și zarzavagii?

— Nu am obținut nici un rezultat concret până acum.

— Atunci zi-mi-le pe ălelalte, neconcrete!

— Cu oarecare procent de incertitudine, se poate afirma că soclul statuii nu a fost transportat cu o furgonetă taxi și nici cu vreo mașină a pompelor funebre — sectorul de stat. În orice caz, nu oficial. Există însă posibilitatea aranjamentelor clandestine. Așa-zisele ciubucuri ale șoferilor respectivi, și care nu pot fi controlate. În sectorul particular, aceeași situație din punct de vedere al rezultatului cercetărilor. Nimeni n-a transportat nimic suspect și, până la proba contrarie, nu ne rămâne nimic altceva decât să-i credem pe cuvânt.

— Cam așa e, recunosc Minerva parcă supărată că trebuie să-i dea dreptate. Și piețarii?

— De piețari s-a ocupat Dobrescu.

Locotenentul își dresă glasul și făcu un pas înainte.

— Aici fieful este mult mai larg. Există multe piețe mari în București și peste o mie de indivizi care au autorizație să-și desfacă mărfurile. Am făcut abstracție de negustorii mărunți...

— Ce înțelegi prin negustori mărunți? îl întrerupse Minerva.

— Adică vând pe sub mână semințe, levănțică, buchețele de flori, piatră ponce, bureți de mare.

— Am înțeles, sari peste inventar...

— În consecință, lăsându-i la o parte pe ăștia, am considerat că un individ care dispune de o furgonetă și, deci face negoț în stil mare, trebuie obligatoriu să aibă ausweis.

— Concret! Și? Cum ai acționat?

Era realmente curioasă. Nu-i simplu să treci prin sită ditamai turma de precupeți...

— În primul rând, spuse Dobrescu ridicându-și în sfârșit privirea din parchetul dat cu Palux, am triat piețarii care dispun de furgonete. Există în satele și comunele din jurul Bucureștiului, pe o rază de treizeci de kilometri, patruzeci și opt de asemenea proprietari. Am lista la mine...

Își duse mâna la buzunar și puse pe masă o coală de hârtie.

— Am să mă uit mai târziu la ea. Cum ai procedat în continuare?

— Am solicitat ajutorul inspectorilor de piață.

Minerva îl cercetă încântată:

— Știi că faci progrese? Practic ce le-ai solicitat?

— Întâi, le-am pus întrebarea clasică despre vreun eventual amănunt ieșit din comun, remarcat. Apoi, care dintre furgoniști a lipsit din piață în zilele de 14 și 15 iulie.

— Ei, nu, râse Minerva, că aici îmi plăcuși! Da' ce, ăia semnează condica de prezență?

— Nu, roși Dobrescu, dar trebuia să mă agăț de ceva.

— În afară de faptul că n-ai nevoie de o zi întreagă ca să transporti un bolovan dintr-un cartier într-altul. Altceva?

— I-am rugat să-mi nominalizeze oamenii considerați cei mai abili și mai veroși. "Oșii", cum spun indivizii din breaslă. "Șmecherul e oș mare!"

— Toți sunt "oși"! aprecie Minerva Dacă nu ești pișicher, te lași de negustorie, te angajezi la spații verzi și uzi mușcate pe mijlocul marilor bulevarde.

— Eu i-am cerut așii!
— Mă rog, și?
— Am selecționat paisprezece inși. Unul dintre ei, Fircă Rădoi din Dridu — lucrează în Matache Măcelaru —, mi s-a părut interesant. Inspectorul mi-a relatat că, pe 15 iulie, a surprins un schimb de replici între individ și frate-său, Gică Rădoi.

"Ai rostuit măcar de-o cinste?"

"Și încă ce cinste! (Fircă părea nespus de încântat.) D-aia muscălească!"

"Cât?"

"Cinci roabe și foraiabăr."

— Ce va să zică asta? se interesă Minerva.

— Mi-a tradus inspectorul. În limbajul inițiaților, înseamnă cinci mii — o roabă egal o mie de lei — și discreție. Ridică din umeri: Asta-i tot!

— Destul, Dobrescule! Te-ai descurcat satisfăcător. Să sperăm că suntem pe pârția cea bună. Coincidența ar fi superbă, dar de ce n-am crede oleacă și în noroc? Vom sta de vorbă cu mohicanul ăsta. Trebuie să recunosc că mi-ați mai îmbujorat dispoziția. O cam feșteliți voi, în general, dar din când în când mai scoateți de un "binișor".

Trase sertarul biroului, scotoci câteva clipe și le întinse câte un plic. Cei doi se priviră nedumeriți. Minerva surise strălucitoare, numai soare și flori:

— Ca să vedeți că nu sunt supărată pe voi, v-am dat câte o mică problemă de perspicacitate. Aștept soluția peste trei zile. Sunteți liberi.

— Mai bine rămânea supărată, oftă Macri. Nu puteai să fii mai puțin isteț?

Dobrescu puse plicul în buzunar:

— N-o cunoști! Era în stare să ne pună la colț.

Când se auzi soneria, Codruț năvăli în hol.

— A venit mama?

Dinu Candian o lăsă pe Emilia să intre. Era ca totdeauna epatantă, parfumată, surâsul și expresia festive. Mângâie neglijent creștetul băiețelului.

— Ce faci, micule?

Codruț, murdar la gură de ciocolată, își ridică ochii cafenii:

— Când vine mama?

"Ce ciudați sunt copiii! gândi Marta Bădescu. O iubește pe maică-sa fără să aibă din partea ei un singur gest de tandrețe. N-am văzut-o luându-l în brațe decât la fotograf. O poză adorabilă, de reclamă, bună de reprodus pe cărțile poștale ilustrate..."

— Când vine mama?

Băiatul, nerăbdător, gata să plângă, dădu din picior. Emilia îi zâmbi. Cu același surâs, "frumoasă-i viața — iar eu, formidabilă", se adresa tuturor: copii, adulți, bărbați care o interesau sau nu, vânzători, poștaş.

— Curând, Codruț...

Medicul, iritat, îl expedie pe un ton dur:

— Treci imediat în camera ta! Doamnă Bădescu, ar fi de dorit să-l supravegheați mai îndeaproape.

Bătrâna răspunse înțepată:

— N-am fost avertizată că băiatul nu are acces în celelalte încăperi ale casei.

— Vă avertizez acum. De aceea există o nursery.

Marta Bădescu prinse mâna băiatului. Codruț nu se lăsa târât și începu să urle. Candian, excedat, îi dădu o palmă răsunătoare. Violența gestului îl făcu să amuțească. Bătrâna, la fel de uimită, luă repede copilul în brațe și părăsi holul.

Emilia, picior peste picior, observă cu indiferență.

— Nu te mai țin nervii, mon cher...

Candian îi azvârli o privire întunecată:

— Ce-ți pasă?

— Mie nu-mi pasă deloc, încerc cel mult o surpriză. Îmi închipuiam că știi să te stăpânești. Ai vești de la Liana?

Tonul era ușurel, "ce mai face Coca?", dar în subteranele întrebării zăceau tone de răutate.

Medicul se crispă. Cu două zile în urmă, imediat după plecarea Minervei și a lui Dobrescu, Liana îl părăsise. Torturat de dor și de gelozie, o căutase pretutindeni. Nu se afla la părinți, nici la o mătușă, singura de care Liana se simțea atașată, nici... Investigațiile medicului se epuizaseră aici, din lipsă de adrese și realiză dintr-o dată, năucit, ce puține știa el despre nevastă-sa, cât de îngust era coridorul care ducea spre inima, spre gândurile, spre viața ei. În afară de Emilia, nu-i cunoștea nici un prieten, nu dispunea de un singur număr de telefon unde ar fi putut-o căuta. Și totuși Liana ieșea zilnic, lipsea mult, respectând doar un program conjugal legat de orele mesei. Lui Candian i se păruse nedemn s-o urmărească și acționase în virtutea liniei pe care și-o propusese: să nu-i ațâțe dorul de libertate încercând să-l sugrume.

— Cum îl cheamă? Întrebă brusc.

Emilia se uită la el ca la un nebun.

— Pe cine?!

— Tipul la care se ascunde.

Femeia izbucni în râs:

— Tu ești obsedat, micule. Acum o înțeleg de-a binelea pe biata fată. La un asemenea regim nu rezistă nici măcar o surdo-mută cu nasul încălțat de o pereche de ochelari negri.

— Unde e?! urlă dezlănțuit medicul.

— Ai înnebunit? De unde vrei să știu eu?

— Tu știi!

— De ce? Sunt confesorul ei? Și dac-aș ști, aș sfătui-o prietenește să rămână acolo unde e. Și într-o gaură de șoarece i-ar fi mai bine decât aici.

Ura desfigura chipul lui Dinu Candian:

— Ce animal dezgustător ești tu, Emilia!

Femeia râse obraznic:

— Nu toți bărbații... (accentuă) bărbații!, micule, sunt de aceeași părere. Vrei să facem un test? Mergem pe Calea Victoriei și numărăm câți tipi...

Medicul o întrerupse brutal:

— Mi-e greață! Și-acum, ce vrei? Repede că trebuie să aerisesc după tine.

— Nu fă pe imbecilul! Știi bine de ce am venit. Azi e 18, nu? Sau imaginea Lianeii în alte brațe, brațe mai viguroase și mai proaspete, probabil, ți-a tulburat mințile? Îndeplinește-ți obligațiile și te salut! Nici tu, nici — arată în jur — mausoleul ăsta nu-s de natură să-mi stimuleze digestia.

— Nu!

— Ce nu?!

— Nu sunt de acord ca tu să intermediezi afacerea!

Emilia, mereu zâmbind, întinse alene mâna după sacul de antilopă. Tacticos, băgă înăuntru țigările și bricheta și se ridică încet, îndreptându-și languros silueta suplă.

— Cum crezi... În locul tău însă m-aș gândi de două ori... După aceea... Nu există cale de întoarcere.

Medicului îi trecu prin minte una din frazele preferate ale mătușă-sii, Matilde Bobescu. Bătrâna cultiva cu frenezie genul aforistic, adorând frazele pompoase și penibile, cel mai adesea opere proprii: "Foarfecile destinului e necruțător... Ascunde-l... Nu i-l lăsa la îndemână".

Declară răgușit:

— Asta mă privește pe mine. Spune-i gangsterului tău că, la quantumul și calitatea pretențiilor emise, am dreptul să-l cunosc. Prada îi va fi livrată numai personal, îi stau oricând și oriunde la dispoziție pentru prealabila discuție de afaceri, fără martori.

— Dinule, spuse Emilia cu o voce neobișnuit de prietenoasă, pe omul ăsta nu-l păcălești ca pe un copil, sunt cel puțin două decenii de când și-a dat bacalaureatul și, de-atunci, a văzut multe. Nu știu ce vrei să combini, dar cât de vicleană ar fi festa pe care i-o pregătești, îți garantez că tu vei fi prima victimă.

— Palavre! Am venit cu o contrapropunere. Poți să-i spui că nu am încredere în tine și lasă-l pe el să judece ce are de făcut. E ultimul meu cuvânt.

— Grig?

Emilia se asigură încă o dată că ușa cabinei telefonice este bine închisă. Afară aștepta o singură persoană, o bătrână cu un câine mops care gâfâia de căldură.

— Da. Ce-ai făcut?

— Nimic. Nu acceptă să lucreze cu intermediari.

Urmă o pauză, apoi Emilia îl auzi râzând scurt:

— Te spoliază de comision... Deci, vrea să mă cunoască, înainte...

— Da.

— Privilegiul ăsta o să-l coste un procent de 5% în plus...

CAPITOLUL IX

În halat de casă, doctorul Manoliu încerca să citească. Spre deosebire de cei mai mulți oameni, în special femei, nu gusta lectura în pat. Se simțea moleșit, somnul îl trăgea de poale și nu se putea concentra.

Era aproape opt seara și, ceea ce i se întâmpla extrem de rar, încerca un apăsător sentiment de singurătate. În lungile ceasuri ale după-amiezii, telefonul rămăsese cu încăpățănare mut. "Normal, toți sunt în concediu, vara golește Bucureștiul." Un fel de a-și pansa senzația de abandon, căci medicul, tânjind după Mara, s-ar fi mulțumit în momentele acelea și cu apelul unor simple cunoștințe sau foști colegi uitați care, la rândul lor, sugrumați de plictis și-ar fi adus aminte brusc: "Ce-o mai fi făcând Manoliu? Nu ne-am văzut de la examenul de

primariat. Formidabil! N-aș fi spus... Când au trecut, dom'le, cincisprezece ani?..."

Sonera de la intrare îl făcu să respire mai cu optimism și se îndreptă vioi spre vestibul. Nu spera mare lucru în privința vizitatorului, căci avea ceea ce se numește în genere o casă închisă. O locuință de burlac, fără gospodărie, în care bucătăria era încăperea cel mai puțin folosită.

"La ce să chem oameni? Casa mea nu-i amuzantă. N-am video, televizor în culori, casetofon. Frigiderul e gol și sticlele —când stocul devenea incomod, blocând balconul și debaraua, chema o precupeață să le ridice cu toptanul — la fel."

Ducea o viață de exterior, mânca la spital sau în oraș și rar îl prindeai acasă. Garsoniera avea destinații precise: "acoperiș, să nu mă plouă, pat, ca să nu dorm în șanț și domiciliu stabil să nu intru în farurile miliției".

Sonera țârâi din nou. Persoana, fie n-avea răbdare, fie nu era sigură că fusese auzită.

"E probabil Dănilă", presupuse medicul, un vecin, bătrân pensionar, care-l ruga din când în când să-i ia tensiunea. Uneori, rămânea fără țigări și venea să împrumute sau se invita la o partidă de table.

"Doar dacă nu te conturbez, domnule doctor..."

"Bun și ăsta!", gândi Manoliu deschizând yala. Rămase o secundă mirat în prag, apoi începu să râdă. Ciocolată, sumbru, își făcu loc cu umerii înainte de a fi poftit:

— Lasă-mă să intru.

— Ziceai că nu mă mai frecventezi.

— Știi vorba aia turcească?

— Cunosc altele românești, mult mai succulente și pline de miez. Stai jos. Vodcă?

Voicu Dumitriu se uită la el muștrător:

— Doctor ești tu, mă? Ne-ați împuiat capul la televiziune, la radio, în presă cu efectele nocive ale tutunului și alcoolului, și voi sunteți primii care le troscăiți până cădeți sub masă.

— Ca să mă fi văzut acolo, probabil că-mi țineai companie.

Ciocolată perora din ce în ce mai indignat:

— Ce exemplu dați voi pacienților? După părerea statisticilor UNESCO — inventă — voi sunteți cei mai îndârjiți bețivani. Nu v-o iau înainte decât surugiii.

Manoliu îl privi bine dispus:

— Ascultă, Ciocolată, ai venit să ne certăm?

— Știi că-mi placi? Tu ești ăla care de când te știu cauți scandal cu lumânarea. Acum discutăm o chestie de principiu.

— Am băgat de seamă. Ești la al doilea pahar de vodcă în mai puțin de un sfert de oră... Apucă sticla și se pregăti să-i toarne: Pot să te mai jignesc?

Voicu își reluă plimbarea agitată. Se făcu că n-aude și se lăsă jignit.

— Altfel, se interesă Manoliu, ce mai faci?

— Aia e că nu știu! Nu știu ce să fac.

— Aha!

— Ce aha? Ce-ai înțeles? Am venit să mă sfătuiesc cu tine într-o chestiune.

— Te ascult.

— Ții minte ce ți-am spus rândul trecut? Că la Candieni treaba nu merge? Că a intervenit ceva suspectul existența lor?! Ai râs ca un

mocofan, pentru că nu contest că ești un tip cumsecade, dar n-ai orizont. N-ai perspectivă și, pe undeva, ai rămas imatur.

Ciocolată n-avea nici cea mai mică intenție de a-l ofensa. Ca de obicei, spunea verde, răspicat, în față, ceea ce credea.

Doctorul Manoliu începu să râdă:

— În cazul ăsta, nu văd în ce măsură ți-aș putea fi de folos. Te adresezi unui arierat mintal să-ți dea sfaturi de viață?

— Am spus imatur, ceea ce-i altceva. Adică experiența ta, ca individ, înregistrează minusuri. Dar ești un bărbat onest și, indiferent care va fi opinia ta, nu-ți voi pune niciodată la îndoială buna credință. Să vezi, domnule, ce chestie mi s-a întâmplat!

Manoliu îl urmărea liniștit. La Ciocolată, toate luau proporții: indignarea, uimirea, necazurile mărunte. Nu știa cum reacționează în dragoste... Întrebarea pică din senin:

— Băi, Ciocolată, tu ai iubit vreodată?

Dacă l-ar fi văzut pe Mihai Viteazul, descălecând la Universitate de pe calul de bronz, Voicu Dumitriu n-ar fi avut o expresie mai căpiată.

— Te-ai smintit?! Vorbeam cu totul altceva.

— Scuză-mă, râse Manoliu... Mi-a trecut așa, o idee prin minte.

— Ce idei, domnule? Astea sunt scurtcircuitate. Caută-te, că rămâi fără pacienți. Dădu din mână a lehamite: Cum îți spuneam, dar nu mă mai întrerupe că mă enervezi, am primit azi de dimineață un telefon. Tocmai îmi beam cafeaua, urmând s-o car la serviciu. Cine crezi că era?

— N-am idee. Presupun însă că persoana avea nevoie stringentă de tine, ca să te sune la șase jumătate-șapte dimineața!

— Mai ales când persoana nu zice bună-dimineața, soare!, înainte de amiază. Liana Candian.

— Interesant.

— Știai că l-a părăsit pe bărbatu-său?

Manoliu se încruntă:

— Nu... Adevărat că Dinu e foarte schimbat în ultima vreme, dar nu credeam că lucrurile vor ajunge atât de departe. Ți-a spus ea?

— Bineînțeles. În trei fraze mi-a explicat că viața alături de Candian a devenit imposibilă, iar în alte două mi-a cântat melodia binecunoscută: suntem tineri, mai bine acum decât mai târziu, ne putem reface viața etc.... Îți dai seama, eram complet năuc.

— Ce-a vrut în fond?

— A plecat de acasă doar cu geanta și cămașa de noapte și ar vrea să-și încarce boarfele. Îi e frică de Candian, care e un tip brutal și violent și poate recurge la acte de canibalism. Pe scurt, m-a rugat să o însoțesc, azi sau mâine, când am eu vreme.

— Ce i-ai răspuns?

— Nu i-am răspuns nimic. M-am eschivat — întârzii de la serviciu — și a rămas să discutăm mai pe îndelete mâine dimineață. O să mă sune ea acasă. Am o recuperare.

— Mda, făcu Manoliu, neplăcut.. Care sunt nedumeririle tale?

— Păi, totul mă nedumerește! În primul rând, de ce mi s-a adresat tocmai mie? De ce n-a apelat la taică-său? Noi nici măcar nu suntem prieteni buni, știe că n-o înghit și nu cred că, în afară de "sărut mâinile" și "a stat ploaia", i-am mai adresat altfel de panseuri.

— Așa e...

— Pe urmă, continuă Ciocolată, mi s-ar părea nedelicat față de Dinu s-o asist martor și ocrotitor pe nevastă-sa împotriva lui.

— Începi să crești în ochii mei, zâmbi Manoliu. Nu te știam atât de gentleman.

— De ce? Pentru că nu ți-am spus ție, care ești crăcănat, că ai picioare de baletist? Sau că negii de pe obraz ar fi șarmul tău, când, dacă te-ai apuca să-i înșiri pe o ață, ți-ar ieși un colier să-l pui pe grumaji de vacă?

Gogu Manoliu nu se suspectase niciodată că ar arăta ca un actor de film, avea umor și, în plus, pe Ciocolată, indiferent de răutățile servite, nu se putea supăra.

— Lasă-mă pe mine. Ce ai de gând să faci?

— Habar n-am. Tu ce zici?

Doctorul săltă din umeri:

— Derobează-te. Motive există: Ești prietenul amândurora, amestecul unui terț în asemenea situații nu-i recomandabil sau, mai laș și fără justificări, pleci într-o delegație.

— Asta nu se poate!

— De ce?

Ciocolată emise mărș:

— Sunt incapabil să las de izbeliște un om care-mi solicită ajutorul.

— Înseamnă că hotărârea ai luat-o. Atunci ce mai aștepti de la mine, binecuvântarea? Începu să râdă încetișor: Ești sigur că altruismul, inima ta jimblă caldă te îndeamnă să intri în bâlci și nu cea mai autentică curiozitate de tată? Ți-a plăcut totdeauna bârfa, ai ciulit de când te știi urechea la odiosul "se spune că..." Îi servi sarcastic, refrenul "Ciocolată": Știi că mie îmi place să zic verde, în față, răspicat!

Ciocolată îl privi surprins:

— Te-a deranjat chestia cu negii? Ești un caraghios!

— Ai dreptate! Practic, ce vrei de la mine?

— M-am gândit.... Începu Voicu Dumitriu oarecum șovăitor.

— Așa...

— Că ar fi bine să mergem împreună.

Manoliu se interesă cu blândețe ostentativă:

— Ce înțelegi tu prin "împreună", fiule?

— Adică Liana, tu, eu.

— I-auzi? Și de ce mă rog?

— Avem altă greutate, înțelegi, și, dacă e să fim onești, amândoi îi suntem prieteni.

— Iar penibilul se va împărți pe din două.

— În fond, tu, ca vechi amic, ești și mai îndreptățit să fii de față. Îți manifesti îngrijorarea..

— ...și-mi prezint condoleanțele. Nu, dragă Ciocolată! Hotărât, nu! Pentru asemenea întreprinderi, caută-ți omul pe altă uliță.

— De ce?

— Ca să te citez, pentru că nu mi se pare delicat. Când vor avea nevoie de mine, mă vor solicita. Detest să mă vâ în dormitorul oamenilor.

— Ai o mentalitate și o gândire scabroase.

— Dacă îți închipui că Liana și Dinu colaborau la o lucrare științifică, rectific: Detest să mă vâ în laboratorul indivizilor, în atelierul lor de lucru.

— Ești un laș!

— Dragul meu, tu ai confundat totdeauna curajul cu mitocănia. Eu îți urez succes și nu-mi ascund interesul pentru rezultatul demersurilor.

— Mai toarnă-mi o vodcă și mă evaporez.

Manoliu puse mâna pe sticlă:

— Auzi?! Pe ce loc vin inginerii în statisticile alea UNESCO? Telefonul zbârnâi.

— Da, eu, Manoliu... Sigur că da... Se uită la ceas: Da..., ciudat... E nouă. Nu vă pierdeți cu firea... Voi face tot ce-i posibil... Nu, nu întârzii... Ciocolată rămasă cu paharul în mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Era Bădeasca, bătrâna care îngrijește de copil.

— O știu.

— Dinu încă nu s-a întors acasă, și la spital nu-l găsește. Liana n-a dat nici un semn de viață și nu știe ce să facă cu băiatul.

— Ai văzut?! exclamă triumfător Ciocolată.

— Ce să văd?

— Vrând-nevrând, acum trebuie să colaborăm.

Manoliu trecu în dormitor și începu să se îmbrace.

Melania se hotărâse în cursul nopții. Chiar de-a doua zi, va începe să acționeze. Va studia situația cu atenție chiar la fața locului, va lua contact personal cu oamenii care ar putea avea o legătură, măcar tangențială, cu dispariția statuii.

"Și vei opera pe față, draga mea, căci ai o acoperire admirabilă: indiferent de suspiciunile domnilor de la miliție, ești ruda doctorului Conțescu și îndreptățită să te preocupe soarta monumentului său... Nu, nu că nu ai încredere în competența și străduințele dumnealor, dar consideri legitim și chiar de datoria ta să contribui la elucidarea situației..."

La ora zece dimineața era gata de expediție. Îmbrăcase ceea ce considera a fi o toaletă sport: un ansamblu galben-pai — o fustă plisată și buzunare la jachetă — și pantofi trotteuri, adică tocuri de șase centimetri și nu zece, cât purta în mod obișnuit. Și pentru că i se părea că amănuntul completează o ținută expediționară, își agăță de umăr un aparat foto, cumpărat cu cincizeci de ani în urmă, un Kodak cu burduf, care nu se mai afla în stare de folosință de pe vremea armistițiului.

Lăsă oberlichtul de la bucătărie deschis, pentru ca Mirciulică, plecat în vizite matinale, să n-o aștepte la ușă. Părăsi locuința vioaie și pusă pe fapte mari.

Primul obiectiv propus — cercetarea atentă a parcului — nu-i luă mai mult de un sfert de oră. "Nimic interesant, fetițo. Copaci, bănci, umbră, bunici și bunice, landouri împopoțonate, un tânăr cu o carte, care nu m-aș mira să fie de la miliție. Ce poate găsi interesant un domn de vârsta lui în acest părculeț, într-o dimineață splendidă de vară, când ar trebui să fie la serviciu, la ștrand sau la mare? După cât e de bronzat, poți să-ți dai seama că iubește soarele..."

Locotenentul Moraru îi observă la rândul lui prezența, dar nu-i dădu nici o importanță. N-o cunoștea pe Melania și, altfel, clișeul oferit de bătrână era firesc. O pensionară care a ieșit la plimbare, iar acum caută răcoare într-un parc. O și vedea scoțând în următoarele câteva minute din sacose andrelele și ghemul de lână, căutând din ochi vreun eventual amator de conversație.

Dezicându-i pronosticul, după două ture, Melania părăsi parcul, tăindu-l de-a curmezișul. Privind atentă locul unde se aflase statuia, făcu o constatare interesantă:

"Ciudat, Melanie, extrem de ciudat... Nu știu dacă amănuntul, care, fie vorba între noi, ar fi trebuit să-l observi de cel puțin patruzeci de ani, îți va fi util, dar oricum iese din comun. Statuia fusese așezată cu spatele spre strada principală, ceea ce trădează o viziune artistică cel puțin fistichie. Cum ți-ai dat seama? Dar mi se pare limpede ca apa de izvor. După cum știi, era o statuie cișmea și-i firesc ca pământul din fața ei să fie bătătorit de mulțimea însetaților. În spate, în schimb, există iarbă și buruieni din belșug. Iar spatele dă spre strada care-i aproape la fel de importantă ca o șosea. Ca și cum doctorul Conțescu i-ar fi întors —scuză-mă ! — popoul, atitudine cu totul neașteptată din partea unei persoane atât de politicoase..."

Melania sună timid la ușa vilei doctorului Candian, arborând zâmbetul căruia nu-i putea rezista în general nimeni, indiferent de gradul de civilizație sau rezultatul meciului Rapid-F.C.Argeș; de o politețe ireproșabilă, colorată cu o blândețe de oaie. Doar privind-o, presimțea că pentru femeia aceasta nu există nimic urât pe lume și nu te-ar fi lăsat inima s-o dezamăgești.

Îi deschise o femeie în vârstă, cu alură distinsă. De după fustele bătrânei apăru capul unui copil cu ochi mari, castanii, care o cercetau curioși, fără umbră de timiditate.

"Bunica și nepotul", califică Melania, dar se corectă, aproape instantaneu. "Nu... Cred că te înșeli fetițo! Doamna aceasta nu are degajarea stăpânei casei sau a cuiva din familie. Există ceva țeapăn în ea, o anumită rezervă și totuși siguranță... Intendentă, aș fi zis acum cincizeci de ani, dar mi-e teamă că, azi, asemenea slujbe nu mai există."

— Pe cine căutați?

— Bună ziua, ciripi Melania. Am nimerit la familia Candian, nu-i așa?

— Da.

— Știți, sunt membră în comitetul de conducere al clubului Femina din cartierul dumneavoastră.

Marta Bădescu o privi nedumerită: "Și?"

— În programul nostru intră numeroase acțiuni interesante și care, desigur, prezintă importanța lor. De aceea încercăm să ne asigurăm colaborarea cât mai multor persoane. Nu credeți că v-ar interesa să activați alături de noi?

Puștiul continua s-o privească fix:

— Când vine mama?

Marta Bădescu îl scutură ușor de mână:

— Tais-toi, Codruț!

Melaniei îi veni în minte anunțurile din Mica Publicitate. "Îngrijesc la domiciliu preșcolar, vorbesc franceza, sau germana, sau..."

Puse un deget sub bărbia băiețelului:

— Il est charmant votre petit... Quelle âge as-tu, Codruț?

Marta Bădescu o privi ușor surprinsă. Ezită, dar ținuta Melaniei și accentul impecabil o obligau la o elementară politețe.

— Pofțiți înăuntru.

O invită în living, pe care Melania îl taxă dintr-o privire: "Iată o casă, draga mea, în care fiecare obiect a fost ales cu grijă. Este discret, somptuos și de aceea odihnitor... Deci aici au stat turcii mei..."

— Sunt îngrijitoarea copilului, explică doamna Bădescu. Nu locuiesc aici și, oricum, chestiunea clubului nu m-ar fi interesat.

N-o spusese cu dispreț. Era doar o femeie directă.

— De ce? flutură din gene Melania. N-aveți idee cât de interesante sunt ședințele noastre! Chiar pasionante. Invităm tot felul de persoane, actori, scriitori...

— Nu mă îndoiesc, dar eu nu țin la asemenea reuniuni: o ceată de femei, în general bătrâne — sunt la o vârstă când pot folosi cuvântul fără a jigni pe nimeni — bătrâne, singure, care încearcă sau își închipuie că sunt utile.

— Dar vă înșelați...

— Nu insistați, căci nu are sens...

Melania păru grozav de necăjită.

— Poate..., poate că mama băiețelului ar avea o părere mai favorabilă.

Marta Bădescu răsă scurt. O și vedea pe Liana activând la Femina, alcătuiind fotomontaje, scriind un articol pentru gazeta de perete, "cum să organizăm timpul liber al copiilor noștri", sau împodobind de serbare, cu hârtie creponată și serpentine, sala de festivități.

— În nici un caz.

— Ce anume?

— În nici un caz nu puteți miza pe colaborarea doamnei Candian.

Băiatul se apropie de Melania și-i atinse fusta:

— Când vine mama?

Marta Bădescu se ridică:

— Codruț, ești insuportabil.

— Probabil doamna e plecată, zâmbi Melania.

— Da... Pentru câteva zile, la rude...

— Vă rog să mă scuzați pentru deranj... Dacă totuși vă răzgândiți, sediul nostru se află foarte aproape pe strada Ciprian...

— Da... da... făcu distrată Marta Bădescu. Am reținut...

O conduse până la ușă. Se opriă amândouă în prag. Melania observă fermecată:

— Ce poziție minunată aveți aici! Liniște, verdeață. Parcul acesta este o binecuvântare.

— Adevărat...

— Apropo... Există o statuie în parc... De ce au scos-o? Se uită nevinovată la doamna Bădescu. Avu impresia că dintr-o dată devine rigidă, că privirea i se întunecă.

— Nu știu.

— Păcat... Făcea un efect atât de romantic.

— Da..., bineînțeles... La revedere.

Tonul sună cam brusc.

— Să mai veniți! strigă puștiul. Mama mea e și mai frumoasă, și mai caraghioasă... Căută: Și mai caraghioasă decât Muppets!

"Desigur, n-ai aflat mare lucru, totuși poți nota câteva puncte câștigate, draga mea. Întâi, că există o legătură oarecare între casa Candian și statuie. Al doilea, însăși bătrâna, care-i doar guvernanta, e cumva afectată de această poveste și, în al treilea rând, mama copilului a plecat de acasă... În regulă, fetița mea. La toate acestea te vei gândi mai pe îndelete, după-amiază, după ce se trezește și Mirciulică din somn. Acum vei face o vizită la locuința de peste drum. Clădirea spre care privea doctorul Conțescu. Trebuie să vezi și tu ce găsea dumnealui atât de interesant la această construcție..."

Traversă din nou parcul și se îndreaptă hotărâtă spre intrarea imobilului în stil maur. O intrigă aerul de părăsit, de casă nelocuită.

"Chiar dacă toată lumea se află la serviciu sau în vacanță, deci nu vezi pe nimeni la fereastră — fie că scutură o cârpă, aerisește, ori își trece vremea — se simte dacă se trăiește în acea casă... Aici, nu stă nimeni..."

Portița de fier forjat, care dădea în curte, scârțâi lugubru. Bătrâna străbătu aleea năpădită de iarbă, urcă patru trepte și apăsă pe butonul soneriei.

"Ia te uită! tresări locotenentul Moraru. Asta-i bătrâna care se plimba mai adineauri prin parc..." Părăsi banca și, din doi pași, fu pe trotuar. Lipi trunchiul unui castan bătrân, simțindu-se ars de curiozitate. Îi bătea inima și nu-și închipuise niciodată că dorința avidă de a afla ceva, da!, curiozitatea, poate avea asemenea efect asupra ritmului cardiac.

În interfon se auzi un glas neidentificabil. "Bărbat? Femeie? În vârstă?" Nu-și putea da seama.

— Cine e?

Bătrâna răspunse cu naturalețe:

— Melania Lupu.

Urmă un bâzâit sonor și ușa se deschise singură. Apăsă pe clanța și dispăru înăuntru.

Locotenentul Moraru rămase înlemnit de uimire. Stătu câteva clipe pe gânduri, apoi se repezi spre cabina telefonică. Din fericire, se afla chiar la colțul străzii.

— Țeapănă gospodărie! aprecie Minerva coborând din mașină. Ce părere ai, Dobrescu?

Locotenentul vorbi în cunoscător:

— Dridu e una din cele mai bogate comune din jurul Capitalei. Merită să vedeți și Frumușanii sau Gruiu.

Minerva se uită curioasă în jur. Citadină până în vârful pixului agățat în buzunarul vindiăcului, ieșea foarte rar din București și atunci ținta era de obicei Mamaia sau Eforie-Nord. Celelalte stațiuni i se păreau prea liniștite.

Se întrebă, dintr-o dată, de când nu mai călcase pe la țară și îi veni să râdă: "Dar am călcat vreodată?"

Mătușa Caliopi, care-i fusese tutore de la vârsta de zece ani, detesta în general deplasările și împingea urbanismul atât de departe, încât nu suporta peisajele nude, adică fără magazine, săli de spectacole, blocuri și troleibuze. "Câmpie, pădure, albăstrele și gâze! Fleacuri! Dacă era așa de minunat, oamenii ar fi rămas în peșteri..."

Minerva începu să râdă.

— Auzi, Dobrescule? Tu știi când am văzut prima dată o vacă? Vacă de-adevăratelea, nu la cinema sau în poze. La cincisprezece ani. Eram într-o excursie cu școala...

Locotenentul se abținu de la orice comentariu. Animalele îi inspirau Minervei tot soiul de șarade... "Admițând că ai fi proprietarul unei cornute orange..."

Casa lui Fircă Rădoi era arătoasă, fățuită cu ornamente de ceramică colorată, prosperă. Un gard metalic cu volute, vopsit argintiu, împrejmuia

curtea, adevărată grădină: trandafiri, dalii, regina nopții, iar zorelele, proaspăt stropite, nu trăseseră obloanele, dând încă bună-dimineața.

Pătrunseră în curte. Îi întâmpină un câine care lătra în draci, nelăsându-i să facă nici măcar un pas.

"Zgârciți oameni!", gândi Minerva. Dulăul era costeliv, jigărit, cu ochi înfometați. Își aduse aminte de un proverb vechi: "Să nu tragi la hanul cu câini slabi, căci flămând vei rămâne..."

Atrasă de zgomot, se ivi o femeie la vreo patruzeci de ani. Era o namilă șoldană, rochia de barchet îi plesnea peste sâni, dar, în mod curios, capul și gâtul subțire păreau împrumutate de la altă persoană. Pe fața suptă, cu buzele parcă înghițite, stăruia o expresie morocănoasă, tipică oamenilor suspicioși, bănuitori, care se cred toată viața înconjurați de vrăjmași, iar râsul lor e consemnat de cei din jur ca un eveniment. Îi privea iscoditoare, fără să spună nimic.

Minerva arboră un aer, un ton și un text à la Sadoveanu, care i se păreau ei potrivite cadrului:

— Bună ziua, cinstită gospodină.

Femeia răspunse din vârful buzelor:

— Bună să fie...

— Acasă ți-e omul, nea Firică?

— Ia, prin vecini... Întoarse capul și strigă spre fundul curții: Tanțo! Fă, Tanțo, unde stai lelea, sta-ți-ar duminca!

O fetiță de vreo unsprezece ani, desculță și cu o rochie care-i cădea strâmb, se ivi alergând.

La vederea Minervei și a locotenentului, se opri intimidată. Maică-sa nu-i dădu răgaz:

— Dă o fugă pân' la alde Necșoiu și zi-i lui taică-tu că-l așteaptă niște oameni.

Tanța o zbughi, iar femeia rămase mută în mijlocul curții, cu picioarele rășchirate și mâinile încrucișate peste sâni. Le urmărea toate mișcările, pândindu-i parcă să nu pună mâna pe ceva: vreo ulucă, o cărămidă, ori te miri ce acaret.

Pe Dobrescu, situația îl amuza nespus. Dincolo de ursuzenia femeii, îi simțea uimirea pe care o încerca față de Minerva, "n-am văzut de când sunt asemenea znamenie de muiere!". Aceasta, plictisindu-se, începuse să se plimbe prin curte cu mâinile la spate, fluierând o melodie proprie.

La vederea bărbatului — înalt, trupeș, cu o cumsecădenie roșcovană pe fața lată, încăpătoare, dezmințită doar de ochii vicleni, atenți, cu neliniști de lăcustă — Rădoaia respiră vizibil ușurată.

— Dumnealor..., mai spuse și dispăru.

"Patriarhatul în floare! conchise Minerva. Nu-i treaba muierilor să se vâre în daravelile bărbatului..."

Rădoi exclamă jovial:

— Ce vânt vă aduce, oameni buni?

— Poate ne poștești în casă, nea Firică, zâmbi Minerva.

— Da' cum nu! la poftim cu gând curat... Muierea asta a mea v-a ținut în picioare... De, să ne iertați, că noi, știți, ca la țară...

Casa mirosea a curat, a mușcate și era răcoare. În odaia bună, Rădoi aruncă o privire satisfăcută, apoi se uită la cei doi, să constate impresia pe care le-o făcea expoziția de bulendre: înflorituri, broderii, ștergare, scoarțe, bibelouri ieftine, vase, fotografia de nuntă a Rădoilor retușată gros de un cârpaci, câteva tablouri, orori care Minerva se întreba unde mai pot fi achiziționate, televizor, un radio imens cât jumătate de garderob.

— Frumos la dumneavoastră...
Rădoi își frecă mâinile roșii...
— De, cum am putut și noi... De douăzeci de ani, de când ne-am luat, muncim la bordeiul ăsta... mobila e de la București... Da' o țuiculiță luați? Să zic muierii și de-o felioară de brânză, o roșioară...
— Nu, respinse hotărât Minerva. Vă mulțumim, dar nu întârziem mult.
Își scoase legitimația și i-o întinse. Firică se uită la ea, apoi o lăasă repede pe masă, de parcă l-ar fi ars. Se refugie instinctiv într-o atitudine defensivă:
— Eu unul mă știu cu toate alea în regulă și la zi. Am autorizație, am plătit taxele la stat, respect mercurialul...
— Nu te-am învinuit de nimic. Vreau să-ți pun câteva întrebări.
Omul aștepta circumspect. Deși răcoare, începuse să asude din gros.
— Întrebați-mă, că nu-i supărare. Deschise ușa și strigă: Fă, Tanțo... Adă-mi acilea o cârpă, ceva, că se încinse afară și-s tot o apă... Așa, tată! Se șterse tacticos pe obraji, apoi pe gât și la urmă palmele nădușite.
— Unde ai fost, nea Firică, în dimineața zilei de cincisprezece! Adică joia trecută.
Bărbatul își țuguie buzele încercând să-și aducă aminte.
— Păi, unde să fiu? În piață, la Matache, că acolo țin "prăvălie" cu alde frate-meu, Gică.
— Cu ăla, răs Minerva, ai băut cinstea. Las-că ajungem și acolo...
Bărbatul luat pe neașteptate, își holbă ochii mici. Minerva nu-l lăsă să-și revină:
— Mă interesează ce-ai făcut în primele ore ale dimineții.
Rădoi se bâlbâi:
— Ce era să fac, păcatele...?
— Nea Firică, nu încerca să câștigi timp. Dumneata ai treburi, le avem și noi pe ale noastre... Hotărî să-l ia la sigur: Ai primit "cinci roabe" ca să faci un anumit transport... Așa-i?
Ochii lui Rădoi alergau prin odaie. Îl simțea calculând iute, concentrat, roi de gânduri i se învălmășeau în spatele frunții cărnoase. Minerva îl îmbie cu glas blajin:
— Hai, nea Firică! Ia-o de la capăt. De unde te cunoaște persoana, când te-a năimit, câți inși te-au ajutat...? Mi le spui frumos și pe rând...
Rădoi oftă și se ridică în picioare.
— Pe mine mă iertați, dar tot iau o țuică.
Deschise bufetul și scoase o carafă pântecoasă cu dop de plastic. Înăuntru lichidul era galben ca gutuia.
Omul trase o dușcă zdravănă și Dobrescu își zise că, din trei înghițituri, mântuie sticla: "De! Scurtă-i jumătatea, nene!"...
— Asta s-a întâmplat, cum ar veni miercuri. Dovedisem marfa, mai erau, colea, ca la vreo cinci kile de roșii. Îi zic lu' frate-meu, zgârie-brânză, într-o sâmbătă cu muiera asta a mea, îi zic cum zice un creștin la un frate: Bă, Gică, paștele și cristelnița mă-tii! Te mai scumpești acum la un pol...? Lasă roșiile la nea Cornel și hai să luăm o țuică, că țipă jumările alea în mine...!
Minerva îl urmărea făcând eforturi să nu-l întrerupă. Abătuți din albia lor, asemenea oameni își pierdeau șirul, se zăpăceau. Mai constatase că, indiferent de mediu sau gradul de instruire, cu cât viața unui individ este mai săracă în evenimente, cu atât relatările sunt mai dezlânate, sufocate într-un ocean de amănunte inutile. Avea o cunoștință, femeie subțire de

altfel, care pentru a nara un incident oarecare petrecut în Piața Unirii, îți povestea cu detalii ucigătoare tot itinerarul parcurs de la Casa Scânteii...

— ...frate-meu dă să mă înjure, că nu-i cuvântăreț defel, s-a izbit lu' tata, ori înjură, ori stă cu nasul în buric, când simt că mi s-a agățat unul dă poale.

"Bă, nea Firică, am o vorbă cu dumneata. Da' vino mai încolo..."

"Vin dom'le!" Că era domn!

— După ce l-ai cunoscut? surise Minerva.

Rădoi o cercetă nedumerit. Nu era probabil un portretist.

— Păi, se cunoaște. Îmbrăcat la lux, straie de oraș, cravată. Se vedea pă el că nu-i dă la împins vagoane...

Minerva insistă:

— Încearcă să-l descrii.

Rădoi își scărpină ceafa:

— Un ins, cum să vă spui, nici în etate, da' nici tânăr dă tot... Slăbiu, bărbierit, nas parcă ascuțit. Găsi încântat: Seamănă cu dumneavoastră!

Dobrescu întoarse capul, brusc interesat de zigzagurile sonore și de itinerar ale unui bărzăun strecurat printre perdelele de nylon. Minerva zâmbi:

— Am înțeles, nea Firică. Spune mai departe.

— Ne traserăm mai încolo și intrarăm la alde Gică Tractor. Explică: Până să se-ajungă, a fost semetist.

— Cine-i ăsta?

— Responsabilul de la Necuratul.

— Necuratul?

Rădoi păru surprins:

— Nu-l știți? Restaurant categoria a II-a. La zece dimineața dau cep la ciorba de burtă.

— De fapt, interveni Dobrescu, se numește Nectarul.

— Aha! pricepu Minerva. "Necuratul"! E o chestie. Dă-i și dumneata cep, nea Firică.

— Am ciocnit de bun găsit și pe urmă cetățeanul a intrat în chestie.

"Eu te cunosc, zice, știu că ești om de nădejde și nu-ți pare rău de un câștig."

"Cui îi pare rău?"

"Uite, zice, mă ajuți la un transport, că ai furgonetă și, pe chestia asta, te faci mai greu pe partea stângă cu cinci miare..."

— Acu', nici eu nu-s prost... Zic, dacă-mi dă ăsta cincizeci de albastre, doar să-l duc de colo-colo, nu-i lucru curat... Zic:

"Domnule, cine oi fi, că eu nu te cunosc, asta-mi miroase a belea... Ori că s-a lăsat cu moarte de om și mă pui acum să car răposatul, ori ați dat cu palma în avutul obștesc. În daraveli d-astea nu mă vâr, că am muiere și copii de încălțat. Eu îmi plătesc țuica și nu te-am văzut, nu m-ai văzut."

"Nu-i vorba nici de una, nici de alta. Dumneata vii mâine dimineață cu furgoneta în spatele Alimentării. Te aștept la cinci și jumătate. Ai priceput?"

"Am priceput eu, că cunosc Bucureștii, acilea am făcut armata. N-am priceput însă ce soi de marfă încărcăm..."

"Ai să vezi mâine. Nu-ți convine, volanul e al dumitale..."

Rădoi se întrerupse și mai trase un gât de țuică. Își șterse gura cu dosul palmei, apoi rostui în buzunarul de la piept al cămășii un pachet de Mărășești mototolit. În spatele ușii, se auzi un foșnet ușor, și Minerva se uită spre Dobrescu zâmbind complice. Era lesne să ți-o închipui pe

nevasta lui Rădoi, cu urechea lipită de uşă şi gâfâind de curiozitate.

Bărbatul sesizase şi el zgomotul, întoarse capul şi mugi:

— Iar spionezi?! Şpiona-o-ai pe mă-ta, în deal la Sfânta Ecaterina! Crucea şi parastasul! Se scuză apoi, cu glas domolit: ăsta-i păcatul ei! E şpioancă! Altfel, muiere vrednică, nu-şi iese din testemel, ochii nu-i trec zăplazul...

Minerva oftă:

— Dă-i bici, nea Fircă. Ne-apucă prânzul.

— Grijă asta să vă fie! Mulţumim lui Dumnezeu, nu suntem nici noi chiar de tot săraci... Cum spusei, mă sfătuiesc cu frate-meu. Zic: "Bă Gică, ce zici tu? Băgăm lingura în borşul ăsta?" ăla ce să zică? Când aude de bani, îi cresc urechile, zici că se bucură singure. "O băgăm, zice, paştele ei de lingură, care-i prostul să facă ţţ! la borş, paştele lui de borş?!" Aşa că vezi dumneata, a doua zi l-am lăsat pe frate-meu în piaţă cu marfa şi mă dusei la locul cu pricina. Mă aştepta insul şi, dimpreună cu el, încă trei frumoşi din ăia cu ambasadă în turla bisericii.

Minerva se holbă:

— N-am înţeles. Cine erau persoanele?

— Turla bisericii, explică râzând locotenentul, e locul de adunare a ciorilor.

— Adică balaoacheşi, tovarăşe, preciză Rădoi. Bronzaţi de la mă-sa, nu prin sindicat.

Minerva dădu din cap: "Da', ştiu că sunteţi culti..."

— Acu', urmă nea Fircă, ce să mai zic? Nu-mi prea plăcea tovarăşia, dar parcă n-aveam încotro. Urcăm în furgonetă şi ia-o la stânga, ia-o la dreapta, ţine-o drept, ajungem pe-o stradă aşa, mai pustie, şi oprim dinaintea unui parc. În mijloc, un pietroi cât o stâncă, cu cişmea şi ţuţuroi ca la puţurile americane. Semăna, aşa, cu statuia de la noi din comună, dacă aţi văzut-o, pentru ăia căzuţi în războiul ălăaltu'. Numa' că ăsta n-avea înger, n-avea cap, vezi bine cineva o retezase. Insul zice:

"Asta-i marfa, nea Fircă!"

"Care?!"

"Cişmeaua!"

"Vreţi s-o săltăm d-acilea?"

"Ai înţeles! Hai, grăbiţi-vă!"

— Mă trezesc în mână cu o cazma că, uitai să vă spun, aduseseră cu ei lopeţi, mă rog, sculele. Am început să săpăm şi, vă spun drept, în cap parcă îmi ninge. Nu pricepeam ce păcatele vrea să facă ăsta cu bolovanul?... Insul pusese şi el mâna, da' se tot uita primprejur. Pustiu, o fi stradă de boieri, îmi ziceam, nu zoresc la seceră... Am trudit, am trudit, şi cam după juma' de ceas temelia era dovedită. P-ormă a mers lin. Am încins pietroiul cu frânghii, l-am arducat în furgonetă şi p-aci ţi-e şoseaua... Pă ăilanţi, i-am presărat pe drum. Fiecare, la alt colţ de Bucureşti...

— Ştii cine sunt?

— Nu, făcu Rădoi. Doar atunci ce-i văzusem şi nici ei nu se cunoşteau între ei...

— Cum ţi-ai dat seama?

— Păi, nu ştiau să-şi zică pe nume... Asta fu toată isprava!

Minerva ridică mâna.

— Nu chiar toată. Unde ai depus soclul..., mă rog, bolovanul?

— A! Aşa e...! O luarăm pe Calea Plevnei şi, de-acolo, cotirăm în Vlăsiei. Insul mi-a arătat un loc viran mai pitit, aşa, între două şolduri de case. Zice: Intră acolo cu furgoneta. Am descărcat bolovanul, era mai

ușor acum, că trăgeam amândoi de el, nu-l săltam, doar că când a căzut, era să-mi prindă piciorul, da' uite că n-a fost ceasul rău... Mi-a dat numerarul și zic că nici n-am mai apucat să-i dau bună ziua c-am țâșnit iepurește, cu viteza a doua.

Apucă din nou clondirul, măsură din ochi cât a mai rămas și gâlgâi până la ultima picătură.

— Asta fu, conchise, asta vă spusei. Oi fi făcut bine, oi fi făcut rău, știu că n-am înjunghiat și nici nu m-am înfipt la avutul obștesc...

— Și o statuie, după părerea dumată, cam ce fel de avut ar fi?

Rădoi o privi ca un bobletic, sincer derutat: pentru el avu obștesc însemna porumb, grâu, porci — adică ceva de mâncat, unelte sau îmbrăcăminte de la cooperativă — adică ceva folositor. Dar un pietroi...

Minerva se ridică:

— Să vii mâine dimineață la noi, să dai o declarație scrisă... Te prezinți la ofițerul de serviciu, la prima oră...

Rădoi, speriat, începu iar să transpire:

— Îmi iau și schimburi?

Minervei îi veni să râdă:

— Dacă va fi cazul, o vom anunța pe soția dumată.

— Bun ziua ți-am dat, belea mi-am căpătat! se văicări filozofic

Rădoi. Vrusei să fac un bine, pastele lui dă bine, și uite cu ce m-am ales! Paștele lui dă ins, cu paștele lui dă ghiul!

Minerva se răsuci ca o șopârlă:

— Ce ghiul?

— Are ghiul pă degetul mic, ca cucoanele. Unul din ăla boieros, cu litere pă el, pastele lor dă litere!... Și-alde frate-meu, paștele lui de frate, în loc să mă învețe de bine, paștele lui...

— Avem două puncte de reper, conchise Minerva în drum spre București. Cam nebuloase, dar avem în sfârșit ceva de care să ne agățăm. Te ascult, Dobrescule!

Locotenentul respiră adânc:

— Bănuiesc..., da, bănuiesc că trebuie să ne îndreptăm cercetările asupra clădirilor din imediata apropiere a terenului viran unde a fost depus soclul. În principiu, date fiind dificultățile de transport, locul de depozitare definitiv, stația terminus nu-i departe.

— Corect.

— Rădoi, urmă Dobrescu mai cu curaj, ne-a oferit semnalmente foarte vagi asupra necunoscutului. Rămâne însă de reținut existența aceluia inel.

— Da, e ceva, dar din păcate astăzi nu mai constituie un amănunt singular, care să te caracterizeze. Giuvaerurile — altădată limitate la butoni, verighetă și ac de cravată — au intrat masiv în moda masculină. Lanțuri, inele, brățări au ajuns accesorii frecvente... Oftă: Măcar de i-ar fi deslușit literele... Paștele lor de litere!

Locotenentul surâse. Surâse și Minerva.

În văzduh, râdeau ciocârliile din Dridu. Apoi, altele...

CAPITOLUL X

Când, după-amiază, Mara primi telefon de la doamna Bădescu, se sperie. Nu se cunoșteau — așa credea Mara, dat fiind incognito-ul bătrânei în casa Candian privitor la legătura ei de sânge cu Bebe — și nici nu schimbaseră mai mult de câteva cuvinte telefonic, în situații stricte, când aveau ceva urgent de comunicat.

— Iartă-mă, duduie Mara, că te deranjez. Bebe e la dumneata?

— Nu... S-a întâmplat ceva?

Mara sesiză șovăiala bătrânei și insistă:

— Vă simt îngrijorată... Cu mine puteți vorbi.

— Știu, duduie... Nu... Nu-i nimic. Unde ar putea fi?

— La Buftea ați încercat?

— Nu-i acolo... Dumneata când l-ai văzut ultima oară?

— Acum două zile...

— Și nu ți-a zis nimic...?

— Nu... Nimic neobișnuit.

De astă dată bătrâna simți ezitarea.

— Iartă-mă că insist... Între oameni tineri intervin uneori mici dispute... Poate v-ați certat.

— Eu, apăsă Mara cu amărăciune fără să-și dea seama, nu mă cert niciodată.

— Da..., înțeleg perfect... Înțeleg. Te rog, dacă ai vreo veste, sună-mă de îndată... Iartă-mă că te-am supărat.

Mara rămase gânditoare, cu receptorul în mână, de parcă l-ar fi cântărit.

"Ce zi oribilă!"

Îi veniră în minte cuvintele proverbului: "Salut, à toi malheur, quand tu viens seule".

"Să sperăm totuși că nu-i vorba despre o nenorocire."

Migrena declanșată încă în primele ore ale dimineții, la școală, acum începea să devină insuportabilă. Trecuse pe la secretariat, având de luat un rest de bani. Se întâlnise cu Florica Marinescu, profesoara de biologie, un soi de dorobanț cu fustă, antipatizată de elevi și colegi, dar, din păcate, extrem de convingătoare în fața unora de la forurile superioare. Genul de femeie care domină pe cei din jur prin grosolănie și lipsă de sentiment. Bărbatu-său, mic de tot în umbra ei, îi spunea "mamă". Pentru Mara era mai mult decât simptomatic: concludent.

Mara își ridicase diferența de bani și mai zăbovise câteva minute la o tacla cu Lucica, secretara, o fată drăguță, care pleca la Eforie Nord cu logodnicul. Mara îi sugerase un model de rochie de plajă, schițându-l chiar în câteva linii.

Marineasca intră fără să fie auzită. Din pricina căldurii, Lucica lăsase ușa și geamurile deschise.

— Iar modele? exclamă cu dispreț. Părerea mea este că locul dumitale, Varlam, nu-i la școală, ci la mașina de cusut. Poate acolo ești mai inspirată!

De mânie, Mara simți că-i vâjâie timpanele.

— În primul rând, nu sunt Varlam, ci tovarășa Varlam? Al doilea, părerea dumneavoastră nu mă interesează câtuși de puțin. Cât despre locul fiecăreia din noi, rămâne de discutat! În general, nu fac caz, dar dumneavoastră meritați o explicație. Am isprăvit o facultate — lovitură în plex Marineascăi, absolventă doar de Institut pedagogic — mi-am luat toate gradele cu excepțional, și-așa pentru variație, mi-am dat și doctoratul. Față de toate acestea, dosarul dumneavoastră profesional mi se pare cam subțire.

Îi întoarse ostentativ spatele și se adresă zâmbind Lucicăi, care asistase siderată la discuție: "Neapărat să pui o panglică din același material la pălărie. Știi, pentru rapel. Să-mi arăți și mie toaleta când o să fie gata..."

Florica Marinescu, verde la față, răsufla greu. Simțea că ar fi sărit în părul Marei și cât o costa efortul de a se stăpâni.

— Discutăm noi, doamnă Varlam, la toamnă! Am vorbit cu tovarășa directoare. Ai o influență negativă asupra elevilor, te-au reclamat părinții: orele duminicale de dirigenție sunt un scandal! Frivole, nocive, total needucative!

Mara își luase poșeta, interesându-se cu un zâmbet parcă superior:

— Ascultă, Lucico, tu știi cu cine vorbește tovarășa? Nu?! Nici eu... Te sărut.

Incidentul nu era decât o urmare a unei altercații violente, care avusese loc în primăvară. Constatând unele neglijențe vestimentare în ținuta elevilor — tivuri rupte prinse cu ace de siguranță, bluze dubioase la guler și manșete, păr nespălat, miros de transpirație în clasă, unghii neîngrijite etc.. — consacrase o oră de dirigenție în scopul de a le corija. De aici, izbucnise între Marineasca și Mara ceea ce colegii denumeau "procesul deodorantului..."

Deși Mara nu se lăsa intimidată și când voia putea să aibă replică tăioasă, genul acesta de înfruntări o îndispuneau, îi dădeau o stare proastă pentru toată ziua și, uneori, și pentru cele următoare. Avea ultimul cuvânt, dar o costa...

Înghiți un Rudotel, obsedată de aceeași întrebare: Unde poate să fie? Deși geloasă și posesivă, acum nici măcar nu se sinchisea de o eventuală aventură a lui Bebe. Îi era teamă de altceva, cu mult mai grav.

Cu două zile în urmă, când îl primise în ciuda avertismentului lui Manoliu, părea destul de liniștit. Fanfaron ca de obicei, însă, cu o nervozitate imperceptibilă. Îi oferise o garoafă — eveniment! Bebe accepta cu bunăvoință princiară daruri, așa cum stăpânul feudal își primea dijma, dar nu oferea niciodată — apoi anunțase nonșalant, mereu convins că îi face o favoare:

— Am să dorm câteva nopți la tine. Te deranjează?

Mara, care doar cu o zi înainte ar fi făcut tumble de bucurie, auzindu-l, îl privise circumspectă:

— Spuneai că dormi la maică-ta...

Bădescu, foarte stăpân pe el și sigur de dragostea Marei, afișă indiferență.

— Dacă te incomodez, spune-mi. Există și alte soluții... Credeam că-ți face plăcere.

Marei îi venise să țipe, să sfâșie, să spargă ceva. Exact siguranța aceasta insolentă o scotea din minți. Siguranța și faptul că ea pierduse orice control al situației, nu-l putea sancționa. Cel mai eficace instrument de șantaj într-o căsnicie sau legătură de dragoste — spectrul despărțirii — n-avea nici un efect asupra lui Bebe, îl lăsa rece. Suporta cu seninătate separațiile oricât de lungi — una durase chiar două luni — astfel că Mara se simțea complet dezarmată. "Ce pot să fac? se confesa ea jurnalului de zi. Cât timp trebuie să dureze despărțirea? Cinci luni? Șase? Atunci înseamnă că ne despărțim definitiv..."

— Nu-i vorba dacă îmi face sau nu plăcere.

— Dar despre ce-i vorba?

— Despre lucruri mult mai grave.

— Nimic nu-i grav...

— Lasă maximele, ți le cunosc.
 Bebe remarcase pe un ton mai nazal ca de obicei:
 — Constat că ești prost dispusă azi. Trebuia să-mi spui la telefon și nu te mai inoportunam.
 — Nu fă pe nebunul, vreau să discutăm serios. Te-ai băgat într-o porcărie care va avea consecințe mult mai complicate decât îți închipui tu!
 Bădescu întrebă arogant, dar nu tocmai sigur pe el:
 — Ce porcărie?
 — Tu ești cel mai în măsură s-o cunoști. Ce cauți Emilia în viața ta? În ce combinație abjectă te-a băgat?
 — Ești nebună, scumpo!
 Râse fals. Atât de fals, că Mara se cutremură, și el însuși își dădu seama că e neliniștit decât era dispus s-o recunoască față de sine. Mara urmă necruțătoare:
 — De ce-l șantajați pe Candian? Ce vreți de la el? Cât? Pentru ce?
 Bădescu încercă în continuare să braveze situația. O privi cu un dispreț de care numai el era capabil.
 — Ai băut ceva?
 Mara, odată dezlănțuită, nu se mai putea opri. Totul vibra în ea: sensibilitatea, simțul echității, oroarea de canalisme, dragostea de semenii. Căci Mara își iubea semenii în sensul cel mai creștinesc al noțiunii, fără ca sentimentul ei să aibă ceva de-a face cu biserica
 Murdarul, ipocrizia, lichelismul, perfidul, trădarea, oriunde întâlnite și nici măcar tangentând-o, o ofensau personal, o făceau să sufere.
 — Sunteți odioși! urlă Mara. Te-am iubit cum nu poate fi iubit mai mult un bărbat. Ca pe un amant, ca pe un soț, ca pe copilul meu...!
 Bădescu începu să fluiere ostentativ:
 — Melodramă de categoria a treia. Nu te știam penibilă!
 — ...îți cunosc defectele, urmă Mara fără să-l asculte, știu cât ești de mic, egoist, superficial și grandoman fără acoperire... Dar nu te știam ticălos! Nu te știam canalie!
 — De ajuns!
 Bebe, cu un aer ofensat, tot fluturat de la înălțimea amețitoare a unui jilt regesc, își luă "giaca" și se îndreptă spre ușă, "obișnuiesc adeseori să nu răspund inferiorilor..."
 — Lașule! N-ai curajul să înfrunți nici măcar — Mara nu găsi imediat termenul adecvat și se exprimă cam patetic — nici măcar cel mai îngăduitor rechizitoriu!
 — Ha! Ha! Uite cine se erijează în jude moral! Rechizitoriu! Ridicol!
 — Da! Asta ești, un laș! Și acum, pe deasupra, un delincvent, un mic delincvent, căci n-ai anvergură!
 Bebe Bădescu ajunsese în vestibul:
 — E inutil, presupun, să precizez că nu te voi mai deranja.
 Trase ușa după el, fără s-o trântască. Sensul era transparent: "Sunt invulnerabil. Și de bronz. Nimic nu mă poate atinge".
 În aceeași clipă, Mara își regretă ieșirea. Se azvârli pe canapea hohotind: "În loc să-l ajut, l-am alungat! Din cauza lui Gogu".
 Un sentiment aprig de ură împotriva doctorului Manoliu îi inundă întreaga făptură.
 Știa că e nedreaptă, dar îl ura.

Din nou telefonul.

— Mara, tu?

Trecuseră două zile și resentimentele vis-à-vis de Manoliu prinseseră nuanțe mai temperate.

— Draga mea, uite despre ce-i vorba. Liana a plecat de acasă...

— Știu.

— E de negăsit. În fine, asta-i altă problemă. Nici Dinu nu a apărut de două zile. La spital n-a venit, acasă nu-i. Te rog să ne ajuți.

— Ce trebuie să fac?

— Doamna Bădescu nu se simte bine. Bunicii băiatului sunt pe undeva, prin provincie, iar eu am gardă. Bref, Codruț e singur...

— Am înțeles. Stau eu cu el.

— Mulțumesc, exclamă ușurat. Știam că ești o fată bună.

Ciocolată, în afară de faptul că era ciufut, cârcotaș și un nemulțumit de profesie, avea o morală a lui — contururi și relief ciudate, dar esența de cea mai cinstită calitate — și încerca o necesitate organică de a ști, totdeauna și cu orice preț, "cum stau și pe ce picior valsez!" Detesta situațiile neclare și, după cum spunea răspicat și verde omului în față, ceea ce crede, tot așa, la fel de direct și fără menajamente, proceda când dorea să limpezească o situație.

În consecință, își luă o săptămână de concediu, hotărât să "clarifice" chestia de la familia Candian. Faptul că nimeni nu-l solicitase în acest sens, că imixtiunea sa ar putea fi deplasată și de nimeni dorită, că, în cazul unor circumstanțe cu adevărat grave, problema ținea de alte resorturi, nu-l deranja câtuși de puțin.

— Dom'le, se justificase față de Manoliu, m-a chemat la coana Liana s-o asist la partaj? Vorba vine partaj, își ia și ea acolo trei zdrențe și cinci odicolonuri...

(Uitase că perorase doar cu o săptămână în urmă că garderoba Lianeii o concurează pe cea a fostei împărătițe Farah, ceea ce reprezintă o lipsă de bun simț și de răspundere, și că, în materie de sulemeneli, față de colecția Lianeii, Cosmetica de la coada lui Mihai Viteazul, dată fiind concurența neloială, ar trebui să tragă obloanele.)

Doctorul Manoliu încercase să-i domolească avântul:

— Măi Ciocolată tată!

— Nici o mamă, nici un tată, nici o mamă adorată! Acolo se întâmplă ceva și simțul datoriei mă obligă să intervin. Cât de denaturați ar fi și Dinu și Liana, nu-și pot abandona copilul. Te avertizez că îmi instalez la ei statul major. Ca să știi unde mă găsești...

— E Mara acolo, are cine să vadă de băiat.

— Că parcă eu mă duceam să-l șterg la fund, o scăpă Ciocolată.

Manoliu dădu din cap:

— Aha! Deci tot microbul mahalagismului.

Voicu Dumitriu ridică arătătorul de parcă ar fi avut intenția să înțepe tavanul:

— Nota zero! Nu mă duc la Candieni în cumetrie, ci pentru a clarifica situația. Eu am nas, instinct și inițiativă. Ți-am zis de-acum o săptămână că acolo, de la dispariția statuii, treburile nu merg? Nu așteptă răspunsul: Ți-am zis! Ei bine, acum îți spun — âși bătu semnificativ nara dreaptă — că locuința familiei Candian va deveni teatrul unor evenimente dramatice.

Manoliu îl măsură ironic:

— Uite unde era profetul Kandia!
— Cine era ăsta! Un indian?
— Exact! Făcea ciocolată pe malurile Dâmboviței.
— Vrei să spui Gange, dar de la o vreme sugi ca un burete... Bine că mi-ai zis de Mara! Cu atât mai mult trebuie să fiu acolo. O femeie, oricât de dotată, nu poate face față anumitor situații.

Manoliu zâmbi:

— Plină și neîncăpătoare de fapte bune ți-e ziua, Ciocolată.
— Asta-i de la Matei cetire?
— Nu. De la Gogu!

Melania Lupu pătrunse într-un vestibul întunecos. Desluși un cuier care, judecând după model, depășise de mult jumătatea sutei: "Exact cum aveai și tu, draga mea, când stăteai pe Rozelor și mai trăia colonelul..." Ușa dintre antreu și hol era deschisă.

Melania păși grațioasă și emise un bună ziua festiv. Nu-i răspunse nimeni și câteva clipe rămase descumpănită.

"Ce casă stranie, draga mea... ! Și atât de întuneric... Să nu-mi spui că ți-e frică... Asta nu ți-ar semăna deloc... Ce? Mai crezi în fantome?... Nu, desigur, dar în șoricei, da... Simți că miroase a chiț-chiț...?"

Încerca să-și dea brânci curajului care începea s-o părăsească. Locuința — un apartament vast, cu încăperile dispuse floral în jurul holului — părea să fi fost abandonată de ani de zile. Praful era atât de gros încât, doar zgâriind puțin covorul cu tocul, se ridica în nouri albișoși. Mobila, splendidă, zăcea sub același strat de pulbere, astupând motivele de sculptură. Păianjenii țesuseră giulgiu des în jurul lămpii de cristal, iar tablourile, ninse, își rătăciseră conturul și culorile. Pe o consolă, un ziar Scânteia se îngălbenise din pricina vechimii.

Melania desluși cu stupoare data: septembrie 1962.

"Dumnezeule! se sperie Melania... Parcă ai fi în Marile speranțe... Vezi, draga mea, ai acum încă o dovadă că ceea ce citești în cărți, cât de neverosimile ți s-ar părea unele întâmplări, le regăsești în viață. Dar îți dai seama, fetița mea? Casa aceasta a încetat să trăiască un sfert de veac. Cineva, sau poate doar soarta, a oprit ceasul și calendarul pe loc. Să nu-mi spui că te ia cu frig, căci afară este o vreme neobișnuit de călduroasă..."

Un mic sas făcea legătura dintre sufragerie și bucătăria încăpătoare cu cuptor tradițional. Întâlneai aici obiecte demult dispărute din gospodăria contemporană. În afara cuptorului, "în ăsta să coci castane sau cozonaci moldovenești!", se afla o mașină de gătit Sanitas, ultimul tipăt al tehnicii din anii '30-'40, un bufet cu geam, pe picioare și nu casete suspendate, un blidar cu multă arămărie, "cred că n-a fost curățată de pe vremea aliaților, draga mea", un cântar de bucătărie — două găște cioc în cioc — și un răcitor cu gheață. Melania îl deschise, căci "cea mai concludentă dovadă că cineva trăiește într-o casă este prezența alimentelor în frigider și cămară", și rămase consternată. Răcitorul era gol. Alături, pe un raft, se afla o cutie de chibrituri.

Din ce în ce mai gânditoare, Melania se întoarse în holul vast. Își ridică privirea și se adresa cu glas tare scării de interior, care ducea probabil spre dormitoare și sala de baie:

— Pot nădăjdui că există cineva în această casă care să mă audă?

Glasul îi răsună ciudat și avu senzația că silabele articulate stârniseră valuri de pulbere și un ecou înfricoșător; simplă impresie, desigur, generată de ideea de pustietate, căci reverberațiile acustice erau excluse într-un interior sufocat de mobilă și covoare.

Nu primi nici un răspuns. Nehotărâtă, cu inima vrăbiuță speriată, își duse instinctiv degetul în gură, așa cum ar fi făcut acum cincizeci sau șaizeci de ani, dând târcoale scrinului în care bunica își păstra comorile.

"Dezmățește-te, draga mea, și nu te lăsa impresionată de misterul scornit de propria ta fantezie. Este o casă, desigur, ieșită din comun, dar fii încredințată că există o explicație pentru acest singular și îți garantez că ea nu ține de supranatural..."

Își luă inima în dinți și se aventură pe scara interioară. Treptele scârțâiau lugubru și impresia de dezolant devenea tot mai apăsătoare.

"Nu crezi, Melania, că ar fi cazul să faci cale întoarsă...? Din clipă în clipă poți da ochii cu persoana care se ascunde — oare se ascunde — între aceste ziduri. Crezi că ești în stare s-o întâmpini?"

Nu era sigură deloc. Avea în schimb certitudinea că, dacă nu-și va astâmpăra curiozitatea, după o noapte de nesomn, avea să se întoarcă din nou aici. "Și nu are nici un sens, draga mea, să faci același drum de două ori..."

Căpitanul Macri parcă mașina la intrarea în Aleea Conțescu și, ocolind părculețul, ajunsese în spatele lui Moraru care nu-i observase sosirea. Atinse umărul locotenentului:

— Ce se aude?

Moraru tresări:

— Nu te-am văzut.. Nimic nou. Încă n-a ieșit.

— De cât timp zici că a intrat?

Locotenentul se uită la ceas.

— Sunt exact douăzeci și două de minute. Să nu i se fi întâmplat ceva...

— Fii liniștit. Țsteia nu i se întâmplă niciodată nimic.

— Ce facem?

— Mai așteptăm un sfert de oră.

Rămaseră amândoi cu ochii ațintiți asupra imobilului maur. Nu se simțea nici o mișcare. Ferestre mute, o neclintire de mormânt.

Melania ajunsese pe palier. O ușă cu carouri de cristal bizotat era întredeschisă. O împinse cu umărul și pătrunse într-un dormitor cândva alb. "Seconde empire." Aerul închis, patul răvășit cu un așternut improvizat dintr-o blană de urs și câteva perne de catifea slinoase, florile uscate dintr-o glabelă de alabastru lăsau și aici aceeași impresie: abandon, părăsire, cotlon cu arome fetide și tușă sepulcrală, bizar ce friza puternic anormalul ținând de fantastic.

— Este cineva aici?

Din nou nu primi nici un răspuns. O ușă, în zidul din dreapta patului, conducea probabil la baie sau în altă încăpere.

Plină de șovăială, Melania se apropie de oglinda toaletei. O rază de soare, strecurată în semiîntunericul odăii, o reteza ca o sulită de aur. Și-apoi, dintr-odată, în spatele propriei imagini surprinse o a doua. Un chip galben, o țeastă pleșuvă, o privire poposită din meleagurile eternității. Privirea îndreptată de cei țintuiți în rame ovale, pe cruci de morminte.

Inima Melaniei făcu un salt, tăindu-i răsufarea. Îngână, cu glas alterat de spaimă:

— Bună ziua... Pot să sper că nu v-am deranjat?

Un hohot de râs sinistru fu singurul răspuns. Imaginea se topi.

Întoarsă la minister, Minerva își convocă echipa de colaboratori și dădu dispoziții fulger. Trebuia detectat cu maximum de urgență "insul", slăbiu și cu ghiul, care-l contactase pe Fircă Rădoi.

— Semnalmentele sunt desigur firave, recunosc eu, dar ne-am descurcat noi în situații și mai grele. Patru oameni vor supraveghea non-stop locul viran și imobilele care-l împrejmuesc, din strada Vlăsiei. Alți patru — trec imediat și la nominalizări — vor face cercetări în clădirile respective. Același cântec pe care-l cunoașteți: dacă s-a observat ceva ieșit din comun — transportarea unui obiect după toate aparențele greu de ridicat — și vi se va vorbi, probabil, de Popescu de la numărul 15 care și-a luat un pian, o girafă împăiată sau un mausoleu, dacă au fost înregistrate zgomote puternice de ciocan, târnăcop, în fine obiect contondent sfarmă-piatră, și, în general, tot ce lui x sau y i s-a părut a fi o abatere de la obișnuitul cotidian... Da, Macri, ce se întâmplă? Se poartă stepul? Mișuni de pe un picior pe altul mai abitir ca Fred Astaire!

Căpitanul rosti dintr-o suflare:

— Permiteți-mi să raportez... Azi de dimineață la ora 11,30 Melania Lupu...

Făcu o pauză ca să respire. Minerva sări de pe scaun:

— Ce-i cu Melania? Faci cinema? Mă ții în suspense?

— Melania Lupu a făcut o vizită în imobilul maur din Aleea Coțescu.

— Ce-nseamnă vizită? S-a dus cu flori și un carton de prăjituri?

— Nu, mai simplu. A sunat la intrare. Ușa s-a deschis și a intrat în casă.

Minerva își izbi palmele:

— Ei, nu mă-nnebuni! Se redresă pe moment: Adică, de ce să înnebunesc? Știam că cineva locuiește acolo. Interesant e că i-a dat drumul... Cine se afla în post?

— Locotenentul Moraru. M-a sunat imediat la minister. Am luat mașina...

Minerva îl întrerupse nerăbdătoare:

— Eu credeam că tramvaiul. Zi mai repede!

— Bătrâna a zăbovit în clădire exact douăzeci și două de minute.

Moraru a rămas în post, iar eu am luat urma bătrânei. Nimic neobișnuit. Nu s-a întâlnit cu nimeni, n-a intrat nicăieri. S-a dus direct acasă, unde se află și acum. Petrache îi filează locuința din Toamnei.

— Da... Minerva pocni din degete: Trebuie luată imediat la întrebări. Se uită la ceas: E două. Indiferent de ce a bricolat ea acolo, a avut oarece răgaz să-și pună la punct versiunea pe care are de gând să ne-o servească. Trebuia abordată fără întârziere. Unde vă e spiritul de inițiativă, băieți?

Căpitanul zâmbi încurcat:

— Nu mi-am permis să iau o decizie importantă fără a vă fi consultat.

— Decizie importantă! pufni Minerva. Ca să stai de vorbă cu o bătrână și un motan. Sau te-o fi speriat și pe tine ca pe Cristescu! Dacă stai să-l ascuți, Melania ține soarta lumii în gingașa-i palmă. În

concluzie! Să văd ce pot obține de la ea Nu mă las până nu-l scot pe Față galbenă din cușca maură!

Ciocolată izbucni într-o perorație zgomotoasă, încă înainte ca Mara să fi apucat să închidă ușa în urma lui:

— Este inadmisibil, domnule! Lipsești de nebun de-acasă, nu vii două zile și nu dai măcar un singur telefon? Bă, sau neică, sau tovarășe, uite, am treabă, ori mi s-a urât de fotografiile voastre și sunt la dame, dar trăiesc! Respir!! Exist!!!...

Mara, palidă, într-una din zilele ei cu cearcăne, încercă să-l domolească:

— Poate i s-o fi întâmplat ceva...

— Ce să i se întâmple? Se cățăără pe un munte de moralitate: Când ai copii, nu ai voie să ți se întâmple nimic! Sunt responsabilități sfinte, de la care nu te poți sustrage.

— Ești absurd! După teoria ta, înseamnă că toți orfanii sunt opera unor iresponsabili...

— Exact! Nu te apuci să procreezi la tâmplă căruntă, să te pocnească apoplexia când ăla micu' mai strigă la geam "uite, mamă, trec soldații!" și își ține degetul în nas! Și trebuie să fii atent cu sănătatea, unde pui piciorul, cum și când apeși pe accelerator! Dinu e inconștient, de nevastă-sa ce să mai zic, iar amândoi — părinți denaturați!

Mara își astupă urechile:

— Urli îngrozitor!

— Sunt indignat!

— De ce naiba ești indignat? Te-a chemat cineva? Ai fost frustrat de ceva?

— Da, făcu hotărât Ciocolată, am fost! Uite, mi-am luat special o săptămână de concediu! În loc să-mi văd de tratamente undeva, într-o stațiune, sunt obligat să fac ordine aici.

— Ești sănătos tun și nimeni nu te-a obligat să vii să faci ordine.

Voicu Dumitriu dădu drumul unei fraze balon:

— Conștiința mea mă obligă! Simțul datoriei și sentimentele mele de cetățean onest. Există un minor la mijloc, tragedia pe care o trăiește poate avea urmări îndeajuns de dramatice ca să-l marcheze pentru toată viața

— Deocamdată nu s-a întâmplat nici o tragedie. Cât despre soarta minorului, recită-ți poeziile în altă parte. Nici măcar n-ai intrat în odaia lui să-l vezi.

— Eu mă ocup de chestiile majore!

— Atunci du-te la serviciu! Serios, Voicule, aici nu faci decât să încurci treburile.

Bărbatul o privi scandalizat:

— Crezi că-s nesimțit ca Gogu? Să te las aici, femeie singură, neajutorată, cu un țânc de patru ani? Nu mă cunoști, draga mea.

Ca pentru a-și sublinia hotărârea categorică de a nu părăsi terenul, se înfipse într-un fotoliu.

— Apropo de Gogu! De ce nu vă luați odată? Flețul ăla stă și suspină ca un cioroi văduv, iar tu-i cânti la mandolină lui Bădescu de Sica! Sunteți neserioși!

— Nu-ți permit! izbucni Mara cu ochii în flăcări.

Mongoloizi, acum deveniseră și mai înguști: două panglici incandescente. Voicu răspunse nonșalant:

— Parcă eu îți cer voie! Nici unuia nu vă place adevărul, ăsta-i adevărul! Însurați-vă și înmulțiți-vă, așa scrie în toate codurile morale din lume!

— De ce nu te înmulțești tu?

— Nu era vorba despre mine acuma... Ridică mâna: Stai! Umblă cineva la ușă.

Liana, elegantă într-o rochie albă, asimetrică, drapată ca într-o togă, le înregistrează prezența cu mult natural: nimic mai firesc decât să-i găsească la ea în casă. Figura crispată, nefardată, dar tot frumoasă, avea un dramatism impresionant.

"S-a schimbat, își zise Mara. În câteva zile a pierdut prospețimea, lumina aceea care o singulariza. E tot superbă, însă... alta."

— Ce faceți? se interesă mecanic.

Voicu Dumitriu o pironi cu ochi holbați:

— Cum ce facem? Cucoana stă santinelă la Delfin, pe mine m-ai convocat să asist la întâlnirea cu Dinu, de care ți-era teamă să nu fie pugilistică. Interesant e ce faci dumneata?!

— Unde-i Dinu?

Mara interveni cu un oftat:

— N-a dat de două zile pe acasă.

— Hm! emise Liana cu buzele strânse. Stratageme! Am venit să-mi iau lucrurile... E bine că sunteți amândoi aici. Să nu iasă discuții mai târziu. Nu voi împacheta decât ceea ce îmi aparține, strict personal.

Ciocolată comentă stupefiat:

— Auzi! Asta-i cea mai tare! Bărbat-su-i dispărut, poate la Morgă în galantar, și doamnei îi arde de inventar.

Liana îi azvârli o privire rece:

— Uite, Voicule, încă mă mai aflu la mine acasă și încă mai pot da dispoziții în privința ușii de la ieșire! Ți-am solicitat ajutorul și nu grosolăniile. Se adresează Marei: Care-i de fapt situația?

— Ți-am spus, Liana. Sigur, nu trebuie să ne pierdem cumpătul, dar Dinu a dispărut de două zile.

— V-ați interesat la spital?

Întrebare inutilă, ca sumedenie de alte întrebări în asemenea situații. Mara zâmbi obosită:

— Bineînțeles. Primul care s-a alarmat a fost Gogu, văzând că nu se prezintă la serviciu.

Liana se așeză pe canapea gânditoare.

— Ciudat... Nici mașina nu-i în fața casei... Dar Bădeasca unde-i?

— S-a îmbolnăvit. N-avea cine să aibă grijă de Codruț și am venit eu...

— Da, mersi, făcu Liana neatentă. Ar fi mulțumit pe același ton pentru o brichetă aprinsă.

Mara o cercetă uluită: "Ce oameni, Dumnezeu! Nici măcar n-a întrebat ce face băiatul, nu mai zic să se repeadă leoaică să-l strângă în brațe..."

Liana își îndreptă talia cu o mișcare energică.

— Știu cum trebuie să procedăm. Voi lua băiatul cu mine... Nu pot să te țin prizonieră aici, iar până se înzdrăvenește Bădeasca, poate să treacă o vreme.

— Unde-l duci?

— La ai mei. S-a nimerit bine. Sunt amândoi la Cămpina, și Codruț are nevoie de o schimbare de aer. O să-i priască.

— Și tu?

— Eu ce?

— Tu unde te duci?

Ciocolată se aplecă înainte. Urechile parcă i se lăbărtaseră de curiozitate. "Ca niște pâlnii, îi trecu prin minte Marei și-i veni să râdă. Poți să torni o vadră în ele..." Și parcă auzi gălgâitul lichidului.

— Deocamdată, spuse Liana, nu dau amănunte. Știți amândoi că m-am despărțit de Dinu.

— Chestii din astea am mai auzit noi! decretă Voicu Dumitriu și se răsturnă în fotoliu, ca și cum problema nici nu mai merita discutată. Nu există cuplu, chiar dintre cele civilizate, unde să nu se fluture ideea divorțului la fiecare chenzină.

Liana constată sarcastică:

— Observ că ești foarte bine informat.

— Categoric. Oamenii se amenință, fac scandal, o noapte-două, domnul doarme în odaia de alături, pe așternut improvizat, și p-ormă familia și amicii se trezesc cu un telefon festiv: "Veniți la o țuică, ne-am împăcat! Fifi e colea, lângă mine, a făcut un munte de sarmale. Hip, hip, ura!"

Mara se enervă:

— Mă tu ai limbariță? Ce naiba? În general vorbești și dondăni ca un călugăr nebun, dar azi bați recordul!

— Se crede spiritual, emise Liana disprețuitoare. Vorbește ce-a văzut și el acolo, în mahalaua lui.

Ciocolată se rătoi ofensat:

— Pardon, cucoană, stau în Cotroceni!

— A! în Cotrosair! E cu totul altceva! Mi-a spus Gogu că ai o baie de toată frumusețea. Faianță de brad, aer ozonat și hârtie de prins muște.

— E un cretin! făcu furios Voicu Dumitriu. Asta a fost acum cînșpe ani. Un tranzit până am primit locuința. Mai bine v-ați vedea de treburile voastre!... Arată cu degetul gros undeva, în spate: Sunteți două femei acilea și lăsați plodul ăla să miaune de-și dă sufletul.

Într-adevăr, se auzea plânsul lui Codruț. Mara se ridică, urmărită cu ochi visători de Liana. Se întoarse după câteva clipe, ținând copilul în brațe. Când o văzu pe maică-sa, începu să râdă fericit, printre lacrimi. Urlă de nebun, Mami! Mami!, și începu să dea din picioare încercând să se smulgă din brațele Marei. Liana îi primi liniștită îmbrățișarea:

— Fii atent, că mă murdărești...

Băiatul o fixa cu ochi strălucitori.

— Mai pleci? Nu vreau să pleci.

— Plecăm împreună, astâmpără-te.

— Chiar ești hotărâtă? întrebă Mara.

Tonul răsună mai grav decât ar fi intenționat.

— Mă ții tu minte, odată ce am luat o decizie, să mă fi răzgândit vreodată?

— Crezi că... merită?

Luată prin surprindere, Liana făcu ochii rotunzi.

— Cine?

— Amândoi!

Voicu Dumitriu se vârî muscă:

— Nu înțeleg. Care amândoi...? Adică, da, sunt doi. Dinu și Codruț. "Hai că ești prost!", îl apostrofă Mara în gând.

Insistă:

— Merită?

Nămile Lianeii palpită:

— Asta o decid eu.

— În locul tău, n-aş precipita lucrurile. În orice caz, mi s-ar părea omeneşte, elementar omeneşte, să aştepţi până se clarifică situaţia lui Dinu. Oricât de grave ar fi neînţelegerile care vă despart azi, ai trăit cinci ani împreună. Te îngrijorează soarta unui prieten...

— Ba chiar şi a unui animal, o întrerupse Ciocolată convins de oportunitatea intervenţiei. Nu vezi anunţurile din România liberă? "Pierdut căţel cu zulufi, răspunde la numele de Costică... E în tratament." Ba le dă şi recompensă.

Liana se ridică ostentativ:

— M-am săturat de discursuri. Dinu, sunt convinsă, este O.K., face doar pe interesantul. Trebuie să plec.

— Dragostea lui pentru tine nu înseamnă nimic?

— Dacă ai fi trăit doar o lună cu el, nu cinci ani, n-ai mai fi pus această întrebare dramatică... Vrei să mă ajuţi puţin? În timp ce eu împachetez, strânge tu, te rog, lucrurile lui Codruţ. Le pui în valiza galbenă.

Băieţelul începu să tropăie fericit:

— Mergem cu trenul! Uuuuu!! Puf! Puf..., mami, îl luăm cu noi şi pe Iliuţă?

Iliuţă era căţelul de catifea roşie. Codruţ dormea cu el în braţe.

Ciocolată, rămas singur în hol, ridică receptorul.

— Casa Candian?

— Da.

— Tu eşti, Dinule?

— Nu, nu-i acasă.

— Cu cine vorbesc?

— Cu un prieten de-al familiei, Dumitriu.

— A, tu eşti, Ciocolată?! Nu te-am recunoscut. Sunt eu, Emilia. Unde-i Dinu?

— Stai să vorbeşti cu nevastă-sa...

Glasul femeii răsună plin de uimire:

— S-a întors?

— Las' că-ţi spune ea... Strigă spre dormitor: Liana! Emilia la telefon!

Liana se repezi spre aparat:

— Da... Nu înţeleg, vorbeşte mai clar. Da... Habar n-am..., mi-e imposibil... Dacă-ţi spun... Îţi jur că nu ştiu... Despre ce este vorba?

Emilia încheie categoric:

— Spune-i să nu facă pe şmecherul. Îl mai aşteptăm.

— Unde?

— Ştie el! Te rog reţine fraza: îl mai aşteptăm până diseară, la ora

19. Altfel...

— Altfel ce?

Emilia râse din gât:

— Şi pe asta o ştie!

— Crezi că face pe nebuna?

Emilia se uită instinctiv la aparatul de telefon roşu. Era în ţinută sumară. Peste costumul de baie flutura o tunică dintr-o pânză diafană,

extrem de transparentă. Reținuse indicația lui Grig: îmbrăcată, să pari mai dezbrăcată decât goală.

— Nu! E prea găsculiță. Mă surprinde însă că s-a întors acasă.

Grig, răsturnat în chaise-longue, privea în zare, trăgând rar dintr-o țigară Saint-Moritz. Vila se afla chiar pe malul lacului și cel care și-o construise cândva, căutase să-și asigure o izolare, pe cât posibil, totală. Când se înnopta, luminile restaurantului și a chalet-urilor, ridicate pe celălalt mal, sclipeau îndepărtat.

Deși obișnuită cu confortul și chiar cu prosperitatea, Emilia se simțise impresionată de eleganța construcției. I se părea luxoasă, de o somptuozitate de cinema. Se feri însă să-și comenteze impresiile față de Grig: "Mă ia urgent de țoapă, vorba cântecului, m-am născut într-un bordei înnodat cu sfoară..."

Încerca voluptăți nebănuite pășind cu picioarele goale pe dalele roșii ale verandei, aprinzând sfeșnicele de pe cămin, "ce rafinement! păcat că nu-i iarnă, să ardă butuci și să miroasă a rășină", urcând scara interioară. Ca mulți snobi, în mintea ei faptul de a avea o locuință, cu cămin și scară interioară îți conferea automat un titlu de noblețe, săltându-te cu liftul vreo douăzeci de stânjeni peste capetele celorlalți. Pe urmă baia! O nebunie în faianță neagră, ce rafinement! — cu toate elementele metalice aurii, iar tavanul pardosit cu oglinzi.

În fond, era fericită că Dinu întârzia. Ea cu Grig, într-un decor Hollywood, singuri... Se simțea în al șaptelea cer.

— Cine o fi stat aici? se interesase neglijent.

— Habar n-am. Am închiriat fără să cer informații suplimentare.

Adăugă săltând din umeri: Și parcă ăia de la O.N.T. știu? Îți iau banii și salut!

— În orice caz, gafă Emilia, era o familie numeroasă. Îți dai seama? Sase dormitoare...

Grig începuse să râdă:

— Alea sunt camere de oaspeți, micuța mea ignorantă. Care a avut bani să-și construiască căsuța asta, n-avea de gând să stea aici cu mama soacră, bunica, cuscra și nașu' Fane.

Emilia roși. Încercă să schimbe discuția:

— Înotăm?

— Du-te tu, dacă vrei... Eu rămân aici. Mă îngrijorează dobitocul ăla de Candian.

— Nu cred să ne facă surprize. Ține prea mult la Liana, la situația lui și chiar la puști.

Grig pocni din limbă:

— Nu mi-e de gabori. Dacă ciripea, până acum ne-ar fi asaltat o oaste de flics. Cred că i s-a întâmplat ceva. Ceva grav...

Emilia propuse timid:

— De ce n-am rămâne până mâine?

— Nu! făcu hotărât Grig. Și așa am așteptat prea mult. O zi și jumătate — 36 de ceasuri peste ora fixată. Se ridică brusc din chaise-longue: Ascultă, am o idee... Până faci tu o baie, dau o raită cu mașina prin împrejurimi...

— Nu vrei să vin și eu?

— N-are sens, iubito. Oricum, trebuie să rămână cineva aici. Vin repede.

Se întoarse după jumătate de oră. Făcuse înconjurul lacului, străbătuse câteva comune, șoseaua, se abătuse și pe drumurile lăturalnice.

În ultimele două zile nu avusese loc nici un accident rutier.

Grig băgă mașina în garaj. Două riduri adânci îi marcau obrajii în jurul gurii:

"Și totuși unde e Candian? Ce i s-a întâmplat?"

Hotărî că trebuie să plece la București fără întârziere.

CAPITOLUL XI

De fapt, Marta Bădescu nu era bolnavă. Se "învoise" de la familia Candian — mai exact spus îl avertizase pe doctorul Manoliu că va lipsi circa o săptămână, pentru că atitudinea lui Bebe, doar cu câteva zile în urmă neliniștitoare, devenise acum alarmant de suspectă. După ce inițial își manifestase intenția de a sta la ea o vreme, pretextând o pană de apă imaginară și "șomaj" la Buftea, plecase pour du bon, fără s-o anunțe. După o singură zi însă se întorsese din nou pentru o vizită care, după volumul bagajului, se anunța lungă.

Bătrâna hotărâse ca în acest interval să rămână acasă. Acționase instinctiv, căci justificarea "să-l am sub ochi" i se părea ei însăși absurdă. Nu poți controla și stăpâni un om de treizeci și cinci de ani, nu-l poți ține prizonier în odaie, nu-l poți împiedica să iasă în oraș. Și mai ales acolo, în târg, nu-i poți cenzura actele și prietenii. Simțea însă că-i incapabilă să procedeze altfel și își concentra, în lipsă de alte posibilități, întreaga diligență, într-un spionaj domestic pe care aprioric îl știa lipsit de eficacitate. Precum slugile de odinioară, își zicea cu amărăciune bătrâna, trăgea cu urechea la ușa, încerca să înțeleagă convorbirile telefonice cifrate ale lui Bebe. Cel mai mult însă o preocupa misterul cheii de la boxă.

"E probabil o aberație, nu-i exclus să fi uitat unde am pus-o, dar vreau să mă conving."

La zece dimineața, Bebe plecă de acasă anunțând că va dejuna în oraș. Marta Bădescu, la fereastră, îl însoți din ochi până dispăru, apoi se îndreptă hotărâtă spre scrinul din dormitor. Aici, într-o veche cutie metalică, "Tutun regal — lei 120", păstra câteva amintiri de la răposatul Manole Bădescu, de care simțise că nu se poate despărți: actul de naștere și de deces, verigheta, o fotografie din primul an de magistratură, diplomele școlare și universitare, ordinul de investire ca jude de ocol, semnat de regele Ferdinand I, câteva decorații.

"Uite ce rămâne după un om! comentase atunci cu filozofie amară. Câteva hârtii și un baston în vestibul despre care, de la o vreme, nimeni nu mai știe cui a aparținut..."

Era perfect conștientă că, după moartea ei, Bebe va azvârli la crematoriu — via pubelă — toate "hârtoagele", dar ei, personal, îi era peste putință s-o facă. Se gândea, ținând în mână cutia aceea al cărei conținut nu cântărea poate nici un kilogram, la eforturile, emoțiile, visele și munca, bucuriile și ambițiile pe care le presupuseră la timpul lor acele hârtii îngălbenite cu timbru sec și marginile frânjurate de ani, completate cu grafismul pretențios, dar nu lipsit de grație al caligrafilor vremii.

În aceeași cutie, își amintea Marta Bădescu, se mai aflau și pipa preferată a răposatului, și un inel cu sumedenie de chei. Manole, mai cu

seamă spre bătrânețe, avea fobia hoților și, în consecință, obsesia ferecatului, a "încuietorilor sigure": lacăte, zăvoare, chei complicate, yale englezești și japoneze, safe cu cifru secret.

Răsfirându-le acum, bătrâna își amintea cu nostalgie destinația unora dintre ele, pe cele mai multe nemaiputându-le identifica. Alese patru chei despre care, ca formă și mărime, își închipuia că ar putea constitui dubletul celei de la pivniță și, luându-și o lumânare și chibrituri, coborî în boxă.

Pe coridorul lung și întunecat, o izbi ca totdeauna mirosul de igrasie și urină de pisici.

"În realitate, se gândi, nu știu de ce păstrez boxa. Nu-și mai are sensul... Cred că sunt ani de când n-am mai coborât aici..."

Era plină de boarfe inutile care-și pierduseră destinația fie prin uzură morală, fie prin nefolositorul legat de succesiunea anotimpurilor în viața proprietarului. De pildă, săniuța lui Bebe — ce bine-i stătea în paltonaș de blană albă și cu căciuliță roșie! — un felinar de câmp, din timpul războiului, o mașină de înghețată manuală, un fier de călcat cu cărbuni, cu cocoș, o mască de gaze, un lavabou de porțelan care aparținuse soacră-sii, un vâtrai, băița de zinc a lui Bebe și, undeva, parcă pe raftul de sus, câteva farfurii termos. Fusesse un copil dificil, mofturos, și masa dura câte un ceas. Ca să nu se răcească mâncarea, în orificiul farfuriei cu fund dublu, metalic, turna apă clocotită...

Marta Bădescu apropie lumânarea aprinsă de broasca ușii. Respirația, brusc precipitată, amenință flacăra, îngenunchind-o. Un lacăt nou, strălucitor, fereca ușa până atunci încuiată doar cu o yală.

Glasul Minervei, ca totdeauna precipitat, răstit și cu tonalități ascuțite, înțepă timpanul maiorului.

— Tu ești, Cristescule? Vino urgentisim la mine în birou.

— Te rog! sugeră maiorul calm.

— Lasă fițele de fecioară. Te aștept!

După câteva minute, Cristescu intră ostentativ alene, cu țigara lipită în colțul gurii și mâinile în buzunare.

— Ei, bravo! se prăpădi Minerva. Uite unde era șeriful din Arkansas! Ce exemplu dai tu subalternilor?

— Frumoase! Apropo, am o șaradă pentru tine.

Minerva îl privi cruciș:

— Știi ceva, Cristescule?

— Eu știu, dar nu știi tu.

— Mă dau în vânt după bancuri bune, mai ales în ceasurile dimineții.

— Dintâi că-i prânz și pe urmă e vorba de o ghicitoare.

— A se slăbi!

— Este o replică pe care o voi sugera colaboratorilor tăi pentru situații similare. În definitiv, nu înțeleg ce te ofuschează? Cultivi genul cu pasiune — e o constatare generală — și m-am gândit să-ți fac o plăcere. Admițând deci că ești proprietara unui circ, având în dotare, pe lângă altele, un leopard străveziu, un crocodil de vârstă mijlocie și un elefant alb. Datorită unei împrejurări speciale, micuții trebuie transportați în aceeași dubă...

— Mă iei cu capra, varza, barca și Dunărea albastră? Găsește chestii mai deștepte! Tovarășe Cristescu, te-am chemat să discutăm o problemă serioasă...

— Hm! Nu joci fair-play. Te-ai eschivat
— Cine! Eu?! Sunt de acord să-ți dau soluția la orice problemă. Uite, dacă vrei, fixăm o întâlnire specială, dar acum sunt grăbită. Trebuie s-o văd neîntârziat pe Bubulina.

Cristescu începu să râdă:

— Ce-a mai făcut?

— A intrat în imobilul maur...

— A! ăla cu stafia?!

— Exact.

— Cum a reușit?

— A sunat și i s-a deschis.

Maiorul râse:

— Ți-am spus că are idei? E soluția cea mai simplă când vrei să intri pe o ușă care are sonerie. Ție de ce nu ți-a trecut prin cap? I-ai pus pe ăia să stea plop pe la ferestre, fredonând "de ți-ar spune poarta ta, câte nopți..."

— Vrei să încetezi? îl întrerupse Minerva. Am plecat de la ipoteza că imobilul maur este interesant, poate fi interesant, din punctul nostru de vedere. În cazul că ipoteza-i valabilă, înseamnă că același imobil prezintă interes și pentru adversar care, la rândul său, folosind o modalitate sau alta, îl supraveghează. N-am vrut, deci, să atragem atenția trimițând "soli" la o ușă unde nu bate niciodată nimeni, indiferent de ipostaza în care ar fi evoluat: poștaş, electrician, telefoanele sau nea Pișculescu din Caracal, care își caută căscat neamurile din București.

— Defectul tău, Minerva, este că atribui și altora propriile-ți raționamente.

— Mi-a mers destul de bine așa cum sunt până acum și, în consecință, nu văd de ce aș încerca să mă schimb. Să revenim la Bubulina. A stat acolo douăzeci și ceva de minute.

— Și?

— Mă duc s-o iau la întrebări.

— Vrei să te însoțesc?

— Ești un ghicitor!

— Rândul trecut pretindeai că nu-i cine știe ce de capul ei. Nu văd de ce ai nevoie de mine.

— Nu de tine, flăcău. De nervii tăi. Bătrâna mă scoate din escarpeni.

— Aha! Catalizator. Să reții o chestiune! Dacă ea nu vrea să-ți spună ceva, degeaba mobilizezi pompierii și fanfara. Ți-am mai zis: lucrează fin, la gherghef, și mișcă-te în pas de menuet.

"Da, draga mea, desigur te așteptai la această vizită, dar, deși domnul maior Cristescu îți este foarte simpatic, iar cu doamna Minerva încerci să... te obișnuiești, nu poți afirma că tânjeai să-i vezi chiar astăzi, căci încă n-ai apucat să-ți pui ordine în idei. Din păcate și Mirciulică este de câteva zile cam distrat. Aș zice chiar, deși am oroare de termenii nepoliticoși, nesimțitor..."

— V-ați bronzat, constată Minerva cu un zâmbet radios de parcă faptul în sine i-ar fi adus fericirea. Ați ieșit probabil la aer.

Melania, cu o piele albă, ușor emailată, roz în obraji, pe care în tinerețe — epocă mai puțin sportivă — i-o invidiau toate prietenele, zâmbi acceptând lupta deschisă.

— Chiar azi de dimineață, recunosc senină. În realitate, pe mine mă prinde grozav de ușor soarele. În tinerețe, când mergeam cu

colonelul la mare, eram atât de bronzată, încât lumea mă confunda cu Joséphine Baker, căci trebuie să vă spun că eu sunt foarte bine făcută, deși acesta nu este meritul meu personal ci al unei surori de-a bunicii mele, care a fost zburătoare în compania Sidoly.

Cristescu, trăgând cu ochiul la piciorul stâng al Minervei —acesta dădea de obicei start nerăbdării ei "active" — socoti oportun să intervină:

— A fost desigur o plimbare plăcută.

— Parc — verdeață..., străzi liniștite, completă Minerva.

Bătrâna dădu din palme încântată:

— Cum ați ghicit?! Constat, încă o dată, cât e de plăcut să conversezi cu oameni de o inteligență superioară. Te înțelegi fără să mai ai nevoie de cuvinte.

— Cu condiția, punctă Minerva, ca tăcerea să nu devină absolută.

Melania o cercetă scurt și exclamă:

— O! Aceasta poate deveni înfiorătoare! Să vă povestesc ce mi s-a întâmplat chiar astăzi... Medicul mi-a recomandat să mă plimb în fiecare zi și, în felul acesta, turneele mele pe la diferite edificii cultural-artistice au un dublu stimulent: diligența mea de cetățean conștient, dar și sănătatea...

— Înălțător! aprecie Minerva. Iată o pildă minunată de îmbinare a interesului personal cu cel obștesc.

— Nu-i așa? Azi de dimineață, m-am hotărât să mă plimb pe Aleea dr. Alexandru Conțescu. Simțeam un dor... un dor irezistibil să revăd părculețul unde atâția ani a vegheat statuia unchiului meu și, într-un locușor mic al inimii, trebuie s-o recunosc, pâlâia nădejdea că poate..., poate, voi avea surpriza s-o găsesc la locul ei. Îmi spuneam chiar — de ce nu? — doamna Minerva și domnul maior Cristescu mi-au pregătit un cadou, căci săptămâna viitoare este ziua mea.

— La mulți ani! spuse mașinal maiorul, iar Minerva mârâi ceva asemănător.

— Vă mulțumesc, dragii mei. Împlinesc joia ce vine șaiszeci și patru de ani și cinci luni și voi fi încântată să vă invit la un ceai și o bucată de cozonac proaspăt. N-aș vrea să-l uit nici pe domnul acela dolofan, Azimioară, care mi-a arătat totdeauna multă simpatie și devotament...

"Dumnezeule mare! oftă în gând Minerva. Am mai văzut oameni bătând câmpii, dar asta e campioană la toate probele! Și își bate joc de noi, cu același talent!"

Încercă s-o aducă pe șosea:

— Deci v-ați plimbat în parcul Conțescu. Ați remarcat ceva nou?

Melania își plecă pleoapele:

"Știe draga mea, știe tot..., amintește-ți mereu că minciunile izbutite sunt cele care, pe lângă născociri, cuprind și o parte de adevăr..."

— Nu știu cum ar califica un specialist situația.. Eu mă mulțumesc să vă relatez doar ce mi s-a întâmplat, iar dumneavoastră veți interpreta desigur mai... lucid și, bineînțeles, mai competent. Aflându-mă la locul faptei, mi se pare că spuneți dumneavoastră, m-am gândit că ar fi frumos din partea mea, în calitate de rudă a dispărutului — își apără ochii delicat cu o batistă la fel de delicată — și totodată având conștiința datoriilor mele civice, să colaborez cu autoritățile. Adică să vă dau o mână de ajutor, efectuând, după părerile mele, investigații pe cont propriu.

Maiorul care se distra gras — recunoștea piruetele Melaniei, genul de menu servit cu dezinvoltură, doar că acum nu el era cel obligat să

țină lingura în mână și șervetul la gât — urmărirea reacțiilor Minervei. Aceasta oscila între consternare, plictiseală și un "du-te, soro, și te plimbă!", pe care aproape că i-l citeai, gata să explodeze, pe buze.

— Mi-am zis dară, urmă imperturbabilă Melania, că ar fi poate instructiv să discut cu vecinii unchiului meu. Nu știu dacă ați remarcat că există o casă chiar în fața scuarului, cu o arhitectură mai specială. Are niște arcade foarte interesante care seamănă cu căștile nemțești din primul război mondial și, dacă nu mă înșel, am întâlnit-o într-un spectacol de operă cu Othello acum... În sfârșit, nu mi-amintesc exact anul, dar știu precis că domnul Gică Petrescu cânta foarte frumos...

— Cunoaștem clădirea, i-o reteză Minerva uitându-se demonstrativ la ceas.

Melania se scuză speriată:

— O! Vă rog să mă iertați. Văd că vă grăbiți, iar eu mi-am închipuit că ați venit în vizită.

— Ei bine, acum știți, nu se putu stăpâni Minerva zâmbind totuși.

Maiorul, pentru a atenua asprimea replicii, declară zâmbind:

— Doamna povestește totdeauna detaliat.

— Probabil din cauza lui Mirciulică. Este curios din fire și nu-i place să scape nici un amănunt. Își duse mâna la frunte: Unde am rămas?

— În fața imobilului în stil maur, o ajută Minerva.

— Maur?! Ce nostim! N-am auzit niciodată despre așa ceva, dar trebuie să știți că noi suntem mult mai puțin culti decât generația dumneavoastră. Pe vremea mea, o fată cu patru clase de liceu constituia o excepție, iar...

Minerva făcea eforturi notabile pentru a se stăpâni.

"Vrea cu tot dinadinsul să mă scoată din sărite. Divagații, aiureli, flashuri, toate au același scop..."

Își aminti cuvintele colonelului Ionaș: "Ești unul din anchetatorii mei preferați, Minerva, dar ai un mare păcat. Când constăți că cineva vrea cu tot dinadinsul să te enerveze, îți pierzi cumpătul. Or, tocmai atunci, ca să nu fii handicapată, trebuie să fii mai calmă, să-l demobilizezi..."

Maiorul, simțindu-i starea de spirit, întrerupse considerațiile Melaniei asupra evoluției fenomenului cultural din ultimele decenii.

— Ați sunat la ușă?

— Bineînțeles. Aproape imediat un glas a țâșnit din cutiuța aceea metalică de sub sonerie: "Cine e?"

— Bărbat sau femeie? se interesă Minerva.

— N-aș putea să vă spun. Ușa s-a deschis și am intrat într-un antreu, apoi în casă. Trebuie să vă spun că, spre surpriza mea, nu m-a întâmpinat nimeni. Am strigat să mă fac auzită, dar a fost zadarnic. Nu s-a ivit nici o persoană. Și, ca să fiu sinceră, mi-a fost teamă să scotocesc prin odăi.

— Mda, făcu Minerva. Ce impresie v-a lăsat locuința?

Melania se strânse între umerii înguști:

— Ce să vă spun...? Cred că persoana care stă acolo nu este din cale-afară de... gospodină. Știți, am văzut destul praf.

— Ce vă determină să spuneți "persoana" și nu persoanele?

Melania râse ca o fetiță:

— Nu știu... Așa mi-a venit! Dar poate că aveți dreptate. Casa este destul de spațioasă pentru a fi locuită de mai mulți oameni.

— Ce s-a întâmplat în continuare?

— Nimic. Am spus la revedere, închipuindu-mi că poate există cineva care să mă audă...

— De ce nu s-ar fi arătat?

— Poate că se afla în négligé și nu-i convenea să se pună în dezavantaj.

— Nu v-ar fi deschis!

Melania îi azvârli cea mai albastru-candidă privire din arsenalul ei:

— Sunt sigură că nu v-ați dat seama, dar eu sunt o persoană impozantă și m-am prezentat într-o ținută corectă, căci totdeauna am dat importanță toaletei. Acel cineva, probabil ascuns, văzând că are de-a face cu o doamnă, s-a jenat.

— E o ipoteză. În concluzie, trase linie Minerva, ați intrat, ați dat bună-ziuă, ați mai emis una sau două propozițiuni pentru a vă semnala prezența, ați spus la revedere și ați plecat.

Melania dădu afirmativ din cap. Minerva se uită la maior:

— Cât apreciezi, Cristescule, că poate dura în timp un scenariu ca ăsta?

— Chestiune de câteva minute, în principiu. Două sau trei...

— Te înșeli! Douăzeci și două. Atât a staționat doamna Lupu în interiorul clădirii.

Melania se miră:

— Chiar așa de mult? Probabil am leșinat iar. Încep să fiu îngrijorată și va trebui să mă duc din nou la medic. În ultima vreme, pierderile mele de cunoștință s-au înmulțit și constat că devin tot mai lungi. Gândiți-vă ce s-ar întâmpla dacă aş cădea în mijlocul străzii... Trebuie să fiu mai atentă și să-mi controlez, totdeauna când ies, lenjeria...

— Extrem de atentă, accentuă Minerva apăsând atât de tare asupra silabelor, încât acestea răsunară ca un pistol descărcat, glonț după glonț.

Melania își duse înfricoșată mâinile la inimă.

— Dumnezeuule mare! Mă speriați de-a binelea! Aveți cumva vreo presimțire t..tragică în ceea ce mă privește? Vă rog să nu mă cruțați.. M-am gândit mereu că nu e nici o grabă să mă întâlnesc cu colonelul, căci nu mă așteaptă în ploaie și precis nu se plictisește acolo, dat fiind că s-a revăzut cu o grămadă de cunoștințe. N-aș vrea să fiu luată pe neașteptate. Drumul acela presupune anumită pregătire și, în primul rând, o ținută convenabilă. M-am gândit la o stofă mai plină căci nu se știe cum e timpul acolo. Dumneavoastră ce mi-ați recomanda?

Minerva explodează:

— Una în dungi.

— Ce-ai obținut? se interesă ironic Cristescu.

— Exact ceea ce ai fi obținut și tu. Este dementă, escroacă și mincinoasă.

Stopul trecu pe verde și traversă strada.

— Posibil, spuse maiorul privind în stânga și în dreapta, deși în privința demenței eu am rezervele mele, dar are un avantaj incontestabil.

— Care?

— Nu-i poți reproșa nimic. N-a comis nici cea mai mică ilegalitate.

— Cu excepția recitării unor declarații mincinoase autorităților și a refuzului de a le acorda sprijin.

Cristescu începu să râdă:

— Fleacuri față de ceea ce este ea obișnuită să înfrunte. Pe urmă, nici măcar nu le poți dovedi. Își aduse aminte de îndemnul —tic al

Minervei, adresat subalternilor ei, și-o bătu ușurel pe obraz: Mai învață, fetițo!

Minerva țipă:

— Ai înnebunit? Mă compromiți!

Se despărțiră după circa o sută de metri. Minerva, preocupată, călca apăsător, soldățește, și câțiva trecători o măsurară zâmbind.

"Interesant... Ce caută pe scrinul ei o listă cu numere de telefoane alcătuite din cinci numere...? Pot să jur că nu-i vorba despre abonați din provincie... Mai probabil, al vechiului București... Da, e o idee..."

La minister, Minerva găsi o notă pe birou. Într-un hârtop la treizeci de kilometri de București, fusese descoperit doctorul Dinu Candian aflat în stare gravă, în urma unui accident de mașină. Din constatările la fața locului ale miliției, rezulta că, probabil neatenț la curba șoselei și conducând cu exces de viteză, alunecase pe asfaltul udat de ploaie, intrând în parapet, apoi se prăbușise în râpă. Candian fusese transportat la Spitalul de urgență, în comă: fractura bazei craniene și a șoldului.

Minerva reflectă câteva minute. Își înhăță din zbor vindiăcul și, luând mașina de serviciu, se îndreaptă spre strada Conțescu. Îi deschise un bărbat mai mult pătrat, cu părul tuns perie. Expresia de cumsecădenie îl caracteriza de departe și, probabil, în condiții normale era ceea ce se numește un bărbat jovial.

Minerva se legitima. Doctorul Manoliu o invită cu un gest să stea jos:

— Mi-este grozav de neplăcut, dar sunt silit să fac eu oficiul de gazdă la colegul Candian...

Minerva îl cercetă cu plăcere. Îl găsea simpatic și "dintr-o bucată".

— Mai clar!

Manoliu explică încurcat:

— Normal nu era să vă întâmpin eu.

— De fapt, ce se întâmplă?

Doctorul își umezi buzele:

— Nu-i nimeni acasă.

— De ce?

— Dinu, vreau să zic doctorul Candian, a dispărut de două zile...

Șovăi și puse punct: Asta-i situația.

Minerva surise, părând încurcată.

— De obicei, disparițiile ne sunt imediat semnalate. Familia intră repede în panică, alertează miliția, îi solicită pe cei mai tari de înger să se informeze la urgență și la morgă.

— În principiu, cam așa-i...

— Atunci? Vă rog să fiți sincer. Este singurul mod de a putea fi util familiei Candian.

Gogu Manoliu își umezi buzele uscate:

— Da... Cred că da. Scuzați-mă... Aș prefera să-mi puneți întrebări.

— Unde se află doamna Candian? Cum de nu s-a alarmat până acum?

Gogu Manoliu își trecu palma peste tâmplă, netezind inutil părul scurt.

— Situația este delicată... Trebuie s-o înțelegeți așa cum v-o prezint... Să nu interpretați...

— Mă voi strădui, îl asigură Minerva.

— În orice căsnicie există neînțelegeri...

Ochii i se plimbau pe ziduri, încercând parcă să citească acolo ce anume trebuie să spună.

— Vă rog, spuse Minerva cu blândețe, nu vă căutați cuvintele. Credeți-mă, le voi interpreta stricto sensu.

— Da... mulțumesc. Au loc crize, dispute... Îndeosebi, când diferența dintre soți este apreciabilă și deci susceptibilitățile, cel puțin din partea soțului dezavantajat de vârstă, capătă nuanțe mai stridente. O asemenea situație traversau în momentul de față soții Candian...

— Deciseseră să se despartă?

— Cel puțin așa se amenințau.

— Cine anume amenința? Ea? El? Amândoi?

— Liana, oftă Manoliu. Dar lucrurile acestea nu trebuie luate în serios, chiar dacă a plecat de-acasă.

— Când?

Din nou, medicul păru în încurcătură. Își trosni degetele butucănoase.

— Ieri dimineață și-a luat bagajul. Plecase de patru zile.

— N-a impacientat-o faptul că doctorul dispăruse?

— Considera că are de-a face cu o stratagemă, un truc de-al lui Candian pentru a o determina să se întoarcă.

— Și copilul?

— L-a luat tot ieri dimineață... Nu se putu împiedica să completeze sarcastic: A cărat șase colete: cinci cufere și un copil.

Minerva îl cercetă lung:

— Ați simpatizat-o?

— N-am nimic împotriva Lianeii. În felul ei, nu este un om rău și, în nici un caz mai păcătoasă decât alte femei. Ca medic, însă, și ca individ sunt împotriva diferențelor mari de vârstă între soți. Le consider împotriva naturii, înțelegeți? Nu mă interesează cazul unui Charlie Chaplin, însurat la jumătatea sutei cu o jună de optsprezece ani, care l-a adorat o viață, după cum ne asigură revistele și almanahurile publicitare, i-a trântit o sumedenie de copii, iar la optzeci și doi de ani îl plimba radioasă în landoul de paralizic. Întâi, că era Chaplin! Al doilea, cine știe cu adevărat ce se întâmpla în sufletul Oonei O'Neil? După ce ofta, ce și-ar fi dorit, când marele monstru sacru ajunsese la proteză și ploscă? Geniul nu ne scutește de umilințele vârstei. Iertați-mă, pot diviniza mintea cuiva, dat asta nu mă poate împiedica să-i văd gâtul ravajat și să observ că are nevoie de oliță de șapte-opt ori pe noapte. Ador să-l ascult, dar nu să folosim același dormitor. Sunteți de altă părere?

Minerva, descumpănită de sinceritatea limbajului, dădu din cap:

— Nu... Cred că nu...

— În sensul acesta, neînțelegerile dintre Dinu și Liana erau inevitabile. Se luptau aici gelozia vârstei mature, preludiul cântecului de lebdă, cu primăvara din sufletul unui cireș japonez înflorit în splendide zile de april. Manoliu zâmbi jenat: Scuzați-mă... Uneori mă înfierbânt...

— De ce să vă scuzați? surâse Minerva. V-ați exprimat poetic și sugestiv și v-am înțeles perfect. Solicitându-vă aceeași onestitate: credeți că Liana Candian și-a părăsit căminul pentru un alt bărbat?

— Nu știu. Sincer, nu știu. În general, se consideră că nimeni nu pleacă în lume — mă refer la capitolul căsnicie — pe cer senin. De obicei, mai ales la tineri, cauza trebuie căutată în persoana unui terț. În cazul în speță însă nu cunosc nimic concret. Vă dau cuvântul meu de onoare.

— Vă cred. Aveți idee unde am putea-o găsi pe doamna Candian?

— Nu. A plecat împreună cu băiatul fără să lase nici o vorbă. Știu doar că intenționa să-l cazeze deocamdată la părinții ei care își petrec vara la Cămpina.

— Cum se face că am dat de dumneavoastră aici?

— Simplu! În lipsa lui Candian și a nevestii, guvernanta copilului s-a îmbolnăvit. Eu fiind de gardă, am solicitat o prietenă să aibă grijă de puști. Între timp, Liana a venit să-și ia lucrurile și copilul, și a încuiat casa. Amica despre care v-am pomenit și-a uitat aici portvizitul cu toate actele. M-a rugat să vin să le iau și așa ați dat de mine la telefon.

— Cine v-a deschis?

— A! râse Manoliu. Uitasem să precizez că am cheia de la casă. În fiecare vară, când Candienii pleacă în concediu, eu am grijă să le ud florile și să plimb câțelul pe care l-au avut până acum câteva luni. Stăm foarte aproape, așa că serviciul respectiv nu mă împovărează.

— Înțeleg... Domnule doctor, din câte îmi pot da seama, nu sunteți informat asupra unui eveniment, probabil trist pentru dumneavoastră.

Manoliu, luându-l vorba pe dinainte, exclamă speriat:

— Mara?

— Nu știu cine este Mara... Eu m-am referit la doctorul Candian. A avut un grav accident de mașină și, în momentul de față, se află la spital.

Doctorul, palid, cu ochii măriți de spaimă, își duse palma la gură:

— Nu se poate... Dinu?! Accident de mașină?! Imposibil! Conduce de la optsprezece ani și, totdeauna, extrem de atent... Unde-i internat?

— La urgență!

Manoliu sări din fotoliu, începu să-și pipăie febril și inutil pieptii și poalele sacoului:

— Iertați-mă... Trebuie să mă duc să-l văd...

Minerva, străfulgerată de o idee, îl opri:

— O clipă! Concentrați-vă o singură clipă: un bărbat suplu, relativ distins, de circa treizeci și cinci-patruzeci de ani, cu un inel, după toate probabilitățile chevalieră... Vă spune ceva portretul acesta?

Manoliu o privi speriat:

— N... Nu.

"Minte!"

După ce află despre vizita Melaniei Lupu la "castelul" maur, Minerva decide o schimbare de tactică presupunând, în final, o soluție radicală.

În ziua următoare, la intervale de câteva ore, oamenii din echipa ei apăsă fără rezultat pe butonul soneriei. Exista deci, conchise Minerva, o singură alternativă: fie că locatarul imobilului maur o cunoștea pe bătrână, fie aceasta avusese noroc și nimerise o zi bună. Necunoscutul, poate necunoscuta, zgâlțâit de un puseu de ospitalitate, îi deschisese.

După ce ascultă raportul subalternilor, Minerva țâșni ca un șrapnel din spatele biroului, preluu care-i trăda de obicei dispozițiile bățăioase și hotărârile, după opinia unora, dacă nu riscante, cel puțin neobișnuite și nu tocmai ortodoxe; superiorii zâmbeau vag încurcați, săltând din umeri: "zi Minerva...!"

— Basta, băieți! M-am săturat să mă joc de-a v-ați ascunselea cu o stafie. Am promis că o scot din casă, mă rog, că o determin cel puțin să-și arate nasul, fără miliție, fără pompieri și, afurisită să fiu, dacă n-o fac!

După ce-și verifică actele, își trânti bascul cu paratrăsnet pe cap — era o zi ploioasă — și se repezi spre ușă.

— Dacă mă caută colonelul Ionaș, comunicați-i că mă întorc într-o oră sau două... Era să uit! Dobrescule, vii cu mine. Pe drum îmi spui soluția... Macri, pe tine te ascult mâine.

Șoferul Marinică, la volan, aștepta să i se dea dispoziții:

— La Direcția generală ICAB! indică Minerva și se lăsă cu satisfacție pe pernele scaunului din spate. Ei, Vasilică, bagă difuzorul. Întâi, să recapitulăm problema Deci...

Locotenentul oftă. "Fie ce-o fi!", și începu să vorbească.

— Am deci două colege, de facultate, serviciu sau...

— ...Sanepid! Colege, ce mai încolo și încoace!

— Care sunt surori gemene. Asemănarea este perfectă.

— Așa!... exclamă Minerva, nu se știe de ce, încântată.

— Se îmbracă la fel, se piaptănă tot așa, mă rog, prezintă din toate punctele de vedere o identitate absolută care face imposibilă orice diferențiere.

În oglinda retrovizoare, Minerva surprinse privirea căpiată a șoferului și-l apostrofă:

— Marine, cască ochii la drum, nu la Dobrescu! Dacă vrei o problemă, îți dau una despre circulație.

Șoferul nu credea că vrea...

— Continuă, fiule!

— Într-o zi, trecând pe lângă foto-studio, văd în vitrină fotografia uneia din surori și dintr-o dată strig: Gata! De azi înainte, voi putea să le deosebesc!

Fără să vrea ridicase glasul.

— Nu-i nevoie să urli, Dobrescule!

— Scuzați-mă, așa sună textul.

— Hm! Aia era o figură de stil. Și-acum, răspunsul!

Locotenentul începu să se foiască:

— Există mai multe posibilități.

— S-auzim!

— Una ar fi că exemplarul din vitrină și-a tuns părul sau și l-a vopsit.

— Vax!

— A suferit o intervenție de chirurgie estetică...

— Cucu!

— A slăbit exagerat de mult sau, dimpotrivă, s-a îngrășat...

— Sau poate i-au crescut aripi și acum o cheamă Lia Ciocârlia! Măi băiatule, am impresia că tu nu te concentrezi sau nu-mi dai importanță. Și-asta e o problemă simplă pe care tu, personal, dată fiind existența Mădalinei, trebuia s-o ghicești, înainte de a apuca să articulez ultima silabă! În vitrină a văzut fotografiile de nuntă: cap cu bibiluri și, în tablou princess, manechinul cu trenă al respectivei frumuseți. Deci, s-a măritat. Deci... Deci, Dobrescule?!

Zăpăcit, locotenentul, proaspăt logodit, își răsucea verigheta în neștire. Minerva pufni:

— Mânăstire într-un picior... Unde ți-or fi mințile, băiete? Și culmea, ești cu degetele pe soluție. Verigheta, Dobrescule! Căsătorindu-se, își pune ghiul, "alianță" zic mai nou snobii, și, în consecință, o va deosebi de soră-sa care, mai deșteaptă, își vede de meserie și propășire, și își împodobește degetele cu alt soi de gablonțuri.

"Așa ca tine! gândi locotenentul lac de sudoare. Slavă Domnului, nu toate îți seamănă..."

N-o cunoștea pe Mădălina.

Minerva trecu pe lângă portar, fâlfâindu-și legitimația apoi, după o scurtă haltă la "informații", străbătu câteva coridoare în pas de marș triumfal. Nasul, tot triumfal, opintea să străpungă sulită tavanul instituției.

Îi primi un bărbat — tovarășul Bălan — cam la vreo cincizeci de ani, cu aer de pașnic tată de familie. Dintr-o privire, Minerva îi fixă în mare datele existenței încă din fașă: copil cuminte —unde-l pui acolo stă, tânăr cumsecade — pe asta să-l iei, mamă, e din ăia, tăntălăii, cu o singură muiere în viață, soț model, funcționar conștiincios și, în perspectivă, bunic cu o normă jumătate în Cișmigiu. Cu o mână împinge landoul, în cealaltă ține sacoșa cu două sticle de lapte.

Nu făcea parte dintre oamenii care văzând o legitimație se simt instinctiv vinovați, dar nu-și ascunse surpriza. Era un individ cu existență calmă, în care neobișnuitul nu intervenise niciodată. Tot ce se întâmplase se înscria în perimetrul unui itinerar anormal de normal, și putuse fi prevăzut din leagăn.

— Dragă tovarășe, atacă amicală și persuasivă Minerva, vă solicităm sprijinul într-o chestiune foarte delicată, fiind dinainte siguri că ne putem bizui, în afară de bunăvoință, pe discreția, tactul și operativitatea dumneavoastră.

Omul, din ce în ce mai curios, dădu mecanic din cap:

— Vă stăm la dispoziție.

— A, da? Vă mulțumesc, rosti Minerva de parcă s-ar fi așteptat la alt răspuns. Cunoașteți desigur cartierul...

— Bineînțeles. Sectorul I.

— Strada Dr. Alexandru Conțescu vă spune ceva?

— Nu neapărat.. Dar, nu-i așa, nu asta ar fi o problemă. Aveți neplăceri cu instalațiile noastre de canalizare?

Minerva, un pic încurcată, arpegie cu degetele pe birou. Își luă inima în dinți:

— Tovarășe director, îmi place să mă exprim limpede: Nu avem neplăceri, dar aș vrea să născocim una...

Dobrescu se uită atent la Bălan. De uimire, deschisese gura atât de mult, încât i se vedeau molarii îmbrăcați în aur și, dacă aplecai puțin capul, puteai să-i vizionezi comod amigdalele.

— Nu cred că v-am înțeles. Cum adică, să născocim?

— Mai clar! Datorită unor interese majore, vă solicităm ca, în funcție de împrejurări, o zi, două, maximum trei, să întrerupeți, mai corect să blocați conducta de apă care alimentează un anumit imobil.

Bălan se întinse peste birou cu o expresie inconfundabilă: "Cu cel puțin unul din noi, ceva nu-i tocmai în regulă." Înghiți în sec:

— Adică, să-i lăsăm...

— Exact! Să-i lăsăm fără apă.

"Da, pricepu locotenentul. Asta înseamnă nu duș, nu gătit, nu apă potabilă, W.C. blocat. Și-asta în plin cuptor. Iese ăla singur, fără să-l mai tragi cu ața..."

Directorul își duse mâna la cap, apucat de o durere bruscă.

— Știți... Chestiunea implică o mare răspundere și mi-e teamă că nu-i tocmai legal. Dacă ar exista vreun neajuns, ți-ai sparge, conducte de reparat, firește, măsura s-ar impune. Dar așa, pe instalație sănătoasă...

— V-am spus că e vorba de interese majore, nu de o farsă proastă.

— Nu mă îndoiesc, desigur, nu mă îndoiesc... Dar nu pot decide singur... Trebuie să iau și eu o aprobare de la forul competent. N-ați vrea să treceți mâine pe la noi?...

— Astăzi! Îl întrerupsese Minerva. Mergem împreună la forul competent. Problema nu suferă amânare.

Tonul era atât de categoric, încât Bălan se ridică prompt, ca hipnotizat.

După jumătate de ceas, părăsirea instituției. Ochii Minervei străluceau.

— Auzi, Dobrescule, cât crezi că rezistă ăla fără apă?

— Eu știu?... În funcție de rezerve. Setea e problema numărul unu. Dacă are provizii în frigider, poate s-o țină așa, pe secetă, și o săptămână...

— Nu cobi! se răsti Minerva. O săptămână, auzi? Îi dau maximum două zile. M-am informat la institutul de meteorologie. Prognoza pe următoarele zile e minunată. Caniculă în toată țara, mai ales în sud-est. Temperaturile maxime la București vor atinge 33-40°. Ce zici?

Locotenentul nu zicea nimic.

— Să sperăm, mormăi Minerva, că n-o să avem ghinion.

— Ce ghinion?!

— Hm... Personajul s-ar putea chema Mister... Camel.

Ciocolată nu era omul să-l întorci din drum, nici cu o duzină de boi supraalimentați. Din încăpățănare își făcea o virtute, botezând-o măgulitor perseverență, fixațiile, și nu puține, le trecuse modest la rubrica "consecvență în idei".

Manoliu, îngrijorat de soarta doctorului Candian, neliniștit de situația Marelui, iritat ca toți oamenii de acțiune când se simt neputincioși, îl repezi pe inginer fără menajamente:

— În materie de mahalagism, ultima țată nu-ți ajunge nici până la călcâie. Vezi-ți, omule, de treabă și du-te acasă.

— Nu mă mișc de-aici! Ce, ți-e teamă că le umflu decorul?

— N-are nici un sens! Dinu e în spital, nevasta și copilul plecați. Ce dracu vrei să faci în casa oamenilor?

— Dar ție ce-ți pasă? Dacă ai probleme de gestiune, sunt gata să semnez de primire în inventar. Mai bine du-te la spital că te-așteaptă Nea Izmană și Moș Țucă să le administrezi purgativul.

— Du-te dracului!

— După tine! Cunoști precis drumul mai bine, iar la câți pacienți ai trimis să pască pe câmpiile înflorite ale Domnului, îndemnul ți-e familiar.

Manoliu înjură printre dinți și o luă hotărât spre ușă. Voicu Dumitriu, impresionat de atitudinea categorică, încercă să se justifice:

— Înțelege-mă, Gogule! Ceva îmi spune că aici se va petrece ceva dramatic, că această casă va deveni teatrul unor evenimente grave. Nu pot pleca, înțelegi? Simt că nu pot! Pe mine nu mă înșeală intuiția și presimțirile niciodată.

Nu avusese în viața lui presimțiri, dar acum îi convenea să creadă că avusese. Era chiar convins.

— Da, insistă, am intuiții extraordinare.

— Ai sticleți.

Ciocolată rămase câteva clipe cu ochii la ușa închisă. Ridică din umeri și făcu preparative pentru o veghe pe care o bănuia îndelungată. Își pregăti o sticlă de apă și un pahar de parcă urma să țină un discurs, două pachete de țigări — fuma puțin și niciodată noaptea, dar completa frumos decorul —, o ceașcă de cafea, trei cărți groase de literatură tehnică (n-ajungea una singură), un top de hârtie și patru pixuri, iar în dreptul fotoliului, un taburet pe care să-și întindă picioarele.

Ezită în legătură cu lumina. După o adâncă reflecție, hotărî să închidă bine draperiile și să se mulțumească cu lampadarul din living. De-afară — verifică — se putea crede că nu-i nimeni acasă sau că toată lumea doarme.

Adormi și el. Îl trezi târziu, după miezul nopții, un zgomot ușor. Cineva se afla în odaia alăturată. I se auzeau pașii.

Ciocolată simți că i se face frică.

CAPITOLUL XII

Ideea îi venise într-o seară de toamnă, la un pahar de rouge, în fața unei omlete imense — specialitatea casei — preparate de însăși patroana micului local, o femeie îndesată, de vreo patruzeci de ani, tonică și guralivă. Restaurantul se numea "Chez tantine", era vesel și cochet, și frecventat în special de turiști. Predominau ca totdeauna nemții și englezii. În lunile de vară, fauna devenea mai colorată, iar cârciumioara, neîncăpătoare din pricina năvalei de studenți americani și japonezi. Pentru ochiul proaspăt — localnicii se obișnuiseră, mulțimea de străini, indiferent de excentricitățile afișate, făcând parte din peisaj — nota era stridentă. Păreau ciudați tinerii aceia gălăgioși, în veșminte viu colorate cu potop de capse, fermoare, buzunare și litere, mereu litere pe piept, pe mâneci, caschete sau fundul pantalonilor, mai toți cu paturile rucsac în spinare, care mișunau la cincizeci de metri de Castelul Blois. Blue-jeansi, aparate foto și cutii cu coca-cola, tranzistoare, urlând ritmuri îndrăcite, în loc de pălării cu gardini largi și panaș, dantele, pinteni de argint și viers de gavotă.

Grig Leopold, fără să fie predispus la meditație și mai ales deprins cu varietatea de meleag și decor, se surprinse sesizând contrastul. Declară zâmbind:

— Se schimbă vremile, mon cher... Și-ar fi imaginat străbunii gentlemen ai acestui castel că, peste două sau trei sute de ani, le vor scotoci distinsele cotloane strănepoții gangsteri ai gangsterilor maziliți de către senioriile lor peste gârlă?!

Al, un bărbat brun, cu trăsături accentuat orientale, cam de aceeași vârstă cu Grig, îl privi cu dispreț ostentativ:

— Ai cugetat mult? Se schimbă totul de la o zi la alta și totul e un merde. Din ce în ce mai imens și iremediabil merde.

Grig râse:

— Nu ți se părea la fel acum câțiva ani la New-York.

— Iar ești inteligent. Nu trebuie să împlinești cincizeci de ani ca să înțelegi că porcăria asta de viață n-o privești prin ochelarii prescriși de oculist, ci prin zerourile din coada cifrei care-ți înnobilează contul bancar.

Vorbeau românește. Însă, ca marea majoritate a oamenilor ale căror coordonate de existență se desfășoară pe multiple meridiane, foloseau o limbă împestrită, cu termeni asimilați prin diferitele halte trăite.

Grig și Al se cunoscuseră cu patruzeci și cinci de ani în urmă, fiind elevii — colegi de clasă — aceleiași școli străine, extrem de costisitoare din București. Asemenea institute particulare, care funcționau pe lângă ambasade, cursurile ținându-se în limba și după sistemul de învățământ al țărilor respective, erau frecventate în general de copiii așa-zisului high-life: industriași, mari proprietari și profesioniști de înaltă cotă, membrii diferitelor legații, ambasade, misiuni.

Grig — pe atunci Grigore Lupșa, Leopold fiind adoptat ulterior, ca un nume cu rezonante neutre, fără să-i poți atribui o hartă anume — era fiul unui cunoscut avocat. Se împrietenise de la început cu Al, impresionat de zorzoanele pompoasei uniforme ale tatălui acestuia, pe atunci șeful unei misiuni militare în România.

Surise:

— Ți-ai pierdut curajul, fiule?

Al avu o schimbă de amărăciune și mai comandă o sticlă de vin:

— Tata avea o vorbă pe care n-am uitat-o niciodată. Până la treizeci de ani, sunt promisiuni. După aceea, fapte!

— Și după cincizeci? râse Grig.

— Chix! Cavoul familiei dacă a rămas nevândut, sau groapa săracilor.

— În definitiv, nu-ți merge chiar atât de rău...

Al trase o înjurătură cumplită. Ținea o stație de benzină, dar veniturile nu erau faimoase. Încercarea de a deschide și un mic drugstore în aceeași incintă eșuase, iar din "vânzarea petrolului cu polonicul" nu se face avere.

— N-am avut niciodată vocație pentru afacerile în stil mic. Nici n-am crezut în ele. Să vinzi sandwich-uri puturoase și cârnați, chewing-gum și hamburgeri, să aduni cent cu cent! Adăugă încet: Nu am răbdare, nu am energia necesară să mă pot entuziasma pentru un beneficiu de câțiva franci într-o zi... Poate că am obosit, poate că..., vorba ta, mi-am pierdut curajul.

Grig îl privi cu atenție. Al, fără să arate propriu-zis rău — mai suspecte i se păreau cearcănele de cardiac — căpătase expresia caracteristică, imprimată de o stare de autonemulțumire cronică.

— Ce ai încerca dacă ai mai avea douăzeci de ani?

Al stinse țigara plictisit:

— Un milion de chestii. Discutăm inutil.

— Alege una singură și încearcă. Merită să încerci.

Al se enervă:

— Ești și mai cretin decât ultima oară când ne-am întâlnit. Și asta a fost săptămâna trecută. Ai grijă, progresezi cam repede.

— De ce? râse Grig. De ce sunt cretin? La cincizeci și unu de ani mai ai cel puțin o carte de jucat.

Rămăseseră aproape singuri în local — castelul se deschidea imediat după prânz, iar turiștii dădeau năvală încă mestecând — și Al ridică glasul:

— Ce carte? Cu ce capital? Cu ce forțe?

Grig își umflă ostentativ pectoralii:

— Sunt la dispoziția ta...

— Bag de seamă, ricană celălalt. Marele Gregor Leopold, istețul Gregor Leopold, play-boy-ul deceniilor șase și șapte, redutabilul

concurrent al lui Günther Sachs, bea poșircă de cinci franci sticla, într-un bistro de excursioniști, împreună cu găzarul din colț. Te invit ca asociat! De ce nu? O să ne povestim amintiri și o să devastăm împreună, în fiecare seară, ciorba de ceapă și cârnații propriei firme... Eu, încheie gâfâind, barem am avut ghinion. Patru K.O.-uri dure, vorba aia, să-i vină de hac unui Cassius Clay — minele de magneziu, Royal Bank, revoluția din Cuba, orangeriile din Calabria — și acum boala...

— În fond ce ai?

— Suvenirurile tinereții, ciuruite de insectele Hong-Kong-ului. Un sfert de stomac și inima — ciucuri și franjuri. Făcu gest de scârbă: Dă-le în mă-sa. Dar tu?

Grig răsă fermecător:

— Eu m-am distrat.

— Și ai pierdut.

— N-am pierdut, am câștigat. Mă simt tânăr, în formă excelentă și gata s-o iau de la capăt.

— Mai ai ceva combustibil?

— Cât să rezist comod șase luni de zile.

— Aha! Și după aia ce speri? Să vrăjești la cincizeci și unu de ani moștenitoarea lui Ceresus?

— Și asta.

Al îi azvârli o privire critică. Grig arăta superb, fără îndoială, sub sacoul bine croit i se vedeau mușchii fermi, dantura rămăsese strălucitoare, dar nu trebuia să-l privești de două ori ca să-ți dai seama că de mult nu mai era ceea ce se numește un bărbat tânăr. Splendid pentru vârsta lui, dar nu tânăr. Îl trăda mai cu seamă gâtul cu pielea obosită. Fularul de mătase semnat Schiaparelli, înnodat neglijent, se asorta cu cămașa.

— Mde, făcu Al, îmi place că ești optimist. Chestia-i că, în fine, când faci amor, scoți șalul. Cel puțin așa era pe vremea mea

— Depinde de climă.

— Înțeleg, ai pus ochii pe Albă ca Zăpada.

— E o idee... Am și eu una..

— În sfârșit! Până acum aveai mai mult femei...

— Hai să discutăm serios, Al! Mi-ai spus, nu o dată, că ți-a rămas în România o avere de nabab.

Al dădu din cap lehamite:

— Dacă asta era ideea, eu spun Ciao! și mă car la bomba de alături să pictez o partidă de biliard. Îl prinse de reverul hainei și-l zgâlțâi cu putere: Mortua est, mon cher! Înțelegi? "Făclie de veghe pe umezi morminte..."

— De ce nu mă ascuți? Ai altceva mai bun de făcut?

— Orice altceva e mai bun, decât să mă enervez.

Rămase totuși pe scaun, cu aerul individului pregătit să audieze superbe ineptii.

— Înainte de a te asculta, pot să-ți spun un singur lucru: dacă ai ajuns să te agăți de tuyau-ul ăsta, față de care un basm cu zâne e mai realist decât cârnații pe care-i vând eu...

— Te obsedează cârnații! răsă Grig întrerupându-l.

— Îi urăsc. Pentru mine au ajuns un simbol: eșecul... Dă-i în mă-sa și pe ăștia! Vreau să zic că, dacă ai ajuns la comoara valahă, înseamnă ori că nu mai ai nici de metrou, ori ai înnebunit. Și-acum, dă-i drumul! Ce ai de gând?

— Să o recuperez.

— Cum?
— În primul rând, dă-mi toate datele de care dispui.
— Dispun de o poveste.
— Mă mulțumesc și cu atât.
— All right! Propun să mergem la mine. S-a făcut frig și a început să picure.

Al dădu câteva dispoziții ajutorului său, un negru tânăr cu ochi biloși și un zâmbet permanent, de parcă existența i s-ar fi părut un nesfârșit prilej de veselie, și urcă împreună cu Grig în locuința sa de deasupra stației.

Camera, încăpătoare, mirosea de la distanță a burlăcie, singurătate și plictis. Mobila era improvizată, pliantă, aparatul de radio și televizorul tip sport, iar lângă ușă, într-un coș de plastic, se aflau aruncate tot felul de ambalaje de articole de băcănie.

Grig observă zâmbind:

— Ai adoptat stilul camping?

— Putea fi și mai rău: Șanț-Style.

Puse câteva sticle pe masă și două pahare.

— Toarnă-ți din care vrei.

Sorbi din pahar și își aprinse o țigară Caporal. Arătă spre fereastra fără perdele, rânjind:

— Ploaie, vânt și o poveste de adormit copiii! Ne lipsește doar focul din cămin... Măi băiatule, după cum știi, noi am părăsit România, după alegerile din '46. Tata nu era prost și avea fler politic. Pentru el, cărțile erau tăiate și împărțite, iar kitchurile servite de anumite ziare și posturi de radio din Occident nu le priza. S-a dat peste cap, a uzat de bani și de relații ca să fie rechemat și a izbutit. Eu eram un puști pe-atunci, nu se discuta "serios" în fața mea, dar simțeam atmosfera încordată din casă. Sesizam incidente ciudate, vizite la ore considerate până atunci neconvenabile, în fine, abateri de la mecanismul obișnuit al vieții noastre. În iarna lui '44, aveam zece ani pe atunci, a venit de câteva ori la noi un neamț. Se numea Schmidt. Am reținut individul și perioada din două motive. Întâi că mama îl detesta — avea o figură neobișnuită, cu tâmpile scobite și o gură crudă din care caninii țâșneau printre buze, chiar când nu zâmbea, ca doi fildeși de elefant — și îl poreclise Fiara. Spun iarna lui '44 pentru că, dacă îți amintești, aveam la școală o serbare...

— Țin minte, surise Grig. "Prințesa din palatul de cleștar..." Am jucat și eu un spiriduș. Tu erai Vânătorul.

— Îhî... Și aveam emoții cumplite. Repetam toată ziua singur, iar noaptea mă torturau coșmarurile și crampele. Care ar fi asociația cu Fiara nu încerc să-mi explic, cert este că cele două evenimente sunt contemporane. Cred că, în total, neamțul a fost la noi de trei sau patru ori, totdeauna noaptea, mai bine zis seara târziu. Cât eram de bleg, mi-am dat seama de un fapt: omul transporta ceva la noi. Venea cu două serviete burdușite și zăbovea cam jumătate de ceas în biroul tatălui. Când pleca, servietele erau goale. După aceea, tipul a dispărut și nu l-am mai văzut niciodată.

Se ridică și aduse din frigider altă casetă cu cuburi de gheață.

— Ce naiba transporta? se interesă Grig.

— Ai răbdare, ca să termin episodul românesc. Îți ofer tot ce îmi amintesc ca ieșit din comun la vremea aceea, fără să-ți garantez însă că are vreo valoare. Noi locuiam pe strada Doctor Conțescu.

— Știu. Nu uit un party organizat de voi în ajun de Crăciun.

— Fleacuri! Nu știi dacă reții, dar dincolo de parc, chiar vizavi de vilă, se afla o clădire cu un stil mai special... Nici azi nu știi cui aparținea, dar cu câteva zile înainte de plecarea noastră definitivă, l-am văzut pe tata intrând de două ori în casa aceea. Ce naiba căuta, la cine se ducea, habar n-am! Știu doar că era nervos și neliniștit. L-am surprins doar o frază: "N-am altă soluție decât riscul..." Ce știu categoric este că noi am plecat din România doar cu câteva cufere de haine și bijuteriile mamei. Misiunea se desființase și nu mai beneficiam de valiză diplomatică... Ce faci? Te uiți la mine? De ce nu bei?

— Îmi menajez ficatul și silueta. Vrei să spui deci că ceea ce era interesant a rămas acolo...

— Concluzia se impune... Noi ne-am stabilit în Venezuela. N-o duceam strălucit, dar tata lucra la o uzină de anvelope și, vorba aia, dădeam din coadă. Când am împlinit șaptesprezece ani, bătrânul a murit fără să apuce să-și ia rămas bun. Un singur infarct, dar fatal. Rămăsese de pe urma lui o pensie care abia îi ajungea mamei pentru un trai aproximativ decent. Căutând o formulă, o soluție de existență, m-am oprit din nou la comoara din România... N-am scos mare lucru de la mama, căci bătrânul fusese totdeauna un tip curios: zgârcit până la patologic în toate: bani, mâncare — de economie ne făcuserăm toți vegetarieni — cuvinte. Tot ce știa mama se rezuma la câteva fraze pe care ți le pot spune pe dinafară:

"Fiara — taică-tău îi spunea herr Schmidt, dar era el Schmidt cum sunt eu Aspasia din Milet — se afla în relații strânse cu statul major german din București și făcea parte din anturajul imediat al lui Killinger. N-avea nici un fel de funcție oficială. Ne-a vizitat exact de patru ori și, de fiecare dată, a lăsat la noi documente și bani în valută engleză și americană."

Ce a făcut taică-meu cu ei, nu știu. Sigur e că nu au plecat din România împreună cu noi...

Al dădu pe gât restul din pahar și își turnă din nou.

— Aș adăuga că ultimele cuvinte ale bătrânului, care au revenit obsedant în cele două zile cât a mai trăit, au fost Statuie... parc... Asta-i povestea și dacă poți să scoți ceva din ea, mă mulțumesc doar cu 10% din beneficii. Vreau să trag la umbră, cât timp mă mai îngăduie Alah în zonă. Un chalet în Tirol și o rentă cât să nu intru în forul societăților de binefacere și voi saluta cu recunoștință fiecare răsărit de soare. Inima mea nu mai rezistă la emoții de căid, la răspunderi de boss. À la tienne!

Grig îmbracă sacoul de olandă. Îl simțea răcoros, proaspăt, plăcut pe piele. În minte îi stăruia cu încăpățănare un anumit crâmpeli din conversația cu Al:

— Mai ai pe cineva în România? Ai păstrat vreun contact?

— De ce mă întrebi? se interesase Grig distrat.

— E greu să te descurci singur, iar eu unul m-am ferit totdeauna de combinațiile întâmplătoare. Nu știi niciodată cu cine ai de-a face.

— Am câțiva colegi de liceu, mă rog, foști... căroră cred că m-aș putea adresa. Cu prudență, desigur.

Al era sceptic:

— Depinde cum au evoluat... Azi sunt toți oameni peste cincizeci de ani.

— Nu toată lumea îmbătrânește la fel...

— Să sperăm. Dar dacă e vorba de aventură, va fi într-adevăr una. Cât crezi că vei lipsi?

— N-am idee... Probabil nu mai mult de trei-patru săptămâni. Accentuă: Maximum.

— Indiferent de rezultat, te aștept cu nerăbdare.

"Rezultat, gândi Grig... Deocamdată nimic... Statuia... Ce naiba o fi vrut nefericitul ăla să spună?"

Singurul care știa ceva era Candian. Iar Candian zăcea acum accidentat — aflate la telefon, prezentându-se drept un prieten oarecare — agoniza poate, dimpreună cu misterul statuii, pe un pat de spital.

"Trebuie să acționez, decise Grig încuind ușa. Singur."

În alt cartier al Bucureștiului, în garsoniera ei de pe strada Toamnei, Melania Lupu luă aceeași hotărâre.

"Te foiești cam mult, draga mea, și tu știi că mie nu-mi plac lucrurile târăgănate. De altfel, presimt că începi să te apropii, mai bine zis să dai târcoale acestei enigme care suscită atât de mult interesul doamnei Minerva Tutovan. Hai, fetițo, la treabă!..."

Luă vaza de flori și scrumiera de pe masă, deși nu era necesar. Lăsau spațiu suficient celor cinci coli de hârtie, pixului și hărții pe care Melania le așeză cu mult dichis, și parcă ținând seama de rațiuni superioare, pe placa de sticlă a mesei.

"Mirciulică, se adresează ea motanului, te simți în stare să te concentrezi? Aș vrea să-mi dai o mână de ajutor căci, după cum știi, eu nu sunt prea tare la matematică... Dar dacă preferi să te plimbi, nu trebuie să te sacrifici pentru mine. Vom discuta după ce te întorci. Promenada în aer curat îți înviorează judecata ca și domnului Simenon care hoinărea îndelung prin grădina dumnealui, înainte de a se așeza la masa de scris... Poate treci pe la Gospodina... Mă interesează dacă în meniul de azi figurează și savarine. În realitate, au un cofetar admirabil... Ai grijă doar să nu întârzi prea mult.."

Peste câteva minute, se afla adâncită în ceea ce unui ochi neavizat i s-ar fi părut a fi calcule complicate. Pe foaia de hârtie erau așternute pachete de câte cinci cifre pe care Melania, parcă dintr-un capriciu de jonglerie matematică, le combina în fel și chip. În fruntea colii, între două spații albe, figurau, ca un soi de motto, două grupe de numere: 1820 și 1866.

Când se auzi soneria, bătrâna se ridică sprintenă de pe scaun.

"Probabil că s-a întors Mirciulică... Adică nu, se corectă instantaneu, nu poate fi el căci, la ora mesei, preferă să se întoarcă pe fereastra din bucătărie. Tot așa proceda și colonelul, doar că el folosea ușa.. Normal, locuiam la etajul III."

Ca totdeauna la vederea maiorului Cristescu, chipul bătrânei căpăta o expresie de sărbătoare. Dincolo de canoanele de politețe care o sileau să afișeze același aer fericit, independent cine i-ar fi sunat la ușă, poștașul, hingherii sau Pavelescu, vecinul de la etajul întâi care de câte ori se întorcea beat, ceea ce i se întâmpla în fiecare zi, dovedind fantezie

în alegerea orelor, greșea ușa apartamentului. Melania îl simpatiza sincer pe maior, dăruindu-i constanta ei afecțiune.

— Ce idee strașnică ați avut să veniți să mă vedeți! Diminețile de vară sunt pentru mine o pacoste. Praf mult, căldură și străzi pustii care mă întristează. Abia după 15 septembrie, când, ca în orice oraș mare, reîncepe sezonul, mă simt din nou în București la mine acasă... Vă rog să luați loc... Pe fotoliul dumneavoastră preferat, desigur. Suntem prieteni prea vechi pentru a-mi fi scăpat amănuntul.

Cristescu, obișnuit cu beția de cuvinte a bătrânei, zâmbea convențional. Azvârli o privire întâmplătoare pe masă, unde se aflau încă "exercițiile" bătrânei.

— E ultima dumneavoastră pasiune?

Bătrâna, parcă surprinsă practicând un viciu rușinos, surise stingherită și adună cu oarecare precipitare hârtiile.

— La vârsta mea începi să te plictisești și cauți din când în când noul.

"Da, pricepu maiorul, de câte ori e la strâmtoare, improvizează variațiuni pe aceeași temă: senectutea..."

— Am constatat că rebusurile de matematică, alături de Priamim, înviorează mult inteligența. Dar de ce n-a venit și doamna aceea atât de simpatică, în care intuiesc multă duioșie? Regret că nu v-a însoțit...

— E ocupată, răspunse scurt Cristescu,

— O, săraca! Ar trebui să se menajeze puțin. Surmenajul se află la originea multor boli neplăcute și faptul că eforturile dumneaei sunt legate de dispariția statuii unchiului meu, nu-mi permite să devin egoistă.

— O voi avertiza. Stimată doamnă, încep maiorul decis să pună capăt divagațiilor interminabile, vreau să am cu dumneavoastră o convorbire confidențială. Precizez dintr-un bun început că mă aflu aici din proprie inițiativă și în calitate de persoană privată.

Bătrâna clipi speriată:

— Poate că ținuta mea nu corespunde unei discuții atât de importante. Sunteți de părere că ar trebui să-mi schimb rochia?

— Sunteți foarte bine așa. Ați reținut deci! Convorbirea noastră nu este oficială.

— Trebuie să înțeleg că e vorba de un secret care ne va aparține numai nouă?

— Mi-este indiferent dacă veți striga după aceea pe acoperișuri. Esențial este să înțelegeți exact ceea ce vreau să vă spun și să vă gândiți bine la felul cum veți proceda în continuare.

— Mă voi strădui! Dacă ați ști ce mult doresc să nu vă dezamăgesc...

— Perfect! Deocamdată intențiile noastre rimează. Ne cunoaștem de multă vreme...

— Exact patru ani și opt luni! ciripi fericită Melania. Ce repede trece timpul! Data mi-am notat-o ca una dintre cele mai fericite din viața mea... Da, da..., vă ascult cu toată atenția.

— Cred că pot afirma cu oarecare certitudine și, fără a cădea în infatuare, că sunt unul dintre puținii oameni care vă cunoaște bine. În orice caz, mai bine și mai mult decât alții.

Melania declară cu voce de fetiță cuminte:

— Dacă ați constatat la mine unele trăsături negative, să știți că eu sunt gata să mă îndrept. Observațiile din partea unui prieten, mai ales dacă sunt exprimate cu tandrețe, nu pot fi decât binevenite. Spuneți-mi, vă rog, limpede ce nu vă place la mine?

— Ei bine, doamnă, ca să vorbim răspicat, v-ați angajat într-un joc periculos. Poate cel mai periculos din tot ce ați întreprins până acum, flirtând cu diversele paragrafe ale Codului Penal.

— Vă jur că nu știu la ce vă referiți.

— Știți foarte bine. Am venit la dumneavoastră ca prieten, simțindu-mă obligat să vă avertizez.

Bătrânei, în pragul lacrimilor, îi tremura bărbia.

— Dar ce am făcut rău?

— Nimic sau nu sunt eu îndeajuns de informat. Dar nu cu scopul de a vă investiga mă aflu aici. Nu pun întrebări, nu aștept mărturisiri. Vă rog, doar, vedeți-vă de treabă! Nu cunosc calitatea în care figurați în această istorie a statuii, nu știu ce e premeditat și ce e întâmplător, dar în locul dumneavoastră aș renunța să fac parte din distribuție.

— E oare atât de... infam, atât de reprobabil să mă preocupe soarta unchiului meu?

Cristescu pocni sâcâit din degete:

— Nu-i vorba de infam sau de reprobabil, ci de partitura falsă și de jocul primejdiei în care v-ați angajat. Cea mai mică ilegalitate, în conjunctura dată, va avea consecințe grave pentru dumneavoastră. Dosarul statuii nu este un dosar obișnuit. Articulă răspicat: El închide între copertile lui o afacere de spionaj.

— Spionaj?! căzu din nori Melania.

— Infracțiune, completă maiorul, care din punct de vedere juridic, când se referă la un subiect — cetățean român, capătă calificarea de trădare de țară. Se ridică: Insist! Aici nu mai e vorba că vă jucați cu mingea sau de-a v-ați ascunselea cu maiorul Cristescu. Iar în materie nu există indulgență, nu există amnistii și în general jurisprudența respectivă nu cunoaște minuni. Aveți toate șansele să vă rupeți gâtul!

Melania își duse palmele la obraji:

— Mă înspăimântați de-a binelea.

— Din suflet o doresc, pentru dumneavoastră. Ar constitui o modestă garanție că vă veți liniști.

— Și totuși n-am făcut nimic.

— Ei bine, faceți și mai puțin decât ați făcut până acum. Plecați undeva la băi, ca să nu aveți tentații greu de înfrânt și... Arată spre hârtiile de pe scrin: Renunțați la exercițiile de matematică.

Când motanul se întoarce acasă, o găsi pe Melania trudind asupra grupelor de câte cinci cifre.

"Mirciulică... Abia aștept să ne sfătuim. Cred că am găsit ceva..."

Investigațiile efectuate printre locatarii imobilelor din strada Vlăsiei nu duseseră la nici un rezultat. Declarațiile cetățenilor solicitați, ca și reacțiile lor erau atât de asemănătoare, chiar și în bizar, încât la un moment dat lucrătorii din echipa operativă începuseră să se amuze. Mai toți suspicioși, cetățenii se interesau în primul rând și folosind aproape aceeași terminologie "Cine v-a trimis la mine? Știți, eu sunt ocupat-ocupată, nu mă bag în casa nimănui, fiecare să-și vadă de treburi etc.." La rubrica eventuale zgomote înregistrate, răspunsurile constituiau polițe plătite unor vecini: "Ioneasca, de la II, se întoarce acasă după miezul nopții și ne toacă somnul cu saboții, n-are bunul simț să se

descalțe în vestibul", "Stambuliu, de la parter, ne-a înnebunit cu vioara, mai ține și geamurile deschise să-l audă tot cartierul, l-a mințit unu' care zice în cafea, că-l cheamă Paganini", "Arnăuții fac șnițele și sparg nuci când oamenii dorm" etc.

La amănunte ciudate, eventual sesizate, informațiile fuseseră ceva mai modeste: "am constatat că nu mai avem șobolani în pivniță, chiar mă și miram...", "de câteva zile doamna Constantinescu a renunțat să scoată motanul la plimbare cu lesă," "Doru, un zăpăcit care locuiește la blocul alăturat, n-o mai fluieră pe Găbița, fata farmacistului, pe melodia *Stranger in the night*". După părerea lui, a autorului respectivei declarații, noua melodie ar putea fi "Frăsină, pune-ți escarpenii, și trage-i cu deodorant, ca să-ți iei bărbat galant", dar nu garanta pentru că el, unul, nu voia să inducă autoritățile în eroare.

Pentru moment, Minerva abandonează pista, angajându-se în alte două direcții: îi telefonă doctorului Manoliu, solicitându-i o listă cu prietenii mai apropiați ai familiei Candian și hotărî o deplasare la Câmpina, pentru a putea discuta cu părinții Lianeii.

În rest, situația era staționară. În imobilul maur, apa fusese închisă de o zi. Ferestrele însă, ușa rămăseseră la fel de mute. Cel aflat înăuntrul clădirii reacționa extrem de placid. Adică, de fapt, nu reacționa.

"Nu-i nimic, decise Minerva, mai aștept două zile."

Voicu Dumitriu rămase câteva clipe nemișcat în mijlocul livingului, încercând să-și facă curaj.

"Ce Dumnezeu! Sunt om în toată firea, nu cred în fantome, n-o să vin la vale pentru că am auzit sau mi s-a părut că aud pe cineva mișcându-se alături. Și ce dacă-i miezul nopții?"

Ideea că noaptea dă contururi înfricoșătoare spaimei, că o amplifică până la acutele panicii, o respinsese întotdeauna cu dispreț. "Teorii de fecioară bătrână, cu scurtcircuite frecvente în sistemul nervos."

Își încorda auzul. Dincolo, în cabinetul lui Candian, unde credea că înregistrase zgomotul de pași, încetase orice mișcare.

"Da, asta este! Mi s-a părut..."

Înaintă totuși prudent, încercând să calce doar pe covor. Parchetul vechi, de peste cincizeci de ani, scârțâia. Candian își propusese demult să-l înlocuiască. Întâmpinase însă opoziția Lianeii pe care o speria perspectiva unui cumplit deranj, pe o lungă perioadă de timp. Evita și scuturăturile mari de primăvară sau toamnă, când se muta pentru câteva zile la părinți.

Ciocolată pătrunse în holul întunecat și pipăind zidul se îndreptă spre birou.

Pe neașteptate, auzi un susur specific, ca de spray și își simți obrazul pulverizat. Aroma era insinuantă.

— Cine... Ce faceți?

Genunchii i se muieră și alunecă pe lângă perete ștergându-l cu mâneca hainei. Nu mai știu nimic.

Doctorul Manoliu își anunțase sosirea prin telefon. O găsi pe Mara palidă, cu ochii lucindu-i de îngrijorare. Nu arăta deloc bine, avea

cearcăne și buzele albe de nesomn. Un tremur interior îi scutura întreaga făptură.

— Să-ți dau un Distonocalm, propuse medicul ducându-și mâna la buzunarul hainei.

— Nu iau medicamente, lasă-mă în pace! Mai bine spune-mi ce se întâmplă! Nu mai înțeleg absolut nimic. Evenimentele se precipită, parcă suntem prinși într-un carusel de coșmar. Accidentul lui Dinu, furtul statuii, plecarea Lianeii, Bădeasca se îmbolnăvește... Totul e isteric, nu sesizez legăturile și totuși există un liant... Își prinse obrazul între palme. Nu, nu mai pricep nimic, refuz să mă mai gândesc...

Doctorul Manoliu o bătu pe umăr:

— Ușurel, fetițo, ușurel și calm. Ai vești de la Bebe?

Mara se smuci și își azvârli pletele pe spate, cu o mișcare a gâtului de bidiviu năvălaș:

— Iar începi? Ce-ți pasă ție de Bebe? Are cine să se ocupe de el...

— Hm..., adevăr grăit-ai, mai mult decât îți închipui.

— Ce vrei să spui?

Doctorul Manoliu oftă:

— De toată povestea asta isterică — bine zis — se ocupă maiorul Minerva Tutovan.

— O femeie?

— Da. Un număr extrem de interesant și, te asigur, nu de toate zilele. Mi-ar plăcea s-o cunosc mai bine și, evident, în altă conjunctură.

"Vrea să mă facă geloasă!", îi trecu prin minte Marei.

Medicul, intuindu-i gândul, începu să râdă:

— Nu-i ce-ți închipui tu... Nici vorbă de așa ceva. De altfel, maioreasa nu-i genul care ți-ar plăcea să știi cum arată în combinezon. Poate doar într-unul de parașutist. Are însă o minte care seduce pentru că nu-i banală. Femeia aceasta știe să privească un fenomen sau o situație din unghiuri total neașteptate.

— Ai venit la mine ca să-i faci portretul?

— Dacă-ș fi venit să-ți spun că te iubesc, mi-ai fi sugerat fin că ușa se află în spatele meu...

Mara surise:

— Adăugând că, în acțiuni care presupun viteză, se poate apela și la balcon.

— Am reținut. Ca să fiu scurt, maioreasa mi-a solicitat o listă cu numele amicilor casei Candian.

— Și?!

— Ascultă, draga mea. Nu știu ce-i în capul ei și ce urmărește, un lucru însă este evident, fără să fii prea expert în materie de investigații detective. Ceea ce îmi cere este o înșiruire de persoane suspecte!

— Suspecte de ce? S-a comis vreo crimă?

— Nu este singura infracțiune din Codul Penal. Și-atâta vreme când un organ de cercetare se ocupă de anumite fapte, înseamnă că ele au deranjat într-o formă sau alta legalul. Cel puțin la prima vedere.

— Pe cine ai trecut?

Manoliu ridică din umeri:

— Parcă tu nu-i știi! Ciocolată, Emilia, madame Bădescu —nu le e prietenă, dar e în fiecare zi — pe tine, pe... Bebe.

Mara își trecu degetele prin păr cu un aer care se voia indiferent.

— Ai procedat foarte corect. În ce mă privește, n-am nimic împotrivă să figurez pe orice listă, oricât de absurdă ar fi ea.

— Da... da... da... Am vrut doar să discutăm înainte de a i-o preda.

— De ce?
— Să nu interpretezi greșit faptul că am trecut și numele lui Bebe.
— Fleacuri! făcu Mara deși, în realitate, își simțea inima strivită de grijă. Chiar dacă prezența lui la Candieni a fost totdeauna mai puțin asiduă decât a oricăruia dintre noi, făcea parte totuși din anturaj.
— Îmi pare bine că gândești așa. Mi-era teamă însă că vei face corelații nefericite cu suspiciunile pe care ți le-am formulat vizavi de el și cu sentimentele mele. Aș vrea să fii convinsă că nu aceasta ar fi modalitatea la care aș recurge pentru a mă debarasa de un adversar incomod.
Mara își plecă privirea, încercând să-și camufleze emoția:
— Apropo de suspiciuni... Ai de gând să le... să le comunici și maioresei?
Doctorul Manoliu o privi încordat:
— Tu ce mă sfătuiești?
Mara rosti abia auzit:
— Tu... Tu știi mai bine ce ai de făcut.

Marta Bădescu era o femeie energică, iar una din trăsăturile care o caracterizau în cea mai mare măsură o constituia tenacitatea. Evoluând în alte condiții, solicitată altfel de destin, ar fi putut avea o viață mai interesantă, cu nebănuite realizări. Existența molcomă însă, alături de molcomul Bădescu, care-i asigurase un trai comod, cu grafic cuminte, făcuse ca însușirile ei cele mai de seamă să nu fie exploatate, iar, cu vremea, să ajungă ignorate chiar de ea însăși. Avusese o inteligență vie, deschisă, putere de muncă, apetit de cunoaștere, forță de caracter. Acum, la șaptezeci de ani, din toate acestea nu-i rămăsese decât bun simț, o concepție blazată de un scepticism ferm, dar discret asupra vieții, și o stare generală de constantă plictiseală. Uneori, avea impresia că-și invidiază prietenele, care păreau că se amuză grozav, în orice caz că se simt bine, pierzând ceasuri întregi la o piatră, trăncănind nimicuri, repetându-se, amplificând incidente mărunte, bârfindu-și meschin nurerile sau ginerii.

"Nu mai am dorințe, își spunea mereu... Și, nemaivând dorințe, nu mai am ce aștepta..."

Se întreba chiar, câteodată, ce acrobație fericită a destinului ar putea-o face să exulte.

"Să câștig o sumă enormă la loto? N-aș ști ce să fac cu banii... Să călătoresc? Voiajurile ca și dragostea sunt frumoase în tinerețe, când neprevăzutul, în ce are el mai interesant și fermecător, se poate ivi la orice stație, la orice cot de șosea. La șaptezeci de ani, neprevăzutul se prezintă de obicei cu cărți de vizită cu chenar negru... Se numește infarct sau și mai rău... Și-apoi, nu mi-ar plăcea să constat câte lucruri interesante aș fi putut să fac și să văd și că acum e iremediabil prea târziu..."

După multe decepții, nemaimizând pe Bebe ca loz câștigător, s-ar fi mulțumit să-l știe ancorat într-o existență onorabilă și asigurată, chiar modest, din punct de vedere material.

"O slujbă sigură, o nevastă cumsecade care să-l suporte și... să dea Dumnezeu să nu intre în încurcături prea mari."

După ce constatase schimbarea yalei de la boxă și apariția unui lacăt nou, Marta Bădescu se adresase unei cooperative de lăcătușerie.

Un lucrător se prezentă a doua zi de dimineață și, în mai puțin de o oră, îi deschise ușa și-i înmână două chei meșterite pe loc.

Bătrâna plăti, îl omeni cu o țuică, apoi coborî din nou m boxă, cu o nerăbdare a pașilor care-i amintea de sprinteneala tinereții.

Privirea scotoci lacomă ungherele cămăruței. Mirosea a mucegai, a stătut, a lucruri la care nu se umblă. Nimic nu părea schimbat în afară de... Da, poate că se înșela, dar, de obicei, cădița de zinc a lui Bebe nu stătea în picioare. O dădu la o parte, descoperind câțiva saci. Îi ridică cu vârful degetelor, având o oroare înăscută pentru murdar în sensul cel mai concret al cuvântului. La început, nu înțelese despre ce este vorba și se uită câteva clipe nedumerită la cele două bucățele de piatră, îngrămădite în colțul boxei. În mod limpede, făceau parte dintr-un întreg acum spart și își duse mâna la gură, sugrumându-și o exclamație de spaimă. În fața ei se afla un cap de statuie sfărâmat. Statuia din parcul de pe Aleea Conțescu.

"Idiotul! Și încă mai păstrează cioburile aici..."

CAPITOLUL XIII

Așa-zisa vilă de la Câmpina a părinților Liane era de fapt o locuință țărănească transformată și machiată cu pricepere și bun gust. Cel ce operase modificările, decoltase substanțial ferestrele, late și scunde, acum ca la vagoanele Pullman, înlocuise ușa de la intrare cu una de stejar, având un grilaj decorativ de fier forjat, aruncase, parcă la întâmplare, pe zidurile imaculate, de un alb sclipitor, plăci de ceramică în culori căutat stridente. Perdelele de creton, veranda cu mobilier clasic de pai, daliile și trandafirii grupați în tufișuri, peisajul splendid dădeau nota finală unui loc de refugiu cochet și comod. În interior, mobila funcțională de un rustic stilizat era veselă și dispusă aerisit. Florile împrăștiat cu generozitate în vase de pământ smălțuit completau festiv aerul de vacanță emanat de locuință.

Tatăl Liane, arhitectul Săvescu, era ceea ce se numește un bătrân magnific, de vreo șaptezeci și cinci de ani. Vârsta nu-i încovoiasse statura dreaptă și făcea parte din categoria acelor bărbați care rămân frumoși și la o sută de ani. Surâdea agreabil și simțea instinctiv că totdeauna îi mersese din plin.

"Uite unul, își zise Minerva, care toată viața a mâncat tort și încă i-a mai rămas..."

Arăta admirabil, trântit cu elegantă dezinvoltură pe un fotoliu tapisat cu un creton gros, în dungi albastre și portocalii. Blugii îi veneau bine, ca și cămașa roșie dintr-un flanel fin, n-avea pic de pântece, pleșuvia, pacostea celor mai mulți bărbați îl ocolise, dantura îi rămăsese intactă. Era bronzat, bine dispus și în formă.

"Un tip bine păstrat", și-i plăcea faptul că această conservare părea naturală. Nu simțea efortul, de obicei concretizat în practici penibile, solicitând serviciile cosmeticienei sau altor meșteri de frumos. Pentru Minerva, un bărbat care-și cănește părul, face măști de ceară sau gălbenuș de ou, își "gâdilă" unghiile la manichiuristă etc., era descalificat definitiv, fără drept de apel. Își pierdea nu doar sexul, dar și regnul.

Săvescu primi veștile Minervei cu relativ calm. Îl afecta desigur accidentul ginerelui său, îl îngrijora dispariția Liane, dar era un om care nu pierdea niciodată nordul și simțul proporțiilor.

— Unde credeți că s-ar fi putut refugia fiica dumneavoastră?

— Refugia... Săvescu își schimbă poziția în fotoliu ca și când n-ar fi fost de acord cu termenul. De ce să se refugieze? A dat-o cineva afară din casă? Și-apoi, oricând, casa noastră, vreau să zic casa părintească, îi stă la dispoziție.

— Când a adus copilul?

— V-am spus, alaltăieri. N-a stat nici măcar zece minute cu noi.

— A venit cu trenul?

Arhitectul o privi ușor mirat: "Ce idee!..."

— A, nu, desigur... Cu mașina unor prieteni.

— Știți despre cine e vorba?

— Nu. Părea grăbită și, de vreme ce n-a găsit de cuviință să-mi prezinte pe nimeni, n-am insistat. Pot să vă spun doar că era o mașină Dacia TLX 1300.

— Destul de curios, aprecie Minerva.

Săvescu râse:

— Faptul că nu-s curios? Poate, dar a scotoci în existența cuiva, a-i forța cu tot dinadinsul intimitatea, mi se pare necivilizat și împotriva bunului simț. A nu mă amesteca la modul grosier în viața fiicei sau a soției mele a constituit unul din principiile de la care nu m-am abătut niciodată...

— După cum v-am relatat, fiica dumneavoastră a părăsit domiciliul conjugal în urma unei discuții cu doctorul Candian. Neînțelegerile dintre ei erau frecvente?

— Nu știu. Dar chiar dacă ar fi existat, atâta vreme cât nu se punea problema imposibilului, cu soluția radicală, divorț, probabil că nu aș fi fost informat. Sunt amănunte care nu se discută peste gard, sau cu geamurile deschise...

— Vă rog să-mi scuzați întrebarea nedelicată: credeți că fiica dumneavoastră întreține o legătură extraconjugală?

Arhitectul începu să râdă blând:

— Aș fi fost probabil ultima persoană, înaintea soțului, care ar fi aflat-o. Existența unui amant nu-i genul de confesiune pe care s-o faci bătrânului tău tată, cardiac și hipertensiv.

— Cunoscându-vă totuși fiica, credeți posibilă o asemenea eventualitate?

Săvescu își desfăcu brațele:

— Ce pot eu să vă spun? M-am convins doar că, în materie de surprize, viața este ineputabilă, iar natura umană, un ocean de imprevizibil.

— Poate că soția dumneavoastră este mai informată...

Săvescu surâse cu blândețe:

— Mă îndoiesc, dar vă puteți convinge personal. A ieșit la plimbare cu Codruț. Nu cred să mai întârzie mult...

Minerva îl cercetă pe gânduri:

"Nu scot nimic de la ăsta. E diplomat, dar și sincer dezinteresat de ceea ce nu-l afectează, brutal, direct și imediat. Fiică-sa dispare de-acasă, iar lui i se pare elegant să n-o întrebe unde a fost, sau să accepte motivația că și-a așteptat rândul la dentist, două zile și trei nopți..."

— Ce părere aveți despre ginerele dumneavoastră?

— Dinu?! Un băiat excelent.. Bun profesionist, ține la Liana. Poate puțin cam posesiv, dar numai tablourile — unele — sunt fără cusur.

— Între cei doi este o diferență apreciabilă de vârstă... Nu v-ați opus acestei căsătorii?

O lumină ștregărească se aprinse în ochii arhitectului.

— Nici o clipă. Ar fi fost inutil, inoportun și ridicol.

— De ce?

— Copiii se căsătoresc astăzi, și chiar pe vremea mea la fel, fără avizul consiliului de familie. În afară de aceasta, nu aveam dreptul să obiectez împotriva decalajului de vârstă. Adăugă după o pauză: Eu însumi sunt cu aproape treizeci de ani mai bătrân decât nevastă-mea.

— O! exclamă Minerva. Vă rog să mă scuzați.

— De ce? N-ați vrut să mă ofensați. Fiind în necunoștință de cauză, ați exprimat doar un mod de a gândi.

Minerva își netezi fusta pe genunchi:

— Domnule arhitect, nu-mi ascund un sentiment de descumpănire. Mai clar, mă deconcertează calmul dumneavoastră, liniștea cu care primiți două vești cel puțin neliniștitoare.

— Nu sunt calm în accepțiunea uzuală. Sunt doar fatalist. Nici una din vești nu mă lasă rece. Am însă o singură soluție, care de fapt nu este altceva decât "trebuie să fac ceva, chiar dacă-i inutil": să mă întorc imediat la București, să mă aflu acolo, pentru orice eventualitate. O aștept pe nevastă-mea și probabil că până la prânz vom fi porniți la drum... A, uite-o!

Lângă porțița grădinii, o femeie de vreo patruzeci și ceva de ani flutură mâna amical. Codruț, roșu și transpirat, i-o luă înainte gonind spre bunicul său.

Minerva o scrută pe doamna Săvescu și avu dintr-o dată impresia că înțelege totul despre menajul arhitectului. Femeia era strălucitoare, în toată splendoarea vârstei mijlocii. Avea lumina aceea caldă, catifelată și profund emoționată a frumuseții mature, zăbovind pentru câteva clipe încă în pragul bunului rămas. Un soare orbitor de splendid, amurg poposit la buza pământului.

Rochia albă, abil croită, flata o siluetă ușor îngreunată, mai ales spre solduri.

"Liana, gândi Minerva, îi seamănă copie în diafan. Asta-i genul odaliscă, fiică-sa bibelou. O familie de frumoși, în orice caz..."

Arhitectul se ridică și sărută ceremonios mâna nevestii. Se simțea că asta-i obiceiul casei și Minerva găsi că e foarte frumos. Adică de ce, după zece sau douăzeci de ani de căsătorie, să gratulez toate fufele, pupându-le vârful degetelor, iar pe nevastă-mea s-o fluier ca pe cai sau câini. "Ura, Coca! Gata borșul?"

"Dar ăștia doi sunt amuzanți. El o adoră cu humor, iar ea precis îi zice papa..."

În fraze scurte, continuând s-o țină de mână, arhitectul îi desluși identitatea Minervei și motivul vizitei. Surâsul îngheț pe buzele doamnei Săvescu, paloarea obrazilor deveni mai evidentă.

— Mi-e sete! scânci băiețelul trăgând-o de rochie.

— Imediat, Codruț. Du-te în bucătărie... Doamne! șopti înfiorată. Nu știu ce să cred. Liana... Unde poate să fie?

— Fii cuminte... Plecăm chiar acum la București și sunt convins că vom găsi totul în regulă.

— Da, făcu zăpăcită, chiar acum... Mă scuzați, nu-i așa? Urcând treptele pridvorului, izbucni în plâns: Casa aceea... Am spus totdeauna... Diabolic!

Minerva se uită intrigată la arhitect:

— Despre ce casă este vorba?

Bărbatul o privi în ochi. Părea sincer uimit:

— Nu am nici cea mai mică idee. Vă dau cuvântul meu de onoare.
Minerva îl cercetă atentă:
— Încerc să vă cred.
Apoi își luă rămas bun.

Căpitanul Macri, la birou, încerca să rezolve ultima "șaradă" cu care îl fericise Minerva.

— Fii atent la text! se adresă lui Dobrescu.

Locotenentul, care văzuse și auzise și altele, surâdea flegmatic, mestecând chewing-gum. Nici una din producțiile Samuraiului, indiferent de terenul pe care ar fi evoluat, nu-l mai putea impresiona.

— Tu, mă ascuți? se enervă Macri.

— Cu amândouă urechile, dar asta numai ca să nu vorbești singur. Nu l-am cunoscut încă pe ăla în stare să-ți dea soluții valabile pentru aceste subtile ghicitori. Și, dacă l-aș cunoaște, nu m-aș încumeta să înnoptez cu zisul individ în aceeași casă.

— Vasăzică, ridică Macri degetul gros, presupunem că domnul Elefant are ca menajeră pe domnișoara Elefănțica...

— ...Iar Samuraiul are ce are cu jungla. Continuă, mon capitain, începe bine...

— La un moment dat, Elefănțica — deci menajera — fură ceva din gospodăria domnului Elefant. Un dinte de dinozaur sau doi cocotieri giganți.

— Aha! pricepu Dobrescu.

— Domnul Elefant reclamă cazul la poliție...

— Police-Jungle, preciză Dobrescu întrerupându-l.

— ...se fac cercetări, și Elefănțica încasează un an de închisoare.

— ...pe care-l petrece la Sing-Sing-Camping.

Căpitanul se enervă:

— Vrei să fii serios?... După ce își isprăvește de executat pedeapsa, domnul Elefant, gentilom și filantrop, o reia în serviciu. Peste alte câteva luni Elefănțica însă fură din nou...

— O mică vicioasă.

— Deși fapta este la fel de gravă, totuși Elefănțica nu va mai fi pedepsită. De ce? Abandonă hârtia și se răsti la locotenent: De ce, Dobrescu Vasile?

— Ei, știi că-mi placi? Întreabă-ți șefa! Parcă eu n-aș avea rebusurile mele, la fel de subtile și exotice!

Îl întrerupse telefonul.

— Da.... Căpitanul Macri... Adu-l... Un tip care vrea să ne vadă... Deci, cum rămâne, Dobrescule, cu miss Elefănțica? Dă-mi măcar o idee...

În aceeași clipă, un bărbat brun, cu părul și hainele în neorânduială, pradă unei evidente agitații, năvăli în birou. Ochii îi străluceau și, de indignare, spaimă, perplex sau toate la un loc, se bâlbâi:

— Oameni buni! Au dat năvală gangsterii în București!

Căpitanul Macri îl asculta cu atenție, notând din când în când câte ceva. Dobrescu urmărea reacțiile "clientului". Desigur, omul era vădit tulburat, în mod normal ar fi trebuit să impresioneze, dar nu reușea decât să amuze.

Gestica, grimasele, vocabularul, interpretarea faptelor, legitima revoltă a cetățeanului cumsecade, toate stârneau irezistibil zâmbetul.

— Ați auzit deci pași...

— Așa mi-am închipuit. Vă spun că adormisem... Oricum, mișcare... O prezență... M-am ridicat și m-am apropiat tiptil de hol.

Inginerul Voicu Dumitriu reproducea aidoma mișcările și mimica momentului. Pășea în vârful picioarelor pe lângă bibliotecă, pe figură își imprimase o expresie încordată.

— Am luat-o la dreapta, știți, spre biroul lui Candian.

Încercând să relateze situația cât mai exact și, uitându-se spre cei doi ofițeri pentru a verifica dacă este înțeles, intră cu nasul în cuierul pom care se clătină amenințător.

— Pardon!

Îl ocoli și își relua itinerarul, oprindu-se în dreptul fișetului. Macri și Dobrescu îl urmăreau stupefiați.

— Aici, m-am oprit. Beznă ca în iad. Un peisaj mai orb, mai mut, mai ermetic decât un tunel unde se încaieră două pisici negre. Și dintr-o dată...

Făcu o pauză accentuându-și suspensul. Chipul era încremenit:

— Ei! făcu locotenentul Dobrescu.

De nerăbdare, îi venea să dea din picioare cum făceau puștii la cinema, când filmul întârzia să înceapă.

— Ei! exclamă și Ciocolată. Dintr-o dată, o mână nevăzută mi-a descărcat în plină față un spray criminal!

— Criminal?! se miră Macri.

— Da. Preciză pe un ton funebru: Cianură.

Căpitanul zâmbi:

— E... absurd. N-ați fi acum aici.

— Vă spun certamente! Am simțit mirosul de migdale. De altfel, imediat m-am prăbușit în nesimțire. Am zăcut peste zece ceasuri.

— Ați fost adormit, încercă să-l calmeze Macri. Un spray, cum spuneți dumneavoastră, soporific. Puternic, desigur, foarte puternic, dar nu... asasin.

Ciocolată reveni brusc la tonul lui obișnuit, abordat în discuțiile cu Manoliu sau cu alte cunoștințe făcând parte din fauna lui obișnuită.

— Tovarășe dragă, dacă mă enervează o chestie e când oamenii discută în necunoștință de cauză! Adică eu trăiesc coșmarul și dumneata, care n-ai fost de față, pretinzi că știi mai bine ce s-a întâmplat.

— Nu vă enervați. În ultimă analiză, fapta rămâne tot reprobabilă. S-a atentat la persoana dumneavoastră. Totuși, cum vă explicați că ați rămas în viață? Cianura operează instantaneu și fără greș.

Ciocolată luă o poziție marțială:

— Eu sunt imun. Nici o otravă nu mă poate atinge.

Dobrescu își înăbuși un fluierat subțire: "Ce spui, dom'le?!"

— Interesant, aprecie căpitanul Macri. Cum ați verificat această... Înșușire?

— Este înnăscută și educată. Când eram puști de unsprezece ani, am cules împreună cu alți băieți ciuperci în pădure. Le-am fript pe jărat și-am mâncat pe săturate. După două ore, toți erau în spital, otrăviți, în afară de mine, care n-am avut nici măcar indigestie. Din clipa aceea, mi-am zis că sunt înzestrat cu o calitate rară, care trebuie cultivată și împinsă pe culmile performanței.

— Și ce-ați făcut?

— După exemplul lui Rasputin, de la unsprezece ani înghit în fiecare zi trei linguri de sare.

— Vă felicit... Aveți rinichi de bronz.

— Chestie de exercițiu, acceptă modest Ciocolată.

— Bun! Să reluăm filmul din momentul în care v-ați pierdut cunoștința...

Voicu Dumitriu se execută prompt. Sări de pe scaun, trecu de fișet, făcu încă un pas și își dădu drumul să alunece exact în momentul în care ușa se deschise vijelios.

Căzu drept în brațele Minervei, care exclamă perplexă, cu ochii cășcați de surpriză:

— Ați înnebunit?

Peste un sfert de oră, vorbea la telefon cu arhitectul Săvescu.

— Intenționez să efectuăm o percheziție la locuința fiicei dumneavoastră. Vă rugăm să ne asistați. Peste două ore... Da, vă mulțumesc.

Emilia exclamă speriată:

— De ce nu m-ai avertizat că vii?

Își legă repede capotul. Dedesubt n-avea decât sutien și bikini.

Bebe Bădescu rânji:

— Recunoaște că adori să fii surprinsă goală. În fond, la ușă putea să fie poștașul sau vreun vecin. Ai deschis fără să întrebi măcar cine e.

— Poate că așteptam o persoană anume.

— Uite că, în locul ei, am venit eu. Nu văd însă de ce te formalizezi... Te cunosc în toate... ipostazele.

— Ești politician, nu?

Bădescu își dădu drumul pe divanul "turcesc", de fapt o somieră acoperită cu un covor de pluș. Își roti mașinal ochii prin interiorul bine cunoscut. Emilia își mobilase așa-zisul studio — o odaie scundă și foarte încăpătoare — cu meticulozitate, belșug de vopsea orientală și pretenții de bun gust. Izbutise o harababură unde, din pricina aglomerării de șaluri, broboade, covoare, măsuțe, mescioare, zeci de șiraguri de mărgelile multicolore, atârinate în cuie, lămpițe și lampadare, bașca o grămadă de tinichele — sfeșnice, ibrice, candelă, tăvi, tipsii, gazornite, niciodată folosite — curățenia constituia o problemă teribil de anevoioasă și, în general, nu aveai unde te învărți.

Emilia însă se simțea admirabil, slalomul printre boarfe dându-i posibilitatea să-și unduiască trupul în mers de cadână. Ținutele de interior, șalvari, ilicuri, volanuri etc.. completau tabloul pe care și-l închipuia original și rafinat.

Își alege o țigară din cutia de aramă de pe masă și se interesă direct:

— De ce ai venit?

Bădescu râse:

— Acuma tu ești politicoasă. N-avea grijă, nu întârzii. Am vrut doar să te anunț că mă retrag din afacere.

Zâmbetul de fiară, cu dinți splendoroși, se ivi pe chipul Emiliei:

— Crezi că-i chiar așa de simplu, puiule?

Bebe Bădescu își strâmbă nasul aristocratic:

— Ți-am spus de atâtea ori să renunți la expresiile de coristă: micule, puiule... Ești o scumpă... E o dulce... Puțin stil, ma chère, ce Dumnezeu!

— Dă-i lecții de stil mă-tii! se enervă Emilia. Faci cu mine pe ciocoiul?

— Ar fi prea mare osteneala, se hlizi Bădescu. În consecință, milady, eu v-am avertizat. De altfel, specifică în treacăt, am fost rechemat urgent la Buftea

Emilia își puse mâinile în șolduri, măsurându-l cu ironie necruțătoare:

— Nu pot să facă ăia filmul fără tine, mie-mi spui?! Imită glasul lui Bădescu în exercițiul funcțiunii: "Maestre, sunteți invitat pe platou... meștere, dacă vreți să încercați costumul... Domniță, poftiți la machiaj..." M-am întrebat nu o dată ce leafă ai tu, ca valet, acolo?

Bădescu rămase impasibil. Exprimă de altfel ceea ce gândea cu adevărat, doar bărbia săltându-i instinctiv, cu doi centimetri mai sus:

— Draga mea, nu-mi stă în caracter să întrețin dialoguri cu inferiorii. Venind să te informez asupra intențiilor mele, am comis un act de politețe. Te rog să avizezi persoana în chestiune.

— Nu fă pe nebunul, că te arzi!

— De ce? Am dreptul să mă retrag. Afacerea nu mă mai interesează. Nu-i serioasă, beneficii zero, în schimb, observ că au intervenit aspecte care pot lua altă turnură.

— Așteaptă dezlegarea lui Grig.

— Imposibil, ma chère, mă reclamă alte probleme. De altfel —n-am nici o obligație față de acest aventurier. Nu există contract, n-am încasat un leu. Te las să te joci singură de-a "Frumoasa din pădurea adormită..."

— Ce naiba vrei să spui?

Bădescu replică sarcastic:

— E o poveste cu multe statui. Respectele mele.

Ca totdeauna când se simțea mulțumită — de crema de zahăr ars ținută în cuptor exact cât trebuie, de Mirciulică, de viață, de univers, dar în primul rând de ea însăși — Melania Lupu făcu praf toți banii pe care-i avea în casă.

Faptul că până la pensie mai erau zece zile, nu prezenta nici un fel de importanță. Bătrâna, ca toate firile optimiste, plină de încredere în steaua ei, profera cu credință un proverb musulman: "Alah alungă musca de pe spinarea vacii fără coadă".

Și, dacă stătea să se gândească bine, de câte ori fusese la ananghie, cel puțin în ultima clipă intervenea un eveniment fericit, soluționând fericit situația. Nu-i mai puțin adevărat însă că, în afara pensiei, bătrâna dispunea și de alte resurse imediat negociabile. În scrinul ei se afla "marfă" pe care, datorită modei, lipsei de funcționalitate sau pierderii destinației, n-o mai întâlneai în magazine, ci doar în cufere și poduri de octogenari, în vitrinele-casetă ale colecționarilor, în garderobele teatrelor sau în șifonierul originalelor. Din ultimele trei categorii făceau parte și clienții Melaniei, care achiziționau la prețuri cochete tot soiul de nimicuri pline de grație însă și evocând o epocă: evantaie de fildeș, tul sau pene, dantele vechi de Bruxelles sau Valenciennes, tabachere de baga cu buza aurită, unde încăpeau sub elasticul de mătase exact zece țigarete, ace de pălărie cu capul din cristal de stâncă, poșete din fir de argint sau

brodate cu jeuri, carnete de bal, albume legate în marochin și încuietoare de argint cu suvenirurile elevelor de pension ale anilor 1880 sau '90, brățări vechi, pene de struț, miniaturi delicioase nu mai mari decât palma, înrămate oval, mătănii, cutiuțe în care-și păstrau sulimanurile frumoasele altui veac și altele.

Prodigialitatea Melaniei nu era deci total inconștientă și, spre norocul ei, făcea parte dintre bătrânii inteligenți care încep să-și lichideze avutul, îndulcindu-și existența, când încă vârsta și sănătatea le-o permite să se bucure din plin.

Pusă pe fapte mari și plină de energie, plecă la zece dimineața de acasă și în două ore secă întreg conținutul portofelului.

Își cumpără o rochiță la Eva "e distinsă, draga mea, albastrul acesta îți vine minunat și chiar îți lipsea așa ceva din garderobă", o sticlă de șampanie, un kilogram de bomboane de ciocolată de la Intercontinental, opt suluri de hârtie igienică pe care le înșiră pe o sfoară, două șnițele de la Express pentru Mirciulică și, în ultima clipă, de la un stand de artizanat, o trompețică de plastic, "pentru că trebuie să recunoști, draga mea, verdele acesta este splendid, îmi amintește de brotăceii din Cișmigiu și, în plus, nu ți-ai mai cumpărat de mult nici o jucărie..."

Se întoarce acasă transpirată, cu mâinile înțepenite din cauza pachetelor, dar triumfătoare. Puse șampania la frigider și-l luă pe Mirciulică în brațe:

— Dragul meu, am hotărât, mâine e ziua cea mare! Te bucuri, nu-i așa? Bineînțeles, chicoti, doar și isprava asta tot noi... St! E secret! Nu vreau să ne audă nimeni... Sper că domnul maior Cristescu va fi mulțumit...

"Există o soartă, conchise Grig. Și așa cum există o soartă pentru fiecare individ, popor, ființă cuvântătoare sau necuvântătoare, orice obiect are și el soarta lui, că-i o carte, o mobilă sau o comoară. Pesemne ăsta-i destinul comorii lui herr Schmidt: să rămână aici, în România, și să nu poată dispune de ea decât un individ care agonizează. Așa cum se prezintă lucrurile în momentul de față, totul rămâne de domeniul basmului. Al avea dreptate... Am plecat la drum fără suficiente atuuri. Culmea imbecilității a fost să-mi închipui că o statuie înțepenită într-un parc, de care se reazemă toți cățeeii din cartier când stau în trei picioare, este de fapt peștera lui Ali-Baba. O avuție, în pântecul unui soclu! Aberant! Greu de introdus, greu de sustras... M-am gândit însă că, în materie de bizar imbecil, imaginația oamenilor nu are limite... De colaboratori, ce să mai vorbesc..."

Imediat ce ajunsese în București, începuse să se informeze în legătură cu soarta a trei colegi: Sorin, Radu și Dan. De ei își amintea cel mai bine, constituiseră ceea ce în limbajul anilor '50 se numea o gașcă. Apelase în primul rând la cartea de telefon. Aici îl găsisese pe Radu Oprea. Ceilalți, aflase de la Radu, se stabiliseră în provincie și, deși le notase adresa conștiincios — vezi, Doamne, "am venit să revăd locurile de baștină și prietenii" —, știa că nu-i va căuta niciodată.

Radu Oprea, economist, însurat cu o farmacistă, bun familist fără ostentație, suficient din înțelepciune și nu din infatuare, considerând la peste cincizeci de ani că el unul și-a făcut numărul, nemaiașteptând de la viață decât o bătrânețe decentă, fără boli și necazuri materiale, și o căsătorie bună pentru fiică-sa, Emilia, îl primise pe Grig cu caldă

ospitalitate și entuziasmul caracteristic reîntâlnirilor cu vechii camarazi, cu anii de școală. După consumarea surprizei inițiale, "Extraordinar, domnule, ce-ai făcut atâta amar de vreme?! ", și a întrebărilor ținând de o curiozitate firească împrejurării, "Unde te-ai stabilit? Cu ce te ocupi? Ai familie...? Dar de cutare ai mai auzit?", Oprea ancoră definitiv în evocarea amintirilor legate de liceu. Reînvie incidente amuzante, legate de colegi și profesori, pe care Grig le uitase de mult, le reproduse ticurile de gestică, mimică sau procedeu, reiterează cu voluptate o atmosferă tipică, gen amintirile din copilărie ale lui Marcel Pagnol sau Cișmigiu et comp. Cartea lui Grigore Băjenaru făcuse senzație în anii patruzeci și ceva — Grig și-o amintea bine —, dar i se părea straniu regăsind acum la Oprea mentalitatea liceanului de șaisprezece ani, încântat că l-a tras în piept pe Spirea de istorie, copiind la teză, sau agățându-i te miri ce fleac de spatele hainei.

"Ai crede că n-a evoluat deloc", gândi Grig, uitându-se surprins la acest cvincvagenar cărunt, care mai putea retrăi cu atâta însuflețire, de parcă s-ar fi întâmplat alaltăieri, iar el mai purta număr matricol la șapcă și pe braț, întâmplări de un comic naiv, petrecute cu decenii în urmă.

Nu-i fu greu să realizeze că Radu Oprea nu putea fi angajat în nici o întreprindere cât de cât riscantă. O citeai în întreaga lui făptură, ambianța de familie trăda aceeași preocupare pentru liniște, molcom, gospodărie așezată. Gospodărie moldovenească, tradițională ca acum o sută de ani, cu porc pus la grăsime în borcan, conserve de toamnă, dulcețuri, alivenci și plăcinte cu poale-n brâu.

Mai interesantă i se păruse Emilia, agățată la Consignația, "din simplu sport, ca să nu-mi pierd antrenamentul!", și reîntâlnită cu surpriză în casa soților Oprea, părinții ei.

Grig o etichetase încă de la prima vedere: "vampă de categoria a treia", gălăgioasă, de o excentricitate căutată, frivolă, cu o excelentă părere despre ea însăși, constituind o pradă facilă, la îndemâna primului escroc sentimental care ar fi știut să-i ațâțe fantezia

Doar o șansă extraordinară ar fi putut-o feri de erori fatale, căci femeia asta îți dădea impresia că umblă cu lumânarea după încurcături, inexorabil atrasă de nefast. Se credea aventurieră de anvergură. Era doar o biată "șoricuță" strident vopsită, cu clopoței la escarpeni.

După câteva ieșiri la bar și localurile scumpe de la lacuri, Emilia devenise "locotenentul" devotat al lui Grig... Nu era o parteneră inteligentă, dar cel puțin n-avea idei și inițiative proprii, dovedind supunere absolută și cutezanță. Cutezanța inconștienței. Ea îl racolase pe Bădescu și, datorită lor, Grig reușise să rămână camuflat, manevrând din culise. În ultimele zile, se gândise intens cum trebuie să procedeze în continuare...

Grig se așeză pe pervazul ferestrei. O ploaie deasă, gonită pieziș de vânt, răcorea străzile încinse ale orașului, primenea văzduhul, împrăștiat verdele copacilor. Un verde tare, mineral, care-i aminti brusc de uriașele ferigi ale Hawaii-ului, de jadul brățărilor care zvoneau dulce pe brațele catifelate ale Dilei... Dila, micuța creolă cu privire de antracit.

"Fleacuri!... Pierd timpul inutil! Dacă tot mă aflu aici, trebuie să forțez, să epuizez orice posibilitate..."

Rosti cu glas tare, adresându-se amicului aflat într-o benzinărie, la câteva mii de kilometri depărtare spre vest:

— Al, bătrâne, ultimul jeton, ultima șansă... Ies singur în arenă... Cine știe? Poate că micuțul tău "chalet" există cu adevărat, undeva, într-un sat tirolez...

Peste jumătate de ceas, o Lancia roșie parcă în apropierea Spitalului de urgență.

— Este o locuință mare, observă colonelul Ionaș. Ți-ar trebui mai mulți oameni.

Minerva dădu din cap:

— Chiar dacă durează o zi sau două în plus, nu contează. Totdeauna am fost de principiul că nu se poate efectua o percheziție corectă într-un interior unde lumea mișună ca la defilare. Vorba aia, lipsește doar muzica! Dezavantajul unui plus de timp consumat este compensat de eficacitate, coordonare strânsă și atenție nefragmentată între prea mulți lucrători. Dobrescu și Macri îmi ajung.

Maiorul Cristescu interveni surâzând:

— Dacă nu socoti că prezența mea ar putea transforma operația într-o chermeză, aş fi dispus să te asist...

Minerva răsuci capul brusc. Îi îndreptă o privire gânditoare:

— Ar fi o idee... Cu o condiție! Să nu te abați de la stilul meu de lucru cu subalternii. Nu admit gărgăuni străini în parohia mea...

— Fii liniștită, râse Cristescu. Nu cunosc șarade și cimilituri, deci concurența se exclude.

Minerva își săltă nasul spre tavan.

— Și, te rog fără intimități! Când subalternii ajung să-și bată șeful pe umeri, "să mai luăm una mică, nea Cristescule", putem vorbi deschis despre anarhie!

— Perfect, admise maiorul. Am să le spun băieților tăi că mă cheamă Milord.

Colonelul Ionaș zâmbi. Dacă te luai după Tutovanca, ai fi zis că bietul Cristescu joacă șotron cu oamenii din subordine, iar ăștia, de 1 aprilie, îi agață peștișori de spatele hainei. În realitate, maiorul era poate cel mai îndrăgit șef din minister, aproape fanatizat de tineri, iar Minerva își simțea inima pișcată de șarpele galben al geloziei.

Arhitectul Săvescu, care le pândea sosirea la fereastră, le deschise înainte de a se auzi soneria. Era sobru, calm, măsurat în gesturi și glasul egal. Îngrijorarea i se deslușea doar în ridul constant dintre sprâncene. Mioara Săvescu aștepta în picioare, rezemată de căminul înalt, într-o atitudine plină de eleganță, complet lipsită de ostentație. Părea firească, ținând de cotidianul femeii. De altfel, se comporta ca o gazdă ospitalieră, tratând ca oaspeți membrii echipei. Pe măsuța joasă fuseseră pregătite ceștile pentru cafea, pahare de toate dimensiunile, câteva sticle cu băutură, o farfurie cu saleuri.

Minerva nu-și putu înăbuși un sentiment de admirație: nervi sănătoși și o bună educație pe care nimic n-o putea altera "E din rasa celor care, urcând treptele ghilotinei, nu uită să dea bună ziua călăului..."

În timpul drumului parcurs cu mașina de la minister în Alea Conțescu, Minerva distribuise rolurile. Dobrescu și Macri aveau să efectueze practic operațiile percheziției, supravegheați de maiorul Cristescu.

— Eu am să mă ocup de Săvești. Sunt chestiuni care au rămas nelămurite... Se lovi cu palma peste frunte: Apropo de nelămurit! Macri, tu dacă vezi că uit de ce nu-mi aduci aminte? Care-i soluția la problema Elefant-Elefănțica? De trei zile îmi tot propun să te întreb și îmi iese mereu din minte.

Maiorul Cristescu începu să râdă în surdină.

Minervei îi zvâcni colțul buzei:

— Constat că te distrez strașnic. Ca să vezi! Nu mi-a spus încă nimeni că aș fi vreo comică!

— Probabil că nimeni n-a îndrăznit...

Minerva ridică din umeri:

— Mda... Ei, Macri! Aștept! De ce domnișoara Elefănțica nu a fost pedepsită pentru al doilea furt?

Căpitanul, calm, își schimbă poziția picioarelor.

— Nu văd decât două posibilități care s-o fi exonerat de răspundere: fie o amnistie, fie decesul. Decesul infractoarei, evident. Dar cel mai sigur, cunoscând ăăă... genul acestor neprețuite exerciții de perspicacitate, este că nici una din soluțiile propuse nu-i valabilă.

— Pentru o singură dată, nu te înșeli! Adăugă simulând ca de obicei o consternare grasă: Unde-i fantezia voastră, măi băieți?! Auzi, amnistie, deces sau poate anchetatorii aflați în deplasare la bălci, să-l vadă pe nea Motocicletă sărind coarda pe zidul morții, erau cu spatele întors! Pufni indignată: Și mai ziceți că ați făcut Dreptul! Păi e limpede ca o sticlă de vodcă goală că pe astea le cunoașteți binișor! După eliberarea domnișoarei Elefănțica, mister Elefant a luat-o de nevastă. În această calitate, comite cel de-al doilea furt. Sublinie: Iar furtul între soți nu este pasibil de pedeapsă! Închide gura, Dobrescule!, încearcă să progresezi, Macri!, nu râde, Cristescule!, că încă nu s-a născut cel mai deștept tip din lume și, în orice caz, nu-l văd pe aproape...

Minerva făcu scurt prezentările apoi, după o privire circulară reflexă, se adresă arhitectului:

— Cu permisiunea dumneavoastră putem începe... Aveți cumva vreun vecin pe care-l putem chema?

Săvescu o cercetă surprins:

— Vecin?! De ce?

— La percheziție trebuie să asiste doi martori.

— Păi suntem doi... Eu și nevastă-mea.

— Cu doamna, surâse Minerva, vreau să stau de vorbă. Pe intervalul respectiv, veți fi deci singur.

Arhitectul ridică din umeri:

— Vă faceți probleme inutile. Personal, n-am nimic de obiectat..

— Cum doriți... Băieți, puteți începe! O luați sistematic, de la intrare.

"E formidabilă! se amuză Cristescu urmându-i pe ceilalți... I-a intrat dăscălia până în măduva oaselor. Ca și cum ăștia, nu mai zic de mine, deșcă bătrână, n-ar fi învățat, încă de la școală, că percheziția se începe de la cutia de scrisori..."

Ai fi zis că Mioara Săvescu se stăpânea la fel de bine ca și soțul ei, dar Minerva sesiză imediat deosebirea în vreme ce arhitectul dispunea de un calm și un sânge rece congenital "nu mi-l închipui niciodată urlând ca un descreierat, indiferent de circumstanțe", aparenta liniște a nevastă-sii era rezultatul autocenzurii, cu mare efort. Obrazul frumos părea de piatră, vorbea cu glas scăzut pentru a-l putea controla. O trădau însă încheiatul și deschiatul continuu al aceluiași nasture de la bluză, degetele picioarelor pe care le ghiceai chircite de parcă ar fi adunat

nisip. Sub antilopa fină, se reliefa vizibil încheieturile crispate ale falangelor.

— Când ați văzut-o ultima oară pe fiica dumneavoastră?

— Acum două zile, când a venit la Câmpina să lase băiatul.

— Știați că are neînțelegeri cu doctorul Candian?

Mioara Săvescu își netezi părul suplu, un păr tânăr, lucios, bine îngrijit, prin care îți face plăcere să-ți treci degetele.

— Da, dar nu de natură alarmantă. Cunoscut foarte puține cupluri unde cei doi nu se ceartă niciodată. Faptul că eu am o căsnicie fericită, nu m-a determinat să generalizez.

— Cunoașteți motivul discuțiilor?

— Liana nu este o exteriorizată, în orice caz, nu face parte din genul acelor care la cea mai mică altercație dau buzna acasă, la părinți, vreau să zic, cu valiza în mână, amintind în gura mare că divorțează.

— Ca mamă, totuși, puteați intui ceea ce ea nu era dispusă să formuleze răspicat.

Mioara Săvescu surâse. Surâsul cald îi lumină toată figura. Minerva care în sine ei se găsea foarte reușită și, în consecință, mulțumită cu și de propria-i persoană, nu fusese niciodată invidioasă, o admira sincer. "E ceea ce bărbații consideră, de regulă, drept femeie irezistibilă."

— Soțul meu și cu mine împărțăm același punct de vedere. Nu trebuie să te amesteci în viața copiilor. În afară de asta, Liana este o fire voluntară, niciodată dispusă să împrumute judecata altora, iar Dinu, un bărbat... matur, care evident, nu s-ar fi lăsat pilotat de socri.

— Confesiunea nu presupune, obligatoriu, adoptarea unui punct de vedere străin...

— Bineînțeles, dar la vârsta Lianeii îți destăinuiești secretele mici sau mari mai degrabă unei prietene. Zâmbi din nou fermecător: N-am uitat niciodată, nu uit că am fost tânără.

— Privindu-vă în oglindă, aprecie Minerva fără nici o intenție de flatare, ar fi foarte greu. Revenind la fiica dumneavoastră.. Nu vă ascund că mi se pare puțin comun faptul că nu vă dați nici o veste, un simplu telefon de informare.

— În contextul relațiilor normale de familie știu că această atitudine pare ciudată. Pe noi însă nu ne surprinde. Liana a crescut ca ființă independentă. Uneori, trec săptămâni fără să ne vedem.

Are viața ei și, nu vă ascund, o avem și noi pe a noastră. Nu suntem atât de bătrâni sau nu ne simțim atât de bătrâni pentru a fi renunțat la o existență care să ne aparțină exclusiv, separată ori, dacă vreți, paralelă cu cea a Lianeii și a lui Codruț. Ne iubim foarte mult, însă nu ne confundăm. Poate nu mă înțelegeți, dar soțul meu și cu mine avem și alte debușeuri, bucurii, preocupări, prietenii care sunt numai ale noastre.

— Înțeleg...

Și Minerva, care nu avea copii, găsi că soții Săvescu cultivau o mentalitate extrem de înțeleaptă.

— Mă bucur pentru dumneavoastră că priviți lucrurile calm, fără acute... Și totuși unde și de ce s-ar ascunde?

Mioara Săvescu dădu din cap:

— Nu cred deloc că se ascunde... Îngrijorată sunt, gândindu-mă la eventualitatea unui accident. Altfel, sunt perfect liniștită.

— La ce vă referiți?

— Îmi cunosc fata. Oriunde s-ar afla, știu că nu va face nici o prostie. Cred în lealitatea ei, în mintea ei sănătoasă.

— V-ați gândit că ar putea exista un alt bărbat în viața ei?

— Bineînțeles. Când o femeie are vârsta și înfățișarea Lianeii, este primul lucru la care te gândești, dar, în lumina aceleiași onestități, ar fi fost incapabilă de duplicitate. L-ar fi informat imediat pe Dinu. Liana poate fi cinică, dar nu trădătoare.

— Credeți că regretă căsătoria cu doctorul Candian?

— Mi-e... mi-e greu să mă pronunț. Este posibil ca, în urma unor neînțelegeri devenite frecvente, să fi încercat sentimentul că a comis o greșeală. Simplă supoziție, căci mie nu mi-a mărturisit nimic.

— Da... da... da..., rosti mecanic Minerva. Când ne-am cunoscut la Câmpina, informată fiind de soțul dumneavoastră că Liana a dispărut, ați avut o reacție... Nu, se corectă, nu ăsta-i termenul, nu o reacție, ci o formulare spontană ciudată...

Sprâncenele Mioarei Săvescu se încrețiră:

— Anume?

— Ați exclamat: Casa aceea... Diabolic...

Femeia se crispă. Nu făcu nici o mișcare, trupul rămase drept, fără cea mai mică tresărire, dar Minerva o simțea adânc tulburată.

CAPITOLUL XIV

Din vestibul trecuseră în hol, iar acum ajunseră în biroul doctorului Candian.

"O casă cu adevărat impresionantă", își zise Cristescu cântărind cu atenție îndoită (considerentul profesional și cel de ordin estetic) fiecare obiect.

Și, totuși, nu i-ar fi plăcut să trăiască într-un asemenea interior. "Desigur, nici nichel și plastic, furia deceniilor de după război, dar nici muzeu sau biserică." Cristescu mai încerca și un soi de angoasă, o repulsie parcă superstițioasă față de obiectele cu vârstă venerabilă. De pildă, i-ar fi fost imposibil să întrebuițeze patul sau masa buniciei, lingura dusă la gură de unchiul mare, glastra în care-și aranja florile străbunica, bibelourile admirate de răsmătușa, cărțile pe ale căror pagini se mai aflau poate urmele degetelor unuia dintre Ludovicii sau Wilhelmii numerotați, paharul de argint care cunoscuse buzele auguste ale cutărui răposat, Frederic cel Tenebros, Atila — Biciul lui Dumnezeu.

"Probabil că sunt ținut și, desigur, lipsit de rafinament, dar în orice caz nu morbid." Când îi muriseră părinții, fusese încântat să-i cedeze soră-sii toate acareturile familiei...

Toate acestea nu-l împiedicau însă să admire, acum, somptuoasa eleganță a biroului baroc. Biblioteca și biroul, giganți sculptați — capete de animale, de îngeri, de personaje mitologice, adevărată arcă a lui Noe — canapeaua și fotoliile din marochin vișiniu, splendide, lampa de lucru din argint masiv, panoplia supraîncărcată — "al dracului să fiu dacă știu destinația fiecărei scule, cu excepția jungherului și a iataganului!" — covorul Buchară imens, draperiile de pluș cu falduri de rochie de bal.

— Mă scuzați, vă rog, un moment, spuse arhitectul Săvescu. Mă duc să beau un pahar cu apă.

— De unde o iau? Întrebă Dobrescu.

— De la ușă spre bibliotecă. Macri vine din partea opusă și vă întâlniți la fereastră.

În același moment, îi veni să râdă: "Am început să semăn cu Minerva. Ca și cum Macri nu știa că trebuie să lucreze în diagonală cu partenerul".

Căpitanul suspină:

— Îmi arde sufletul după o țigară.

Cristescu îl privi mirat:

— Și? Cere-i permisiunea arhitectului, ca act de politețe. Și el fumează.

— Nu lui trebuie să-i ceară, observă locotenentul, lăsând fraza suspendată.

Maiorul începu să râdă:

— Am înțeles. Nu vă lasă șefa. Care-i motivul?

— Zice că nu încurajează viciul.

— E un rezon, surise Cristescu. În fond, se îngrijește de sănătatea subalternilor, ceea ce mi se pare foarte frumos din partea ei.

Dobrescu se interesă timid:

— Dumneavoastră... procedați la fel?

— Dragul meu, eu sunt total lipsit de simț pedagogic și, totodată, ultimul om care să se fălească cu defectele lui.

— În consecință? Întrebă Macri.

— Ai să-ți aprinzi țigara și ai s-o lași pe marginea scrumierei. În cazul unei apariții intempestive, obiectul criminal îmi aparține.

Pe zidul de lângă ușă se afla o pendulă înaltă. Ca formă și ornamentație, aducea cu un sarcofag. Dobrescu o deschise și-i cercetă interiorul:

— În fond ce căutăm?

Arhitectul Săvescu ivit în prag îl auzi:

— Asta mă întreb și eu, de fapt.

Cristescu își stăpâni în ultima clipă ridicatul umerilor: "Eu mă întreb dacă însăși Minerva știe..."

— Mi-aduc aminte precis, insistă Minerva. Ați folosit, legat de casă, cuvântul diabolic.

Mioara Săvescu își duse degetele la frunte. Încă încerca să se stăpânească, dar nu mai izbutea la fel de bine. Se ridică, făcând pași inutili prin cameră. Se duse la fereastră, apoi la cămin, traversă livingul. Se mișcă grațios, iar pe Minerva o izbi poziția firească a mâinilor. În general, oamenii nu știu ce să facă cu ele, dacă nu duc o servietă sau poșetă. Le țin fie în buzunare, fie încrucișate pe piept, fie agățate din degetul gros în răscoiala vestei. Cei mai timizi recurg imediat la țigară.

Mioara Săvescu se așeză. De astă dată pe alt fotoliu, mai departe de Minerva.

— Aș vrea să luați lucrurile așa cum vi le spun. Aș prefera, chiar, sub beneficiu de inventar...

Minerva o asigură, dând de câteva ori din cap.

— Trebuie să vă spun... Mioara își umezi buzele: Da..., am dormit câteva nopți aici și am trăit acut senzația unei prezențe străine în casă. Cineva care nu s-a lăsat văzut niciodată, dar care exista.

"În birou n-o să găsească nimic, parie cu el însuși Cristescu, urmărindu-l pe Macri care scotocea sertarele mesei de lucru. Când ai ceva de camuflat, că-i vorba de un safe, un sertar, o casetă-tainiță sau

indiferent ce prevăzut cu o broască, nu lași cheile să spânzure la îndemâna oricui..."

Maldărul de lucruri scos din birou căpătă proporții: acte personale, dosare cu lucrări de specialitate, corespondență sortată pe ani și banderolată, tăieturi din ziare prezentând cine știe ce interes pentru Candian, obiecte de papetărie, unele demult dispărute din comerț datorită uzurii morale sau cu care maiorul nu mai avusese de-a face din școala primară: coli întregi de sugativă și etichete, condeie și penițe, ceară roșie pentru sigilat, ca niște batoane de ruj, rigide, cretă forestieră albastră, o călimară...

Dobrescu începuse biblioteca:

— Sunt peste trei mii de volume, observă zâmbind arhitectul.

Cristescu îi întoarse zâmbetul:

— Ghinionul putea fi și mai mare...

Cerceta din ochi, raft cu raft, pereții înveșmântați cu cărți. Ceva, ceva îl deranja... Parcă rupt de ansamblu. Un amănunt care-i scăpa, nu putea pune degetul pe el, dar care exista...

"Prezență străină în casă... O fi una și aceeași persoană cu agresorul inginerului Voicu Dumitriu?"

O clipă revăzu chipul desfigurat de indignare al lui Ciocolată:

"Tovarăși! Bandiții au vrut să mă lichideze, folosind spray-uri imperialiste! Încă simt mirosul de cianură!..."

Pe buzele Minervei adie un zâmbet fugar.

"Speriat rău, băiatul, și pe bună dreptate, dar și țăcănit!..."

— Când s-a întâmplat?

Mioara Săvescu răspunse prompt:

— Prima oară, acum un an și jumătate, când era Liana bolnavă.

Făcuse o viroză urâtă, și Dinu nu voia s-o lase nici o clipă singură. A doua oară, acum, în primăvară. De astă dată, se îmbolnăvisese Codruț, iar ginerele meu se afla la un Congres la Cluj.

— Relatați-mi, vă rog, incidentele.

Umerii Mioarei Săvescu se strânseseră, și Minerva avu impresia că-i vede pielea încrețindu-se.

— De fiecare dată s-a întâmplat aproape la fel. Dormeam în odaia băiețelului și, în plină noapte, m-am trezit brusc știind că e cineva acolo, că mă privește... Doi ochi străluceau în întuneric. Am înțepenit!

"Îmi închipui!", gândi Minerva care o urmărea încordată. Se dădea în vânt după poveștile de groază.

— ...Am închis ochii și am țipat. După câteva clipe, a apărut Dinu.

Băiețelul se trezise și începuse să plângă...

Oftă. Minerva se interesă:

— Ce-a spus doctorul Candian?

— Se supăraseră și..., mă rog, uneori poate fi cam dur. A observat că am imaginație și că ar trebui să mănânc seara mai puțin.

— Și soțul dumneavoastră?

— Cu alt ton și alte cuvinte, a avut aceeași reacție. Un coșmar.

Vreun fenomen optic... În primăvară, istoria s-a repetat, dar cu adaos de recuzită. Când m-am trezit, am auzit clar o respirație greoaie. M-am ridicat în capul oaselor. "Cine-i?", am întrebat: "Cine-i?" Mi-a răspuns un chicotit lugubru. Au urmat pași precipitați și mi-am pierdut cunoștința.

În lipsa Minervei care telefonase la minister:

"Percheziția mai durează, dacă intervine ceva, știți unde mă găsiți..."

"Nu vrei totuși să-ți mai trimit niște oameni?"

"Mulțumesc, deocamdată nu este cazul. Ce se aude cu mumia din imobilul maur?"

"Nici o reacție."

"Hm, probabil avem de-a face cu o cămilă", colonelul îl primi personal pe doctorul Manoliu.

Ca toți oamenii foarte sănătoși, Ionaș avea groază de spital — se ruga unor puteri necunoscute să moară subit (infarct sau accident), fără a avea vreodată de-a face cu acest gen de așezăminte — iar medicii îi inspirau un sentiment de respect, dar mai ales spaimă. Discuțiile despre boli, inerente după o anumită vârstă, îl exasperau, nu înțelegea voluptatea unora, în special femei, de a comenta cu lux de amănunte fazele unei boli incurabile a cărei victimă era Popescu sau Ionescu și, vis-à-vis de un medic, pândeau cu inima purice genul de diagnostice fulger: "Nu-mi place culoarea dumată. Să-ți faci analizele hepatice..."

Din fericire, Gogu Manoliu, aflat în biroul colonelului și nu întâlnindu-l într-o vizită, se abținu să-și formuleze concluzia trasă din primele secunde ale întrevederii: "rinichii gem, inimă obosită".

— Nu știu dacă sunteți informat..., începu Manoliu. Maiorul Tutovan mi-a solicitat o listă cu numele celor care frecventează casa doctorului Candian...

Scoase o hârtie împăturită din buzunarul de la piept și o puse pe birou.

— Da, spuse Ionaș, știu despre ce este vorba. Cum se simte doctorul Candian?

— Încă nu se pot face afirmații categorice. De vreo două zile înregistrează scurte sclipiri de luciditate, dar cea mai mare parte a timpului o petrece în stare de inconștiență.

Colonelul parcurse lista unde figurau șase nume. Cu unele din ele și cu personajele respective era familiarizat din rapoartele Minervei.

— Constat că ați exclus familia.

Manoliu îl privi o clipă deconcertat:

— A! Vă referiți la părinții doamnei Liana Candian, căci, din câte știu eu, nu există alte neamuri apropiate. S-ar putea să pară curios, dar deși sunt prieten cu Dinu din facultate și, de cel puțin trei ori pe săptămână îi vizitez, nu i-am întâlnit socrii decât o singură dată. Nu poate fi vorba deci de "frecvență".

— Observ, spuse colonelul continuând să examineze lista, două nume identice: Marta Bădescu și Bebe Bădescu. Sunt rude?

Manoliu păru surprins de remarcă și începu să râdă:

— Nu m-am gândit niciodată la asta. O simplă coincidență, desigur.

"De verificat, totuși", își notă Ionaș în minte. Împături hârtia tacticos și o puse în dosar. Își ridică privirea, zâmbind:

— Apelez la sinceritatea dumneavoastră! Referindu-ne la persoanele enumerate, despre care dintre ele aveți părerea cea mai... puțin favorabilă, să zicem?

— În formulare clasică întrebarea ar suna altfel: pe cine suspectez? Să suspectez de ce anume? Ridică din umeri: S-a furat o statuie...

— E și aceasta o infracțiune în sine, indiferent de existența altor dedesubturi. Eu însă v-am solicitat opinia la modul general. Chiar în lipsa unor dovezi concrete, oamenii se intuiesc unii pe alții. Când se cunosc de

ani de zile, impresiile se confirmă sau se infirmă, au șansa să devină certitudini. Calendarul se înșeală arar în această privință.

Manoliu se foi nelaîndemână pe scaun:

— Probabil aveți dreptate, dar cred că ignorați doi factori: subiectivismul și elementul surpriză pe care nu o dată ni-l oferă semenii noștri.

Ionaș râse cu amabilitate:

— Îmi asum riscul unei eventuale erori. Vreau deci părerea dumneavoastră personală asupra acestor oameni. Nu vă angajează cu nimic și nu trebuie să subliniez că nimeni și niciodată n-a avut de suferit necazuri pentru că x nu are impresie formidabilă despre un individ în cauză.

Doctorul Manoliu își simți fruntea năpădită de sudoare:

— Mi-este foarte greu să mă pronunț... Mai ales în această situație când propriile mele sentimente sunt angajate... Bineînțeles că o văd mai puțin bună pe Emilia Oprea sau pe Liana Candian decât pe Mara Varlam, femeia pe care o iubesc și o consider desăvârșită, incapabilă de cea mai mică inexactitate. Și, iarăși, s-ar putea să folosesc prea mult tuș negru — nu vă dați seama cât de greu, de penibil mi-e să vă ofer aceste amănunte — descriindu-l pe Bebe Bădescu, bărbatul care monopolizează inima Marei Varlam. N-aș fi om, aș fi — ca să rămânem în temă — statuie. Pot să-mi cenzurez reacțiile, dar nu și sentimentele.

Colonelul Ionaș dădu din cap:

— Vă înțeleg perfect și vă mulțumesc pentru sinceritate.

După plecarea lui Manoliu, colonelul reluă lista. O citi din nou și rămase pe gânduri.

De două zile, Marta Bădescu nu părăsise patul. Se simțea cuprinsă de o sfârșeală care se accentua pe măsură ce treceau orele și era prima oară în viață când făcea cunoștință cu inapetența. Avusese totdeauna o insațiabilă poftă de mâncare, strunită doar cu eroice eforturi de voință — o îngrozea perspectiva unei siluete îngreunate, ieșită din tiparele decenței, cu burleuri stigmatizate de bridele sutienului și la pânțe — și nu i se întâmplase niciodată să nu-i lăcrimeze gura dinaintea unei mâncări râvnite. Appetitul n-o părăsise nici când murise bietul Bădescu, pe care-l iubise din toată inima. Se jenase sincer, și în sinea ei se acuzase de cruntă nesimțire, dar foamea, ignorând canoanele de convenție, continuase s-o devoreze. Asediată de remușcări, mânca pe ascuns, având impresia că fură din propriul ei frigider.

"Probabil mi-a venit sorocul, gândea stând ceasuri întregi nemișcată în pat, probabil că sănătatea pe care mi-o închipuiam nealterată, a fost doar aparentă. Eșafodaj din cărți de joc, cu rezistența fulgilor de păpădie. Nu era nevoie de un șoc! De ajuns o adiere pentru ca totul să se prăbușească..."

— Ești acasă?

Bătrâna se crispă și nu răspunse. Durerea și sila îi sugrumau cuvintele. În zilele acestea își amintise mereu de o carte scrisă de o americană. Îi reținuse doar prenumele, Helen-Grace, căci trecuseră treizeci sau patruzeci de ani de când o citise, "Carne din carnea mea". Romanul — cel puțin așa i se păruse atunci — fusese scris cu multă sensibilitate și o portretistică memorabilă, dar ceea ce colora cu un patetic special acele pagini era sinceritatea emoționantă. Tema, nu

foarte nouă — dragostea de mamă nu cunoaște limite, n-o pot ucide nici cele mai hidoase mostre de ticăloșie ale propriului copil — în "transcripția" dramatică a scriitoarei (parcă o chema Carlisle) devenea convingătoare.

"Dacă aş reciti-o astăzi..."

— Eşti acasă?

Bebe deschisese uşa şi îşi băgase capul, scotocind din ochi încăperea.

— De ce nu răspunzi?

Vocea bătrânei răsună aspră şi răguşită:

— Ce vrei?

Bădescu rămase o clipă mut, descumpănit de ton. Îşi reveni instantaneu şi se interesă ironic şi nazal:

— Eşti prost dispusă, doamnă? Când încearcă asemenea stări, oamenii civilizaţi pun anunţ la uşă.

Marta Bădescu se săltă anevoios într-un cot. Îşi simţea tâmplele zvâcnind. Şuieră:

— Imbecilule! Râmă imbecilă!

— Ce?!

Nu se simţise în viaţa lui atât de uluit, era prima oară când o auzea pe maică-sa folosind termeni drastici, indiferent de împrejurări sau persoana la care s-ar fi referit. Şi, tot pentru prima oară de când se ştia, se simţea perplex, luat prin surprindere. Nu cunoscuse până atunci sau nu le trăise ca atare, atacuri neaşteptate.

— Nenorocitul! Am ştiut totdeauna că eşti un om de nimic, o lichea fără clasă, fanfaron şi incapabil. A ştiut-o şi taică-tău, poate înaintea mea, dar nici unul nu ne-am închipuit că am zămislit un borfaş, o secătură... Mi-e silă!

Bătrâna gâfâia, cuvintele scuiate abia se desluşeau, Bebe, încă nesigur, dar oricum mai redresat, încercă să-şi reia morga obişnuită:

— Nu mă obliga să-mi exprim eu părerea... Ca să mă pronunţ blând, ai nevoie de bonă şi tutelă. Adaugă măreţ: Adio, doamnă!

Dădu să închidă uşa. Bătrâna sări din pat cu o vigoare neaşteptată.

— Înainte de a pleca, de a pleca definitiv din această casă, ai să mă asculţi.

— Nu mă interesează elucubraţiile unei sclerozate.

— Elucubraţii? Elucubraţie este capul statuii dispărute din parcul Conţescu? Nefericitule! Ți-ai închipuit că-i de ajuns să schimbi yala de la boxă? Cu cine te-ai înhăitat? Pe cine şantajezi?

— Acelaşi diagnostic: Scleroză! Bătrâna urlă:

— Te-am auzit vorbind la telefon, nemernicule!

— Aha! Spionaj pe gaura cheii ca slugile. Nu degeaba te-ai angajat să ştergi la fund plodul Candienilor. Marile vocaţii ţâşnesc totdeauna. Mai ai ceva să-mi spui?

— Un singur lucru! Regret că nu am tăria, forţa sufletească să debarsez oraşul, societatea, oamenii de o canalie.

Bădescu rânji:

— Mai ai timp să mă torni.

— Sunt prea slabă, şopti bătrâna fără să-l mai asculte. Sau poate la fel de ticăloasă ca şi tine. Oricum, prea bătrână... Nu mai contează. Du-te! Să nu te mai văd niciodată.

Pentru diversele circumstanțe de relief ale vieții, delicate, cheie sau primejdioase, dar, oricum, ieșind din diurn și putând lua caracter decisiv, Grig avea rețete pe care le considera infailibile, "atâta timp cât nu s-a născocit altceva".

"Siguranță și tupeu inteligent", era pavilionul sub care se decisese să opereze acum.

Trecu fără probleme de poarta spitalului, azvârlind din mers "la profesorul Tulea", luă de la garderobă un halat alb pe care-l puse pe umeri și urcă dezinvolt și hotărât treptele până la primul etaj. Toate informațiile în legătură cu spitalizarea doctorului Candian le obținuse simplu, prin telefon. În drum spre camera de reanimare, întâlnește mai multe surori, după aspect, greutatea pașilor și felul în care era salutat probabil și un medic. Nimeni nu-i acordă nici un fel de atenție. În anticamera salonului de reanimare, o asistentă uscățivă, cu o bonetă apretată hârtie pe părul proaspăt coafat, studia concentrată un dosar medical. Era de vârstă mijlocie, conștientă de importanța ei, și cu acel ceva, greu de definit, dar care, de la prima vedere, înainte măcar de a deschide gura, te avertiza că femeia este celibatară. O simțeai însă competentă și inspira încredere. Un om pe care medicii se bazuiau, desigur, fără rezerve.

— Dumneavoastră?

Grig arboră cel mai umil-încântător surâs din garderoba sa de farmece.

— Sărut mâinile. Vă rog să mă iertați...

— Despre ce este vorba?

— Sunt fratele doctorului Candian...

Femeia i-o reteză:

— Tovarășul profesor a interzis orice fel de vizită. Bolnavul nu poate primi pe nimeni.

— Știu, știu...

— Atunci, vă rog nu insistați.

— Ascultați-mă doar un minut. Astă-seară, plec pentru o lună în Grecia. Glasul i se frânse sub povara situației, a lacrimilor abia stăpânite: Nu știu ce se poate întâmpla până mă întorc. Îngăduiți-mi doar să-l văd. Să-mi iau rămas bun...

Asistenta șovăie câteva clipe. I se făcu milă de bărbatul acesta superb — toți frumoși în familie, probabil; și doctorul, chiar ferfenițit, rămăsese chipesh — iar, dată fiind starea pacientului, te puteai aștepta într-adevăr la orice... Se uită la ceas. Până la contravizită mai erau trei sferturi de oră.

— Intrați, dar vă rog, nu încercați să-l tulburați nici măcar cu un cuvânt.

Grig îi luă mâna și i-o sărută. Femeia avu impresia că emoționanta, curată recunoștință de pe chipul lui Grig fusese zugrăvită de însuși penelul lui Rafael. Se întoarse la filele dosarului suspinând mulțumită:

"Am făcut o faptă bună."

Inginerul Voicu Dumitriu era ferm hotărât să limpezească lucrurile. Avea o părere foarte bună despre propria lui persoană, încredințat fiind că este unul din fericiții apți, dotați pentru orice profesiune, capabili să facă față oricărei situații. Reflectând uneori la fantasticul său potențial neexploatat, regreta că media de viață a individului nu-i de circa trei-

patru ori mai mare. "În șaptezeci de ani nu te poți realiza pe toate coordonatele de care dispui. Pur și simplu n-ai timpul material." Simțea sincer că în el moare un mare poet, un neînfricat explorator, un geniu al matematicii; un Elvis Priesley, un amiral Nelson, un profet cel puțin de talia lui Mahomed care i se părea că ocupă un loc mai modest în clasamentul breslei.

În funcție de circumstanțe, Ciocolată simțea puseurile necesare. De pildă, acum, impulsuri detective îi bântuiau zilele și nopțile. Va lămuri misterul statuie-Candian (asociație făcută spontan, din prima clipă), și i se păru că cea mai sigură cale ar constitui-o o discuție cinstită, bărbătească, purtată cu Dinu.

Fremăta de nerăbdare și, în timp ce parcurse drumul cu taxiul, se întreba cum de anchetatorilor nu le-a trecut prin minte o idee atât de simplă. Se pierdu apoi într-o serie de reflecții stil urbanistic de genul: "Omul civilizat și-a complicat existența, a uitat adevăruri elementare. Drumul cel mai scurt între două puncte este cel drept..."

O bancnotă de douăzeci și cinci de lei îi deschise poarta spitalului. Pășea sigur, gândindu-se că ar fi fost bine să ia câteva flori pentru Dinu. "Rândul viitor, își zise, n-am să uit." Îl izbi apoi pustietatea coridoarelor. Întâlni un singur bărbat cu un halat pus neglijent peste hainele de-o rafinată eleganță.

"Ce bine e animalul! califică instinctiv. Are cel puțin zece-cin'spe ani mai mult ca mine și uite-l cum arată. În realitate, ăștia cu succes la dame nu fac bicepsii la creier și asta conservă..."

Apoi îl uită.

În anticamera salonului de reanimare, asistenta, în picioare, aranja niște hârtii în fișet. Aruncă o privire întrebătoare spre bărbatul oacheș, cu expresie agitată. De fapt, aerul de neliniște, de permanentă "priză", de parcă în fiecare clipă se afla în așteptarea unui eveniment ce-i alimenta nerăbdarea, era caracteristic pentru Ciocolată. Cunoscătorii, obișnuiți, nu se mai interesau de mult ce îl frământă, neavizații însă îi prizau anxietatea ca atare.

— La doctorul Candian, formulă scurt Dumitriu.

Femeia replică ferm și la fel de succint:

— Exclus! Interzisă orice vizită.

— Sunt o rudă...

— Îmi pare rău, doctorul Candian este obosit. A fost fratele lui și, pentru o singură zi, e de-ajuns.

Ciocolată simți cum i se zbârlește părul de uimire. În viața lui nu-l auzise pe Dinu pomenind de neamuri și, în diverse ocazii, îl auzise spunând că fusese copil unic.

— Frate? Care frate?

— A plecat chiar acum două minute. Iertați-mă, tovarășe, adăugă înfundându-și ostentativ nasul în hârtii, sunt ocupată.

Ciocolată, străfulgerat de o idee, îi prinse brațul:

— Un bărbat bine, cu halat alb pe umeri, nu-i așa?

— Toată lumea poartă aici halat alb pe umeri.

— Două minute, ziceți?

— Poate nici atât. Bună ziua!

Ciocolată țâșni pe ușă fără să-și ia rămas bun. Alergă iepurește de-a lungul coridoarelor, coborî scările aproape zburând, și-l ajunse pe Grig

chiar când acesta trecea pe lângă portar, salutându-l cu un deget la tâmplă.

Ciocolată îl apostrofă gâfâind.

— Alo, domnu' !

Grig, cu cheile de la mașină în mână, se întoarse surprins.

— Cu mine vorbiți?

— Cu dumneavoastră.

— Ce doriți?

Emoționat, Ciocolată își formulă gândul cu primele cuvinte venite în minte.

— V-ați dat drept fratele lui Candian... Ați mințit... De ce?

Grig îl măsură scurt: "Un zăpăcit, tipul de încurcă lume". Încercă să câștige timp. O pereche venea dinspre capătul străzii.

— Aș prefera să discutăm în altă parte.

O luă hotărât înainte. Ciocolată, peste măsură de agitat, îl urmă orbește. Îi mai despărțeau câțiva metri de Lancia roșie. Grig cercetă rapid locul. Nimeni. Se întoarse fulgerător. Inginerul văzu pumnul, dar nu mai avu timp să reacționeze. Îl primi în plin, în bărbie, și se prăbuși.

"Un upercut de toată frumusețea!", aprecie Grig și apăsă pe accelerator.

**

— Presupun, zise Minerva, că ați avut o reacție asemănătoare. Ați strigat, s-a sculat din nou toată casa...

Mioara Săvescu clătină din cap:

— Nu. Și nu pentru că nervii mei ar fi devenit mai buni între timp. Ci pentru că n-am apucat. Am leșinat înainte de a emite cel mai mic sunet. Mi-am revenit în zori. Lumina, orele dimineții, m-am convins demult, au un efect tranchilizant. Coșmarul e un voievod al întunericului, cu maxim de potențial — demonstrat științific, cel puțin așa am citit — între două și trei noaptea.

— Când încep să scârțâie mobilele, zâmbi Minerva. Se pare că așa e. V-ați gândit că ați visat?

— Exclus! Desigur, nu-s de oțel, dar am nervi sănătoși. Voiam să spun că-mi redobândisem în suficientă măsură calmul pentru a aștepta ca ginerele meu să plece la spital. Nu doream să mai discut cu el.

— De ce?

— Rămăsesem ofensată după primul incident și, în afară de asta, am avut întotdeauna impresia că Dinu are ceva de ascuns.

— Fiți, vă rog, mai precisă.

— Nu vă pot oferi amănunte. O simplă impresie. Chestiune de atmosferă, de climat sufletesc, de aerul care-l emana uneori. Voiam însă să discut cu fiică-mea. Mă privea ironică:

"Serios, mamă, trebuie totuși să te vadă cineva. Uite, îmi spune Dinu că profesorul Baciuc, ăsta care a venit acum de la Cluj, e o somitate."

"Eu nu-s nebună, Liana..."

"Dar nimeni n-a afirmat așa ceva. De la o anumită vârstă însă femeile suferă unele tulburări nervoase..."

"Nu este cazul. Uite care-i situația. Eu, oricum plec în următoarele cinci minute. Dacă vrei, iau copilul la noi, dar aici nu mai petrec pentru nimic în lume o singură noapte. Sunt îngrijorată însă pentru tine. Nu voi mai avea o clipă de liniște, știind că în casa asta se plimbă un străin."

Cine-i personajul? Ce vrea? Cum, pe unde intră? E nebun? E un răufăcător?"

"Faci ce vrei. Eu însă rămân la ideea mea. Consultă-te și cu tata..."

— Am plecat, dar eram convinsă că incidentul nu-i închis.

Minerva o privi atentă:

— Cum ați calificat atitudinea fiicei dumneavoastră? Oricât sânge rece ai avea, nu poți trece complet nepăsător pe lângă o asemenea poveste. Un firicel de neliniște, cât de firav, și tot încolțește.

Mioara Săvescu își plimbă privirea catifelie în lungul zidurilor, apoi o ancoră în obrazul colțuros al Minervei.

— Ați pus punctul pe i. Am plecat de la ei cu certitudinea că Liana e informată de aceste vizite nocturne. Că, dintr-un motiv sau altul, le acceptă. Că și ea ascunde ceva Același ceva pe care-l ascunde și Dinu.

"Hai s-o iau metodic", își zise maiorul Cristescu încercând să-și definească sentimentul de amănunt care contravine întregului, care iese din normalul impus de armonie, de logica interiorului.

Dobrescu și Macri continuau să scotocească biblioteca, în vreme ce arhitectul Săvescu, după o scurtă conversație strict convențională, se adâncise în lectura unei reviste. Din când în când, își ridica privirea luând act cu indiferență de diversele operații efectuate de cei doi.

"Cum se aranjează în mod normal o bibliotecă? Considerentele, își explica sieși maiorul cu răbdare de dascăl, țin de spațiu și de calitatea proprietarului: profesie și bun gust. În regulă! Candian n-a fost încorsetat de spațiu, gust are. Gust fin, de intelectual. Unul ca el n-o să-și dispună niciodată cărțile ținând seama de înălțime și culoare, și punând o carte de bucate alături de Kant, numai pentru că măsoară amândouă patruzeci de centimetri și au coperte albastre. Trecem la meserie... E medic. Firesc deci, ca o mare parte din volume să fie tratate de specialitate. Și e tot atât de firesc ca acestea să fie cel mai uzate. De altfel, deși se susține că ar constitui pătura cea mai distinsă dintre școliți, medicii consumă foarte puțină beletristică, citesc mai mult literatură de informare, strict documentară, adesea reviste, almanahuri. N-au timp. Ca și avocații... Divagații, Cristescule! La obiect! Apropo de uzură, tomurile de medicină ocupă locul întâi. Deci, ele sunt cele mai frecvent folosite și, logic, vor fi așezate cât mai la îndemână. Vorba ceea, de-ajuns să întinzi brațul..."

Pocni din degete, încântat: "Asta era, băiețaș!" în biblioteca doctorului Candian, volumele cele mai "obosite" — fără să fie ferfenițite, dar cu luciul pielii ori al cartonului alterat — se aflau pe penultimul raft, sub tavan. Ca să ajungi la ele, trebuia să folosești un taburet.

Sub privirea mirată a lui Săvescu se cățără pe un scaun. Scoase cărțile suspecte și rămase nedumerit. Fundul de lemn al bibliotecii era intact. Arhitectul Săvescu, în spatele lui, râse încetișor. Un râs spontan, lipsit de răutate. Omul se amuza și atât.

— Vă așteptați probabil să dați de o tainiță?

— Nu vă înșelați, recunosc maiorul. Și totuși e ciudat... Băieți, dați-mi o lanternă.

I-o întinse Macri. Maiorul începu să plimbe fasciculul de lumină pe peretele de lemn și pe porțiunea de raft descoperit, pipăind cu cealaltă mână fiecare milimetru al suprafețelor respective. Se opri brusc. Unghia i se împiedicase într-o mică asperitate, de mărimea unei gămălii de ac. Încercă s-o deplaseze, fără rezultat, apoi apăsă ca pe un buton. Felia de

lemn a bibliotecii începu să se deplaseze încet, spre dreapta, și lui Cristescu îi venură în minte penarele de pe vremea când era școlar. Apoi rămase uluit. Se afla în fața unui ecran de circa douăzeci și cinci de centimetri pe zece. După toate aparențele, ecranul unui monitor de urmărire. "Al dracului să fiu dacă pricep ceva!"

Mara Varlam, cu capul ușor și cu părul strâns în vârful capului, consultă vizorul înainte de a deschide.

— Tu erai, Emilia...?

— O surpriză, nu?

— Incontestabil. Din păcate, sunt de mai multe feluri.

O privea cu o repulsie abia stăpânită. Emilia, sub fondul de ten al insolenței, era încordată, palidă, forțat dezinvoltă. De altfel, întreaga ținută îi trăda tulburarea: părul pieptănat neglijent (nu neglijența plină de chic ținând de pieptenul, peria și phoenul marilor coafori, ci a mâinilor nervoase care abia nimereau agrafele), machiajul neîngrijit (dermatograful tremurase pictând o sprânceană cu câțiva milimetri mai sus decât cealaltă), fusta și bluza se simțeau puse la nimereală.

— Nu înțeleg ce cauți la mine.

Ultimele zile o marcaseră și pe Mara, și cel mai superficial ochi putea sesiza schimbările operate asupra ei de lacrimile și tortura nopților nedormite. Chiar de dimineață, femeia care-i aducea joia brânză și smântână, negustoreasă până în nodul testemelului, lacomă și zgârcită, cu o inimă în formă de cântar, iar întreaga ei filozofie de viață încăpând într-un portofel, constatase cu indiferență: "Da ce-ai pățit, cucoană? Arăți de parcă te-ar fi lepădat ibovnicul la cel colț de uliță..."

Avea o paloare vânăta, iar colecistul zgândărit de necazuri inundase galben albul ochilor întunecați.

— Cum de ai îndrăznit să suni la această ușă?

Emilia, mai înaltă cu un cap, o privi disprețuitoare:

— Nu-mi amintesc să ne fi certat și nici să-mi fi interzis accesul la sonerie. Te știam civilizată, Mara. Mă dezamăgești.

— Tu pe mine, nu! Am știut de la început cu cine am de-a face.

Emilia o întrebă sfidătoare:

— Cu cine?

— Cu o desfrânată de cea mai abjectă calitate.

Emilia păli sub insultă. Ar fi strivit-o pe muierușca asta moralistă, mică și fragilă cât s-o mototolești într-o batistă. De-ajuns să-i dai o palmă zdravănă, ca s-o lipești pe zid. Nu simțise încă niciodată o poftă atât de răscolitoare, de irezistibilă de a distruge pe cineva, de a-l face să muște țărâna. O agasaseră dintotdeauna aerul ei virginal, didacticismul, ifosele, întreaga ei ființă trâmbițând precepte de virtuoașă morală. Îi reproșase ireproșabilul. "Trebuie să mă abțin. Numai de-aș putea să mă stăpânesc!..."

Cu jumătate de ceas înainte, Bebe dăduse din nou buzna la ea acasă agitat, speriat, fără morgă.

"Mili... (Mili, ca în vremurile lor bune) Mili, trebuie să acționăm. Du-te imediat la Mara..."

"Ce dracu să caut la Mara? Te-ai îmbătat?"

"Cere-i cheile de la Trabant. Avem nevoie de mașina ei."

"Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?!"

Îi transmisese întreaga lui neliniște, ea însăși fiind extrem de îngrijorată. De aproape două zile, Grig nu-i dăduse nici un semn de viață. Pândea telefonul cu inima înnodată de grijă, îl verifica la fiecare sfert de ceas, dacă nu s-a defectat cumva.

— Suntem prinși în clește. Bustul statuii e la mine, în boxă. Trebuie să scăpăm cât mai repede de el. Corpul delict, înțelegi...?

Vorbea frânt, de emoție sughița frazele, înghițea silabe.

"Vreau să mă sfătuiesc cu Grig... Nu știu unde să dau de el..."

"Dă-l în mă-sa! ăsta ne abandonează, ne-a abandonat... Nu însemnăm nimic pentru el. Dacă ne debarasăm de statuie, nu mai există probe împotriva noastră..."

— În fond ce-mi reproșezi?

Încerca să câștige timp. "N-o să-mi dea cheile. Trebuie să găsesc un truc, dar, până atunci, important e să accepte un dialog, oricare ar fi el, să vorbească, să nu mă dea imediat afară..."

Mara se simțea sugrumată de furie:

— Ce-ți reproșez? Nici măcar mica ta existență. Îți aparține, te privește! N-ai voie însă să-i târăști, să-i tragi de mână și pe alții!

— Nu știu la ce te referi, dar mi-am închipuit că Bebe e destul de mare pentru a se conduce singur.

"...Și îndeajuns de copilăros imbecil, pentru a cădea în orice cursă unde, dincolo de zăbrele, bucățica de cașcaval pare de aur."

— Exagerezi și-mi pare rău.

— Mie mi-e silă. De ce ai venit?

Emilia avu un moment de ezitare. Se clătină pe picioare nesigure, dădu din mâini căutând reazem și se prăbuși pe marginea canapelei. Gâfâia, părea că nu poate să respire.

Mara — era de notorietate printre amici că Emilia-i cardiacă — se muie speriată.

— Ce ai?

— Mi-e..., mi-e... puțin rău..., spuse Emilia pe tonul omului care-și minimizează suferința, vrând să menajeze dispoziția celorlalți.

— Ce să-ți dau? Întrebă Mara impresionată.

Își făcea reproșuri. "E vina mea. Am fost prea dură. Trebuia să evit discuția, să evit cuvintele grave..."

Emilia abia putea vorbi:

— Un Rudotel și puțină apă... Caldă...

Mara dispăru în bucătărie. Pe televizor se afla poșeta Marei. Emilia se ridică și traversă odaia din doi pași. Deschise geanta. Cheile luceau în buzunarul interior.

Mara se întoarse în mai puțin de două minute. Îi întinse pastila cu o mână tremurândă. Emilia, anevoie ridicată într-un colț, făcea eforturi s-o înghită, ca și cum pilula ar fi refuzat să-i alunece pe gât. Dinții îi clănțăneau pe buza de sticlă a paharului. Mara o ajută să bea, sprijinindu-i delicat capul.

Pe plicul alb obișnuit — șapte lei suta — scrisul Melaniei Lupu cu litere elegante, cu bucle lungi, grațioase și majuscule întregi, așa cum se administra caligrafia în clasele primare de acum șaiszeci de ani, avea un efect ciudat. Inversând situațiile, impresia era echivalentă cu cea pe care ar fi făcut-o un text bătut la mașină, pe papyrusurile strămoșilor.

Bătrâna citi încă o dată adresa: Domnului maior Cristescu, Ministerul de Interne, pe unde trece tramvaiul...

Se mai uită încă o dată în oglindă și își trecu pieptenul prin buclele de la ceafă.

— Ți, ți, ți ! făcu nemulțumită. Data viitoare, te rog să fii mai atentă. Ai scăpat prea mult eau d'argent, iar acum semeni cu un pelican... Nu fi absurdă, draga mea. Nu pelicanii sunt albaștri, ci cerneala...

De la Mirculică își luă un rămas bun lipsit de patetism. Toropit de arșiță, motanul dormea și apoi "despărțirile prea tandre, știi bine, dragă Melania, te doboară, iar tu trebuie să dispui acum de toate puterile tale..."

Aruncă plicul la prima cutie poștală. În minte îi stăruia ultima frază din scrisoare, de care se simțea extrem de mulțumită:

În caz că, dată fiind primejdia ce am de întâmpinat, această scrisoare va constitui un rămas bun, vă rog, domnule maior, să rămâneți încredințat de sinceritatea sentimentelor mele. Chiar dacă între noi au avut loc unele neînțelegeri, afecțiunea mea pentru dumneavoastră a rămas mereu intactă. Nu mă grăbesc la întâlnirea cu colonelul Lupu, dar dacă ea totuși este programată, vă amintesc că totdeauna am iubit crizantemele și liliacul. Mi-ar face plăcere să le știu din când în când veghind la ultimul meu domiciliu. Vă spun deci, la revedere, dar nu pe curând...

Când deschise portița de fier forjat de la imobilul maur, Melania avu grijă să intre cu dreptul și, ca o asigurare în plus, își făcu o cruce clandestină cu limba. Apăsă lung pe butonul soneriei. Glasul țâșni instantaneu în interfon:

— Te-am văzut! Știu cine ești! Intră.

Bătrâna împinse ușa stupefiată.

"N-aș fi zis, draga mea, că ai atâtea cunoștințe în București. Probabil să ești o celebritate, dar, din pricina modestiei tale, n-ai băgat de seamă."

Traversă vestibulul și pătrunse în holul-sufragerie. O întâmpină același întuneric, același praf, aceeași atmosferă de mormânt mobilat cu amintiri care nu mai aparțin nimănui.

Înaintând câțiva pași, exclamă tonică:

— Bună ziua!

Din spate, îi răspunse un râs sardonic. Melania Lupu, cu pielea încrețită de spaimă, se răsuci încet. Dintâi nu desluși nimic. Apoi, în bezna ce stăruia în fundul holului, de lângă un tabernacol uriaș, se desprinse un schelet. Cuprinsă de groază, Melania încremeni.

CAPITOLUL XV

Bădescu o aștepta înfrigurat lângă Trabantul Mării.

— Credeam că nu mai vii!

— N-am întârziat mai mult de un sfert de oră, gâfâi Emilia. Uite-le!

Îi întinse cheile. Mâna îi transpirase de emoție și Bebe simți metalul umed. Azvârli o privire rapidă spre balconul Mării și deschise portiera.

— Cum te-ai descurcat?

Emilia își șterse cu palma transpirația de pe buza superioară.

— I le-am furat. Am simulat că mi-e rău. S-a dus să-mi aducă o pastilă și le-am luat din poșetă.

— Mda..., făcu Bebe Bădescu, aplecându-se încordat peste volan.

Conducea excelent, dar Centrul, din pricina traficului aglomerat și a arterelor blocate de construcția metroului, devenise pentru toți șoferii un coșmar.

— Chestia e să nu descopere prea curând că i-au dispărut. Emilia își mușcă buza inferioară:

— Nu-s singura persoană care intră în casa ei.

— N-o cunoști pe Mara. Este un om sociabil, dar, în același timp, își iubește singurătatea. Sunt săptămâni întregi când nu-i sună nimeni la ușă.

— Ei, și? La urma urmelor, poate să-și închipuie că le-a pierdut.

Un râs nervos strâmbă trăsăturile bărbatului:

— Am impresia că societatea frumosului cvincvagenar nu ți-a priit. Cheile de la apartament sunt pe același anou, așa cum se procedează în general. Dacă le pierdea, nu putea intra în casă. În fine, asta-i situația!

Emilia ridică nepăsătoare din umeri:

— Puțin îmi pasă ce gândește aia.

— Nu știi dacă e tocmai inteligent. Mă rog cerului să nu se uite pe fereastră măcar o oră.

— De ce?

— Hotărât, nu mai vrei să gândești! Dacă-i vine chef să admire natura, va constata că i-a dispărut rabla asta, nu-ți dai seama?

— Da, făcu mașinal Emilia, probabil... Mă frământă mai mult altă problemă. De ce nu dă Grig nici un semn de viață?

— Ți-e teamă pentru el sau pentru tine?

— Pentru amândoi.

— Draga mea, opină Bebe frânând, nu există decât două posibilități: fie l-au săltat, fie se descurcă într-un fel sau altul singur. A abandonat varianta Emilia.

Femeia oftă, dar nu spuse nimic. Coborâra, și Bebe aruncă o privire în lungul străzii. Nu observă nimic special. În clădirea de peste drum, bătrâna Popovici își citea, ca de obicei, ziarul în balcon, pe trotuar doi puști se jucau cu mingea Bebe apucă brațul Emiliei și o introduse în bloc.

— Ia-te după mine!

Coborâra vreo zece trepte și ajunseră la demisol. Bebe aprinse lumina și pătrunseră într-un coridor lung și îngust. Mirosea specific a șoareci, mușegai, urină de pisici, a umed și produsul toxic folosit la ultima deratizare.

Emilia privi cu silă în jur. Un gând neașteptat o străfulgeră: "Ce naiba caut aici?... Toate astea nu fac parte din viața mea... Parcă aș vedea un film..."

— Trezește-te! exclamă iritat Bebe Bădescu.

— Ce vrei să fac?

— Să mă ajuți! Ține-mi sacul.

Bebe azvârlea grăbit cioburile statuii. Muchiile ascuțite îi scrijeleau palmele, însângerându-le.

— Faci prea mult zgomot, șopti Emilia.

— Nu ne aude nimeni.

— Ar fi trebuit să așteptăm să se întunece. Cum scoatem sacul fără să fim observați?

— Fată dragă, rosti Bădescu îndreptându-și o clipă spinarea, timpul ne e măsurat la minisecundă, dacă există așa ceva. Iar în ipoteza că

blocu-i supravegheat, nu mai are importanță că ne agață pe soare strălucitor sau sub clar de lună.

— Aveți perfectă dreptate, domnule Bădescu.

Glasul venise din spate. Emilia și Bebe se răsuciră, fulgerați, cu ochi dilatați de spaimă. Locotenentul Moraru, rezemat de zid, se uita zâmbind la mâna lui Bădescu. Pe degetul mic strălucea un inel, pe care se ghiceau încrustate inițiale. La capătul coridorului, o pisică mieună prelung, din motive necunoscute.

Doctorul Manoliu, îmbrăcat de oraș, șovăia în fața telefonului. Îi era dor de Mara și se simțea tentat s-o invite la o plimbare. "Ți-ar prinde bine un pic de aer, își formula în minte eventualele fraze, și pe urmă ar fi păcat să nu prindem trandafirii la șosea. În câteva zile, se scutură...

Scrupule de delicatețe îl împiedicau să ridice receptorul. Mara traversa zile cumplite, trebuia s-o cunoști bine ca să-ți dai seama de dimensiunile reale ale suferinței ei și poate că ar fi considerat meschin din partea lui că se impune în asemenea clipe. Femeile au o logică și o fantezie a lor, cu totul particulară. Mara, de pildă, l-ar putea disprețui pentru că nu are discreția de a o ocoli în momente penibile, că e îndeajuns de grosolan pentru a asista —eventual cu satisfacție! — la convulsiile ei de conștiință, la caznele unui suflet rănit.

"Iar ca prieten, oftă Manoliu, nu m-a acceptat niciodată. Știe că o iubesc și deci exclude din capul locului ideea de amicitie.

Face parte dintre oamenii care nu concep, nu cred în camaraderie, pura, sincera camaraderie, fără nici un fel de intenții orizontale, dintre un bărbat și o femeie..."

Sonerie de la intrare îl făcu să tresară în mod nejustificat. "Atenție, Gogule tată! Ți-au luat-o razna nervii!..."

Se îndreptă plictisit spre ușă. Nu putea fi decât Dănilă, vecinul de la parter, venit la o partidă de table și să-i ia tensiunea.

"Îl expediez urgent, își zise. N-am chef să joc, nici să ascult suveniruri de acum o sută cincizeci de ani." Bătrânul, după ce-și epuizase propria biografie, deschisese un alt serial: "Viața vitejească a bunicului său, căpitanul Petre Dănilă, combatant la Plevna și Grivița..."

Deschise brusc ușa și rămase cu gura căscată. Ciocolată, cu privirea rătăcită și maxilarul moale, ca de cârpă, aproape îi căzu în brațe.

— Ce-ai pățit?

— Lasă-mă să intru. Abia am ajuns la tine...

Manoliu, alarmat, îl luă de braț și-l instală într-un fotoliu.

— Dă-mi ceva să beau și o chestie de cap. Simt că-mi trosnește... Să fie tare! Dinamită, să crăp dracului, sau morfină!

De durere, abia articula cuvintele. Medicul sparse la repezeală două fiole de algocalmin, turnă un deget de apă și-i duse paharul la buze. Îi umplu paharul cu vodcă, repetând mișcarea:

— Dă-l pe gât repede. În maximum șaiszeci de secunde îți trece orice durere.

Ciocolată se execută mecanic. Privirea era fixă și căpiată. Felul în care aștepta să treacă minutul, parcă stând la pândă, îl făcu pe Manoliu să râdă.

— Pot să fie și șaiszeci și cinci de secunde.

Dumitriu ridică degetul gros, făcându-i semn să tacă. După toate semnele, număra în gând. Exclamă brusc:

— Da, dom'le, ai avut dreptate! Parcă m-a mai lăsat. Dă-mi și o țigară.

Trase de câteva ori fumul în piept, urmărit cu curiozitate de doctorul Manoliu.

— Hai, dă-i drumul! În ce încurcătură te-ai mai vârat?

Ciocolată emise pe un ton funebru:

— Gogule, există o soartă! De-a lungul întregii istorii noi am fost invadați. Au năvălit goții, ostrogoții, hunii și ce figuri mai erau în epocă, au dat turcii, tătarii și care or mai fi fost, acum au venit gangsterii! Aștia ne smulg potcoavele, băiete, ascultă ce-ți spun eu! Păi cum, domnule? Admiți dumneata ca, în plin centrul Bucureștiului, pe lumină, la cînșpe pași de agentul de circulație, să te molesteze un apaș cine știe din ce meridian picat, lăsându-te grămadă pe trotuar?

— Ia-o pe îndelete, fiule! Unde, cum, cine?

Ciocolată relatează incidentul cu lux de amănunte și ca totdeauna "interpretat". Deschise ușa băii, dădu bună ziua asistentei, alergă prin odaie, îl ajunsese din urmă pe Grig, îi recepționează foarte convingător pumnul, căzu moale pe covor.

Gogu Manoliu clătină din cap:

— Măi tată, de ce nu-ți vezi de treburile tale!

— Eu unul nu pot trăi cu capul în sac și n-am venit să-mi faci observații! Țipă Dumitriu.

— Dar de ce ai venit? Normal era să te duci direct la miliție.

— Deșteptule, îmi plesnea țeasta de durere. Am venit la tine să-mi dai un calmant. În continuare, știu eu ce am de făcut.

— Ce?

— Mă privește.

— Voicule, îți vorbesc cât se poate de serios. Renunță la inițiative teribile și teribiliste. Informează-o pe maioreasă și du-te acasă și te culcă.

Ciocolată sări pe fotoliu:

— Nici gând! Am suferit două agresiuni din partea aceluiași individ și mi-aș pierde orice respect pentru mine, ca bărbat, dacă aș sta cu mâinile în sân acceptând să mă ocrotească și să-mi plătească polița o femeie. Dixi!

Atrasă de exclamația maiorului, Minerva intră în birou:

— Ce-i, Cristescule, ai descoperit Atlantida?

— Hm! Nu ești prea departe de adevăr. Ce părere ai despre chestia asta?

Se uitau toți, parcă hipnotizați, la ecranul cenușiu răsărit între cărțile din bibliotecă. Arhitectul Săvescu, uluit, rămăsese cu revista în mână ridicată, privind peste ochelari. Macri și Dobrescu se simțeau încordați ca la un film cu suspense. Minerva se apropie intrigată:

— Un televizor?!

Cristescu dădu din mână:

— Așa s-ar părea.

— Și-acum ce stați? Dați-i drumul să vedem ce vrea.

Sub ecran se vedeau două butoane mici, nichelate. Minerva trepida de nerăbdare.

— Care ajunge până acolo? Hai, mai repede! Dați-mi un scaun!

Dobrescu șopti neliniștit:

— Poate sărim în aer!

Minerva observă peste umăr:

— Vei avea satisfacția de a rămâne, până la urmă și chiar după, în tovărășia superiorilor pe care, nu mă îndoiesc, îi îndrăgești sincer. Cine nu tânjește după un sfârșit în companie duioasă?

— Lăsând gluma, interveni maiorul — total atehnic, abia era în stare acasă să înlocuiască un bec ars — s-ar putea ca într-adevăr să fie periculos să umblăm la drăcia asta. Propun să chemăm un băiat de la "tehnic".

— De ce nu de la Institutul de energie nucleară? Dacă tu-ți închipui că am eu atâta răbdare ca să-i aștept pe inginerii noștri să vină cu stetoscopul, înseamnă că mă crezi oțel de zgârie-nori.

— Lasă-mă pe mine.

— Stai jos, Cristescule! Eu am curiozități științifice, nu tu!

Se urcase pe scaun și studia cu mâinile în șolduri micul ecran.

Anunță sarcastic:

— Păzea, că-i dau drumul! Puteți să vă refugiați în parc. Deci cinci... patru... trei... Ce faceți? Dați în cărți? Mă rog... Doi... Unu... Zero!

Răsuci hotărâtă primul buton. Un bâzâit ușor zgârie grafic accidentat liniștea desăvârșită din încăperea. Imagini neclare tulburară câteva clipe ecranul, apoi se limpeziră. Minerva și Cristescu aveau să-și mărturisească, ulterior, că în viața lor nu se simțiseră mai stupefiați. Dintre cărți, îi privea chipul senin al Melaniei Lupu.

Ar fi luat-o la goană, dar simțea că n-o țin picioarele. Mai mult, avea impresia că e înșurubată în dușumele.

"Vino-ți în fire, draga mea..., te conjur să faci un efort... Este o situație... aparte, desigur, dar, tocmai de aceea, trebuie să apelezi la toate resursele tale... În primul rând, dă frumos bună ziua. Politețea obligă la o comportare binevoitoare din partea celui alt, indiferent ce hram poartă. Cel puțin așa se întâmplă aici și nu vād de ce dincolo ar funcționa alte norme..."

Bineînțeles, Melania nu credea la modul concret în stafii, răposăți care se plimbă pe Calea Victoriei și iau un profiterol la Athénée Palace, sau scheletele care-și zornăie oasele în miez de zi, ori miez de noapte, prin imobilele Capitalei. Fiind însă o fantastă a existenței, căutând toată viața — și găsindu-le! — situații bizare, având structura și imaginația unei aventuriere, putea accepta în mod inconștient și nebulos unele aparențe de imponderabil.

Scheletul se mișcă din nou și bătrâna, cuprinsă de frisoane, reuși să îngâne destul de limpede:

— Bună ziua... Ce mai faceți? Mă iertați, dar din pricina întunericului și a ochilor mei slabi — trebuie să știți că toată viața am suferit de miopie și de gâlci — nu izbutesc să-mi dau seama dacă vorbesc cu un domn sau cu o doamnă.

— Nu știu nici eu...

— Ah! exclamă Melania. Ce original!

Scheletul avansa un pic:

— Demonii mă căznesc...

Glasul era cavernos, imposibil de identificat ca sex, dar Melania se hotărî să abordeze genul masculin.

— Demonii?! Credeam că locuiți singur.

— Vor să mă jefuiască... Mi-au furat tot... Sângele... Întâi sângele, sângele și răsuflarea, acum mi-au luat apa... Dar tezaurul nu-l vor găsi. Râse fioros: Nu! Niciodată!

Melania ciuli urechile:

— Care tezaur?

O mogâldeață țâșni pe neașteptate, oprindu-se la doi pași de bătrână.

— Al Sarazinilor. Eu sunt depozitarul lor de cinci sute de ani.

Melania rămase cu gura căscată. Avea în fața ochilor o făptură cu țeastă gălbuie și chipul boțit, de mumie. Scheletul rămăsese în colțul întunecat al încăperii, lepădat ca un strai de oase. Își trecu degetele peste fruntea asudată și începu să râdă:

"Dumnezeule mare, cât poți fi de toantă, fetița mea! Soarele strecurat printre jaluzele ți-a jucat un renghi, pictând cu «oase» pieptul bietului bătrân..."

— Nu mă crezi? Sunt aici... Ne ascultă. S-au ascuns, dar eu îi simt... Privirea lor arde...

— Cine s-a ascuns? se interesă Melania politicoasă.

— Leviatan, Mamona și Asmodeu. Ei sunt demonii cei mai temuți care pun stăpânire pe suflete. Îi știi... Îi știi de bună seamă.

Melania reflectă câteva clipe, apoi clătină hotărâtă din cap:

— Nu cred să fi avut ocazia să fac cunoștință cu dumnealor, dar n-aș avea nimic împotrivă dacă dumneavoastră mi-ați da această posibilitate.

— S-au ascuns!

Momâia își rotea privirea albă — un albastru atât de palid, încât ochiul părea lipsit de iris — cu o repeziciune mecanică, surprinzătoare. Cântărindu-i făptura firavă, învesmântată într-o tunică lungă, neagră, amintind halatele chinezești, mâinile descărnate, figura spălată de trăsături, Melania se simți incapabilă să-i aprecieze vârsta. Șaizeci, poate șaptezeci sau chiar optzeci de ani, dar ultima cifră ar fi fost dezmințită de vioiciunea neobișnuită.

— Ce-ar fi să-i căutăm? propuse Melania pe un ton normal: "Să vedem unde oi fi pus cheile..."

Omul se apropie cu pași de maimuță și-i șopti:

— Sunt oștenii cei mai primejdioși ai lui Lucifer. Demonii trufiei..., zgârceniei..., ai dragostei cu păcat! Pârjolesc și nimicesc sufletele...

— Alături de dumneavoastră, nu mi-e frică, surâse Melania.

— Ai dreptate... O apucă de rever: Eu sunt Dreapta Mână! Cu socoteală și cuget curat te apropii de mine?

— Da, da! Îl asigură bătrâna.

— Vezi că nimenea nu te-a silit a veni la chipul meu.

Melania suflă:

— Nimenea.

— Curăți-te-ai de toată întinăciunea sufletului și a trupului, făcând sfințenie întru frica mea?

— În fiecare zi, Doamne! făcu Melania, gândind că-l flatează.

— Eu nu-s Dumnezeu, ci doar Dreapta Mână! De voiești a veni după mine, leapădă-te de tine, ia-ți crucea și urmează-mi mie!

— Vă urmez.

Bătrânul păru mulțumit de răspuns și o luă înaintea, îndreptându-se spre scara interioară. După câțiva pași se întoarse brusc:

— De-ar trimite Satana iscoadă vicleană să te ispitească, avea-vei tăria să-l înfrunți ori te vei prăbuși?... Se întrerupse. Privirea fixă, dilatată părea că arde, aprinsă de torțele revelației. Uite-l! Uite demonul...! Au venit...!

Melania nu apucă să se răsucească. Primi o lovitură în ceafă și se făcu întuneric.

Chipul bătrânei dispăruse de pe ecran. Cristescu se uită la Minerva aiurit:

— Unde o fi nebuna asta?!

Încercă să deslușească obiectele rămase în imagine. Nu se vedea mare lucru. Un bufet, o dormeză cu așternutul răvășit, în prim plan o masă demodată, rotundă pe un singur picior, în fund un soi de dulăpior, ceva mai scund.

— De unde vin imaginile?

În mintea Minervei, gândurile se întretăiau învălmășite.

— Din imobilul maur, natural. Se adresă arhitectului care asista interzis la tot ce se petrecea. Ne puteți da o explicație în legătură cu această... instalație?

— Vă dau cuvântul meu de onoare că sunt la fel de perplex ca și dumneavoastră. Poate mai perplex, dat fiind că este vorba de locuința fiicei mele.

Minerva îl privi scurt și clipi de câteva ori:

— Vă cred. De altfel, nu mai are nici o importanță. Băieți, continuați percheziția. Cristescule, telefonează-i colonelului Ionaș să trimită doi oameni de la tehnic. Trebuie să-mi descopere "studioul" TV. de la domiciliul lui Față Galbenă. Scotociți pivnița, podul, uzina muzicală care ocupă peretele din living. Își strâmbă buzele pufnind pe nări: Eu mă duc să văd ce mai face draga noastră Melania...

— Te însoțesc, spuse maiorul.

— Nu e cazul. Macri! Dobrescule! A trecut cam mulțisor de când n-am mai dat un singur 9. Străduiți-vă și demonstrați-i colegului nostru de la miliție că ați învățat ceva carte!

Era conștient că greșește, dar nu putea proceda altfel. Toată viața fusese la fel: odată angajat pe un drum, era incapabil să-l abandoneze înainte de a fi ajuns la capăt, înainte de a epuiza întreg peisajul. Nu uitase niciodată cuvintele pe care Iris, englezoaica diafană cu păr și ochi de foc, i le spusese în ziua despărțirii lor:

"Grig, în materie de greșeli fatale, e de ajuns una singură pentru fiecare individ. Nu mai există loc pentru altele... Tu vezi zidul și totuși intri cu capul în el... Nu-i o dovadă de inteligență..."

"Tu parcă ești altfel?"

Iris zâmbise cu impertinența care o caracteriza: "Faptul că eu am același defect, nu-l scuză pe al tău..."

Când pătrunsese în imobilul maur, conștient de risc, Grig nu avea în minte decât un singur gând: "Nu pot pleca înainte de a dezlega misterul lui Schmidt. Iar misterul de află aici. M-ar obseda toată viața. M-aș simți de parcă toate comorile aztecilor mi s-ar fi plimbat pe o tipsie pe sub nas, iar eu n-am întins nici măcar mâna..."

Faptul că găsisese ușa deschisă (lăsată așa de Melania, fără nici o intenție; prea emoționată uitase pur și simplu s-o închidă) i se păruse de bun augur: O invitație, "poftiți, vă rog...!", din partea destinului, să meargă până la capăt.

Ca toți aventurierii, Grig era superstițios și își cultiva cu credință și obstinație fixațiile.

Aruncă o privire spre bătrâna prăbușită. Nu avea să-și revină înainte de o oră. Hotărât, nu-i făcea plăcere să lovească o femeie, mai ales vârstnică, dar există situații când mânușile glacé stau mai bine în scrinul din dormitor. Alături de ea, zăcea o ființă ciudată, cu chipul galben. Trupul era scuturat de convulsii, o spumă albă îi înflorea pe buzele supte. Datorită șocului, probabil, își zise Grig, nefericitul ieșise singur din competiție speriat de demoni. Fusese ultimul cuvânt articulat...

"O criză de epilepsie, după toate aparențele. Deși, ciudat, la vârsta asta..."

Grig ridică din umeri și încercă să se orienteze.

"Holul, sufrageria, salonul... Dar, mai întâi, trebuie să văd etajul..."

Locotenentul Moraru, în vesta portocalie a lucrătorilor de la I.C.A.B., împingea o tumbă pe care nu se grăbea s-o umple. Îi șopti Minervei:

— Au intrat două persoane. O bătrână, acum un sfert de ceas, urmată de un tip care a găsit ușa deschisă. A rămas și acum așa. Am anunțat radio...

— Bine, bine, îl întrerupse Minerva. Dispoziția rămâne în continuare valabilă: oricine poate să intre nestingherit în imobil.

Dacă intervine ceva special, maiorul Cristescu cu echipa sunt peste drum, în vila Candian.

— Știu. Moraru șovăi. Arătă cu bărbia spre clădirea maură: V... vă duceți singură?

Părea sincer neliniștit și Minerva se simți impresionată. Își închipuise totdeauna că subalternii ei nu-i nutresc cele mai duioase sentimente. Zâmbi și-l trase ușor de lobul urechii, gestul de maximă tandrețe al lui Napoleon și pe care și-l însușise pentru împrejurări când "simțea" asemănător.

Minerva n-avu timp să se dezmeticească și să "descifreze" interiorul după binecunoscutul ei obicei. Prima imagine pe care o înregistrează fu a celor două trupuri prăbușite în marele hol, apoi cea a unui bărbat văzut din spate, care urca treptele scării interioare. "Ăsta-i pus pe greco-romane... Mă duc să-i chem pe ceilalți..." Dădu să se întoarcă, dar nu mai avu timp. Individul, ajuns la cotul scării, o opri:

— Un moment, stimată doamnă!

Coborî treptele, sărindu-le, și se apropie amenințător. Minerva îl catalogă reflex: "Un dur de operetă pus în circulație de Hollywood..."

— Pe cine căutați?

Minerva îl cercetă lung. Răspunse fără să se grăbească:

— Vă pun aceeași întrebare. Chestiunea e cine răspunde primul.

— Cel în dezavantaj. În cazul de față, dumneavoastră.

În mână îi apăruse un revolver mic, cu amortizor. Minerva simți că se enervează. Respiră adânc și începu să râdă:

— Auzi, bătrâne?! Abandonează jucăria aia. Nu de alta, dar trucurile ieftine mă indispun. Și pentru că ții neapărat, am să-ți spun pe cine caut.

Pe dumneata. Și ca să câștigăm timp și să nu facem praf, îți propun să mă urmezi fără gălăgie.

Grig, continuând să se apropie, ricană:

— Îmi plac situațiile de humor, dar nu și ordinele.

Minerva se dădu un pas înapoi:

— Un sfat amical! Chiar dacă mă imobilizezi pe mine, ceea ce mă îndoiesc, tot nu scapi. Ești înconjurat din toate părțile.

— Cu atât mai mult, sunt obligat să-mi încerc ultima șansă.

Sări pe neașteptate asupra Minervei, pregătindu-se s-o lovească cu crosa revolverului. Își simți mâna prinsă în clește, apoi o lovitură puternică în bărbie. Căzu în genunchi, scăpând arma. Minerva o expedie cu un șut rapid și o recuperează în următoarea secundă, de lângă perete.

Ciocolată, radios, găfâia.

— Asta-i pentru upercutul de acum două ceasuri. Dacă nu te-a învățat guvernanta cum să te porți, te învăț eu. Pezevenghi și, pe deasupra, fără maniere!

Se întrerupse, amuțit de surpriză, și rămase cu ochii cățărați pe scară. Ținându-se de balustradă, în rochie albă, fluidă, cobora treptele calmă și suplă Liana Candian.

Maiorul Cristescu nu mai avea răbdare. Evenimentele se precipitau și simțea că ar fi peste puterile lui să continue percheziția pe coridoarele preconizate de Minerva. Era o locuință spațioasă, cu opt încăperi locuibile și atenanse numeroase: sasuri, holișoare, debarale, oficii, antreuri, pivniță și pod, toate bucsite de mobile și lucruri. Iar după șase ceasuri, nu izbutiseră să parcurgă decât vestibulul, holul și, în principiu, biroul. În consecință, luă legătura cu colonelul Ionaș și-i solicită un supliment de oameni.

— Ai procedat excelent, aprobă colonelul. Și eu simt nevoia de tempo! Apropo, ai primit o scrisoare de la Melania Lupu.

Maiorul încercă o senzație de amețală. "Ce trăsnaie a mai inventat?!" Se interesă cu inima purice:

— Ce vrea?

— Dragul meu, nu obișnuiesc să deschid corespondența nimănui, nici măcar a fiului ăla mic.

— Vă rog eu...

După câteva clipe, auzi râsul lui Ionaș:

— Ascultă... E interesant...

În living, soții Săvescu așteptau crispați, ca într-o gară.

— Nu-mi pot imagina ce a făcut Dinu, spuse Mioara, dar ceva a făcut. Mă întreb, doar, în ce măsură este amestecată Liana.

Arhitectul respiră adânc:

— N-am idee, draga mea, dar o vom afla în curând. Dea Domnul să nu fie prea grav.

— Liana nu putea comite ceva cu adevărat rău.

Arhitectul îi zâmbi cu blândețe:

— Ești convinsă sau așa vrei să crezi?

— Îmi cunosc copilul.

— Așa ne închipuim toți. Nu ne cunoaștem nici măcar pe noi înșine.

Minerva îl expedie pe Grig la minister sub stare de arest, pe Ciocolată — cu mulțumiri — acasă, apoi, solicită, dată fiind starea ciudatului bătrân claustrat în casa maură, consultul unui medic.

Melania Lupu își reveni singură. Clipi nedumerită și surâse stângaci:

— Am impresia că am dormit puțin... Vă rog să mă scuzați. Știu cât este de nepoliticos, dar, de la o anumită vârstă, ți se întâmplă tot felul de... accidente umiltoare. Ce ciudat! remarcă frecându-și ceafa. Mă doare foarte rău capul și vă asigur că de obicei nu sufăr de cefalee.

— Chiar că e ciudat! pufni Minerva.

După părerea ei, bătrâna căzuse cândva în cap de la etajul cinci și supraviețuise.

— Nu-i așa? se interesă Melania cu naturalețe.

— Mulțumiți proniei cerești că ați scăpat atât de ieftin. Ce naiba ați căutat în văgăuna asta?

Melania îi îndreptă o privire încărcată de surpriză și dulci reproșuri, indignarea legitimă a omului cumsecade, căruia i se reproșează un act de bună intenție.

— Dar credeam că ați înțeles... Domnul maior Cristescu este cel mai bun prieten al meu și am considerat că, aflându-se într-o situație dificilă, trebuie ajutat. Poate că mă veți considera îngâmfată, dar cât mă vedeți de neputincioasă, mi s-a întâmplat nu o singură dată să fiu de folos semenilor mei.

— Nu mă îndoiesc. Vom discuta despre toate acestea mai târziu. Se uită la ceas: Aștept o mașină din clipă în clipă. Vă va conduce acasă. Vă rog să rămâneți la dispoziția noastră.

Melania surâse cu grație:

— Nu-mi doresc nimic altceva în plus. De altfel, am fost totdeauna la dispoziția dumneavoastră. Vreau să completez — și să mă iertați dacă vorbesc prea mult — că, încercând să-i fiu de folos domnului maior Cristescu, m-am gândit și la dumneavoastră, căci mi-am dat seama chiar de la început că sunteți o persoană fermecătoare, o însușire neprețuită căreia eu nu i-am rezistat niciodată.

Minervei îi veni să râdă și poate abia acum înțelegea slăbiciunea lui Cristescu pentru bătrână, acel "în fața ei mă simt cu mâinile legate, căpiat și lipsit total de posibilități".

"Am să mă ocup de ea mai târziu." Își îndreptă atenția spre Liana Candian. Așezată pe un jilț rigid, cu spătar sculptat, aducând cu stranele bisericești, asista la evenimente indiferentă și rigidă. Pe chipul palid, complet nefardat, expresia era impenetrabilă.

"Parcă n-ar avea reacții, își zise Minerva." Îi admiră sângele rece, moștenit, fără îndoială, de la arhitect. O privi lung câteva clipe:

— De ce v-ați ascuns?

Sprâncenele fine ale Liane se ridicară imperceptibil și Melania Lupu își zise că n-a văzut în viața ei multe femei la fel de frumoase.

"Armonia trăsăturilor și atmosfera pe care o emană sunt unice. Cu o tușă de distincție în plus, îmi amintește de aventuriera aceea celebră, Lili de Georgiade. Dacă nu mă înșel, draga mea, a fost amanta mai multor capete încoronate. Regele Suediei, cel puțin, înnebunise de tot, intenționa s-o înscăuneze augustă mamă a vikingilor. Regret că nu o poate vedea și Mirciulică..."

— Dar nu m-am ascuns deloc, declară Liana Candian liniștită. M-am refugiat doar ca să pot reflecta în liniște. Mă aflu în fața unei hotărâri importante și am considerat că aici este locul ideal unde nu voi fi

stingerită de nimeni și nimic. Persoană fizică, evenimente diurne, influențe inoportune...

— Cum ați pătruns în această locuință?

— Foarte simplu. Am cheia.

— Sunt amănunte asupra cărora vom reveni. Vreau o precizare: De ce v-ați "refugiat" tocmai aici și nu în altă parte? O cabană, un motel, o vilă la Snagov v-ar fi oferit aceeași oază de liniște, aceleași condiții favorabile meditației.

Liana răspunse fără umbră de șovăială:

— Aici aveam în plus posibilitatea să stau de vorbă, să scot ceea ce se poate scoate de la acest bătrân nefericit pe care am auzit că-l numiți Față Galbenă.

— Cine e?

— Se numește Schmidt.

CAPITOLUL XVI

Minerva se uită la bătrână. Urmărea atentă discuția și, din cauza concentrării, zâmbetul îi încremenise puțin strâmb pe buze. Evident, nu putea continua în prezența ei să asculte declarațiile Liane și, pentru moment, își struni curiozitatea. De altfel, "tehnica" trebuia să sosească din clipă în clipă.

Un scrâșnet puternic de frâne, venit de afară, îi curmă așteptarea

Maiorul se simțea fericit ca un copil. Îi fusese tot timpul teamă că, de data aceasta, Melania a izbutit să se vâre în cea mai splendidă încurcătură din care n-ar mai fi scos-o nici măcar Dumnezeu tatăl, indiferent de tirbușon sau tehnica folosită.

În numele ei, cu jale în suflet, își luase adio de la partidele de conversație cu Mirciulică, de la inegalabilele ei budinci înotând în rom, de la serile cu belșug de ninsoare, croșetate în compania Fetiței cu chibrituri și a Scufiței Roșii în locuința caldă cu aromă de vanilie și "a fost odată", căsuța de turtă dulce unde se consuma grog very strong, justificat de imaginea răceli, totul zvonind delicate arpegii de menuet. Îi vedea cutremurat sfârșitul, osândită și bolnavă, pe un pat din infirmeria penitenciarului.

— Doamne! Ce nebună fermecătoare!

Locotenentul Dobrescu, întoarse capul:

— Ați spus ceva?

— Auzi! Dă o fugă până vizavi, și anunță-ți șefa că am primit un răvaș de la Melania Lupu. Explicații suplimentare îi dau eu, mai târziu. Deocamdată să caute un safe. Cifrul este 18201866.

Se gândi la fața Minervei — în anumite momente aveai impresia că e trasă concomitent de bărbie și creștet în direcții opuse — și începu din nou să râdă.

Într-adevăr, chipul Minervei se lungi. I se părea straniu că Melania, urmând raționamente personale pe care deocamdată le ignora, ajunsese la aceeași concluzie cu ea: "comoara", indiferent că era vorba de documente prețioase, aur sau valută — ce altceva se străduiesc unii oameni să ascundă cu strășnicie, iar alții se dau peste cap să descopere și recupereze — se afla depozitată într-un safe.

— La început, comentase în biroul colonelului Ionaș, m-am lăsat și eu copleșită de dispariția statuii. Faptul în sine era atât de neobișnuit, de

caraghios, de absurd, încât pur și simplu buimăcea! Din cauza asta, strivită de aberant, nu m-am putut debarasa câteva zile de obsesia "bolovanilor" subtilizați.

— Și-acum?

— Acum am certitudinea că statuia a constituit doar un, hai să-i zicem, reper: Ageamiul sau ageamii, nu știu încă, au crezut că bustul ori soclul depozitează materialul râvnit.

— Pe scurt, Minerva! Care-i rostul statuii în balamucul ăsta?

Răspunsul explodase:

— Purtătoare de cifru!

— N-am auzit în viața mea asemenea aiureală!

— Nici eu, dar m-am convins că, în materie de sminteală, fantezia se dovedește inepuizabilă, în materie de "originali", statisticile înregistrează legiuni. Sunt încă multe elemente care-mi scapă, nu dispun de toate verigile, dar am certitudinea că anul nașterii și al decesului lui Conțescu, înscrise pe soclu, reprezintă numerele unui cifru secret.

Ionaș o cercetase ironic:

— Adică, le-a sculptat pe burta lui Conțescu, ca să nu le uite? Hai să fim serioși!

— Nu cunosc condițiile în care a fost concepută toată povestea asta. Gândiți-vă, de exemplu, la cineva care urma să părăsească țara și nu putea să încredințeze nimănui secretul, ori era silit să-și abandoneze pentru un timp nedeterminat bunurile.

— Nu mă convingi... Unde-i safeul respectiv? La urma urmei, chem un lăcătuș, sau oricare profesionist și-mi aruncă broasca în aer. Îmi pasă de cifru, ca de ziua de alaltăieri!

— V-am spus că încă nu dispun de toate datele. Aveți, vă rog, răbdare și acordați-mi un răgaz...

— Eu ți-l acord, draga mea, dar am impresia că de data asta imaginația ta, oricum înaripată, începe să aducă a zbor de cocor...

— Nu-i ăsta defectul meu cel mai mare, surâse Minerva modestă.

— Bine, chestia urmează să fie lămurită. Dar cum ai ajuns la concluzia că datele lui Conțescu ar camufla un cifru?

— Studiind anumite documente de la Academie. Voiam să văd statuia așa cum arătase în realitate și nu decapitată. Din datele înscrise pe soclu, rezulta că doctorul Conțescu a trăit 46 de ani. A murit deci tânăr, chiar în concepția sfârșitului de veac. Or, capul statuii — iconografia respectivului volum de istorie a Bucureștiului este excepțională — aparținea unui om vârstnic, sărit degajat de șaptezeci de ani. Intrigată, am cercetat o istorie a medicinei și m-am convins că am dreptate. Bătrânul vraci a închis ochii octogenar.

Pe buzele Minervei alunecă un zâmbet. "Sunt realmente curioasă să aflu ce itinerar logic a străbătut drăgălașa noastră prietenă Melania pentru a ne întâlni amândouă la aceeași încrucișare de ulițe. Hm! Rămâne să ne dăm doar mâna și să ne îmbrățișăm de bun găsit..."

Gândurile i se întoarseră la Liana Candian. La fel de stăpână pe sine, aprinsese o țigară pe care o consuma fără nervozitate, lăsând să treacă mult timp între un fum și altul. Părea cumva visătoare.

— Să revenim asupra unor elemente din relatarea dumneavoastră, neelucidate. Mi-ați spus că urma să luați o hotărâre importantă. Are vreo legătură cu doctorul Candian?

— Da. Intenționez să mă despart de el și, înaintea pasului decisiv, doream să mai cântăresc încă o dată lucrurile.

— Sunteți informată că a suferit un grav accident de mașină?

Liana tresări:

— Dinu?! Nu... N-am știut. Trăiește?

— Da. Situația însă rămâne critică. Pentru moment, medicii nu avansează pronosticuri optimiste.

Liana își trecu palma peste obrajii palizi:

— Doamne, Dumnezeule! Cum s-a întâmplat?

— Exces de viteză, pe ploaie, la o curbă nefericită pe șoseaua București-Snagov.

Femeia părea sincer consternată:

— Îngrozitor! Ce pot să fac?

— Deocamdată, nimic. E la Spitalul de urgență și vă asigur că se bucură de cea mai competentă asistență. De ce voiați să divorțați?

Liana își mușcă buzele descumpănită, devenise dintr-o dată șovăielnică, și Minerva o simți năpădită de vagi scrupule, poate remușcări.

— Am considerat fair-play, explică Minerva, ca, înainte de a-mi vorbi despre relațiile dumneavoastră conjugale, să vă aduc la cunoștință accidentul doctorului Candian. Sper că sinceritatea mea n-o va afecta pe a dumneavoastră.

— Da..., sigur că da... O clipă, să mă adun... M-ați întrebat de divorț... Răsuflă adânc și începu să vorbească pe o voce scăzută: Sunt câțiva ani de când mi-am dat seama că noi doi am comis o greșală căsătorindu-ne. Cred că nici unul nu e vinovat. Eu eram prea tânără și am confundat o stare de exaltare generată de orgoliu — un bărbat ca Dinu, matur și seducător, profesionist de talie și rafinat, îmi dă importanță mie, o mucoasă — cu dragostea, iar el căzuse în eterna capcană care-i pândește pe oamenii de vârstă mijlocie: pasiunea pentru un partener cu decenii mai tânăr. Facem parte din două generații distincte. Unele cupluri n-o simt, ca de exemplu părinții mei. La noi însă barierele spirituale, diferența de mentalitate, de gândire, de preocupări s-au dovedit vrăjmași de neînfrânt. În cinci ani, nu s-au creat lianți, punți de comunicare, nici un fel de afinități. Cu excepția băiețelului. Dar nu-i de-ajuns. Pentru mine, în orice caz, nu. Mă veți socoti poate superficială și egoistă, dar nu cred că existența unui copil impune și justifică nefericirea părinților. Ba, mai mult, un climat de neînțelegere este departe de a-i asigura o evoluție satisfăcătoare.

— În principiu, fu de acord Minerva, aveți dreptate. Și acum, deslușiți-mi vă rog misterul statuii, ce căutați dumneavoastră și doctorul Candian în această poveste.

Liana își netezi părul întinzându-l peste creștet.

— Este o poveste mai lungă, destul de întortocheată și care prezintă și pentru mine încă multe lacune. De aceea, după cum v-am mai spus, am venit aici, sperând ca prin Schmidt să clarific unele probleme. Trebuie să precizez că, destul de curând după căsătorie, am constatat unele fenomene ciudate. În primul rând, starea de spirit a lui Dinu, inegală, cu indispoziții nemotivate. Părea în permanență apăsător de o grijă. Îmi dădea impresia că trepidează ca în așteptarea unui telefon urgent. Bref, că-mi ascunde ceva. Mai era un aspect: am fost un copil favorizat de soartă, în casa părinților mei s-a trăit totdeauna cu larghețe și, totuși, îmi dădeam seama că Dinu dispune și cheltuiește mult mai mult decât o justifica venitul oficial. În special în ultima vreme...

— Medicii..., începui Minerva.

— Bănuiam că vă veți gândi la aspectul acesta, dar știam, știu categoric că Dinu nu solicita și n-a acceptat niciodată bani sau cadouri de la pacienți. Vă pot confirma oricare dintre bolnavii lui, colegii, întregul personal. În această privință era chiar absurd de pedant. Până și florile primite le lăsa la spital. Nu vreau să fiu ingrată, însă cadourile princiare pe care mi le făcea, mă îngrijorau. Am început să devin mai atentă. Am avut astfel prilejul să constat că întreține un soi de relații clandestine cu imobilul de vizavi, în aparență nelocuit. Uneori, pleca în plină noapte, pretextând migrene și deci "mă duc să iau puțin aer în parc...", alteori, dar poate că mă înșel, mi s-a părut că înregistrez schimburi de semnale luminoase. Verificându-i porte-clefs-ul, am descoperit existența unei chei străine, fără adresă la noi în casă. N-a fost complicat să-mi fac o dublură...

— Un moment! o întrerupse Minerva. Până a ajunge la soluții și acte concrete, n-ați încercat să discutați cu soțul dumneavoastră? Nu i-ați cerut nici un fel de lămurire?

— Fără rezultat, cu răspunsuri leit-motiv: "Ți se năzare, iubito... Ai o imaginație romantică". Mă sâcâia să fiu socotită la nesfârșit drept o păpușică prostuță și am decis să fac investigații pe cont propriu. Așa l-am cunoscut, mai bine zis descoperit, acum trei ani, pe Schmidt.

— Cine-i Schmidt și, în general, ce se întâmplă cu această casă?

— Vă pot oferi doar date aproximative. Omul este categoric bolnav mintal, un maniac cu obsesii mistice, în sfârșit, nu pot pune eu diagnosticul. Păstrează însă unele coridoare de luciditate și, chiar din divagațiile lui cele mai aberante, se desprinde câte ceva. Poate că în urma unui tratament adecvat, s-ar putea obține mai mult. Din câte am înțeles, înainte sau în timpul războiului, a avut legături cu Ambasada germană de la București. După 23 August, în debandada retragerii, nemții i-au dat în păstrare ceea ce el numește tezaurul Sarazinilor.

— Mda, făcu Minerva, aceasta ar putea constitui o denumire simbolică pentru un obiect sau mai multe, indiferent de natura lor, socotite foarte prețioase. În viziunea tulbure a unei minți bolnave, asociația nu este surprinzătoare. Am auzit și eu legenda tezaurului fantomă. S-ar găsi în Pirinei, unde a fost ascuns acum patru-cinci sute de ani, păzit cu strășnicie de duhuri ale naibii de viclene și puse la punct cu tehnica cea mai modernă. Tezaurul, pretind "specialiștii", se referă însă la comori de ordin spiritual... În fine! Vă rog să continuați.

— Nu știu exact ce s-a întâmplat cu Schmidt după terminarea războiului. Am înțeles doar că valorosul depozit a rămas aici, iar el a părăsit Bucureștiul. Un timp a fost paracliser la o biserică din Alba Iulia, iar acum patru ani s-a întors pentru a-și apăra comoara de lăcomia demonilor. Așa presupun că a aflat Dinu de existența comorii căci Schmidt, debarcat în Capitală, a sunat la ușa noastră.

"Doamne sfinte! își zise Minerva Ce poveste abracadabrantă!"

— De ce la ușa dumneavoastră?

Liana zâmbi:

— Probabil că relatarea mea vi se pare de domeniul fanteziei, dar este pură realitate. Ni s-a adresat nouă, pentru că aici depozitase el cu patruzeci de ani în urmă tezaurul.

— Bine, fu de acord Minerva. Admitem că așa stau lucrurile. Nu înțeleg altceva. Cum doctorul Candian, dându-și seama — și nu trebuie să fii medic pentru asta — că are de-a face cu un alienat mintal, i-a luat afirmațiile în serios?

— În primul rând, acum patru ani, Schmidt, exceptând haosul de idei mistice care-l stăpâneau — o putere supranaturală l-a "uns" custode al tezaurului —, avea încă o gândire și o logică relativ normale. Boala a evoluat vertiginos pe parcurs. În discuția cu Dinu, am dedus-o ulterior, și-a manifestat intenția de a alerta autoritățile pentru a-i acorda sprijin în lupta cu demonii.

— Tot nu înțeleg! exclamă Minerva. Cât credit putea să acorde doctorul Candian unui asemenea nefericit și în ce măsură îl afecta că tipul se va duce să bea bună-zia la miliție sau la hingheri: "Fraților! Am venit să păzesc comoara Sarazinilor sau a lui Ali-Baba!" Ar fi avut aceeași rezonanță!

— Lucrurile nu stau chiar așa, surise Liana aprinzând o nouă țigară. Am omis să vă spun că în vila noastră se afla, prin anii '40-42, sediul unei societăți de import-export. Spre sfârșitul războiului, a devenit reședința personală a unui atașat militar străin, care locuia aici cu familia. Tatăl lui Dinu era valetul lor. Acesta a surprins unele mișcări și chiar frânturi de discuție privind o valiză, sau ceva pe gen, conținând mari valori. Nu întâmplător a făcut eforturi considerabile pentru a păstra locuința. Inițial, la comun cu două sau trei familii, izbutind, în final, să rămână singur cu nevasta și copilul. Când Schmidt a venit să-și reclame valorile, Dinu a dobândit convingerea că amintirile tatălui său nu erau basme și că el va reuși să dea de urma bunurilor respective.

— De unde știți aceste amănunte?

— Nu o dată, înainte de apariția lui Schmidt, Dinu mi-a povestit, râzând pe atunci ca de o naivitate a bătrânului Candian, că s-ar putea să dormim pe o comoară, fără să avem habar.

— Mda... Și-acum dezvăluiți-mi a doua enigmă. A cui este practic casa aceasta? Ca proprietar, în cartea funciară, figurează soții Stanciu.

— Așa și este, surâse Liana. Există însă și aici un istoric. Casa a aparținut unui cuplu de bătrâni. Pot spune foarte bătrâni, căci trecuseră amândoi de nouăzeci de ani. La moartea lor, moștenitorii au scos imobilul în vânzare, înstrăinând totul, cum se spune, pe picior.

— Cum adică?

— Adică cu mobilă, lucruri, cu tot ce vedeți.

Aha! Înțelese Minerva. Iată explicația "relicvelor" din casă.

— Cumpărătorii, o familie de artiști de circ, n-au apucat nici să dea cu mătura și Dinu i-a convins să-i cedeze imobilul. Achiziția s-a făcut printr-un simplu act sub semnătură privată, iar intabularea nu s-a efectuat. De aceea, oficial, proprietari rămân soții Stanciu.

— În ce scop a cumpărat-o?

— Pentru a o putea scotoci în voie. Tot bătrânul Candian își mărturisea credința că, dacă valorile în cauză nu se află în vila noastră, atunci cu siguranță ele sunt depozitate în clădirea de peste drum, adică această casă. În zilele zbuciumate ale sfârșitului de război, înregistrase un trafic susținut, ce se voia secret, între cele două imobile. Pe Schmidt l-a cazat în hardughia asta în primul rând ca să-l aibă sub ochi. L-a băgat în cap că aici dispune de toate condițiile în formulă optimă pentru a-și păzi tezaurul de lăcomia demonilor.

— Aha! Probabil de aceea și-a instalat și monitorul din bibliotecă.

Liana râse:

— L-ați găsit? Eu l-am descoperit destul de târziu și cu totul întâmplător. Într-adevăr, "televizorul" îi dădea posibilitatea să-l supravegheze tot timpul pe Schmidt.

— De unde a făcut rost de camere?

Erau trei și toate fuseseră instalate din motive cunoscute doar de Candian, în încăperile de la etaj. Ofițerii de la "tehnic" le descoperiseră în câteva minute. După toate aparențele, Candian nu făcuse eforturi deosebite ca să le camufleze.

— Le-a cumpărat acum trei ani la mare, de la niște străini.

— O achiziție mai puțin obișnuită. Nu v-a surprins?

Liana ridică din umeri:

— Mi-a motivat că cea mai bună investiție o constituie obiectele tehnice de ultimă oră: videocasetofon, televizor în culori, aparate de filmat, sintetizator...

Minerva își prinse în palme tâmpilele fierbinți. Istoria i se părea halucinantă, depășind cu mult până și limitele neobișnuitului. Te azvârlea în pur, adânc fantastic.

— Ați trăit cinci ani cu doctorul Candian. Sunteți desigur foarte tânără, dar nu vă lipsește discernământul și nici capacitatea de analiză. Cum vă explicați toate exhibițiile soțului dumneavoastră, riscurile asumate, toată această gimnastică și consum de energie, adevărat slalom între pilonii unei existențe corecte și ilegal? Practic, își complicase îngrozitor viața. De ce? Intenționa să părăsească țara?

— Niciodată.

— Atunci ce urmărea? Să devină nababul României?

— N-aș putea să vă spun. Este un om de o generozitate fără egal și a dovedit-o în toate împrejurările. Bineînțeles, eu sunt principala beneficiară, dar față de prieteni și chiar de străini a fost de o culantă pe care unii o tratau drept inconștiență sau poză. Cunosc situații când a dăruit sume considerabile pacienților pe care îi știa în nevoie. Pachetele de sărbători costisitoare, cu daruri și alimente socotite trufandale, expediate unor familii mai nevoiașе, erau un fapt obișnuit, devenise sistem.

— Vanitate? Grandomanie? "Uite ce boier sunt eu?!"

— Nu, dădu din cap Liana, în nici un caz. De pildă, destinatarii coletelor n-au cunoscut niciodată identitatea reală a expeditorului. Dinu completa rubrica respectivă cu nume fictive și dând o adresă la fel de fantezistă.

— Atunci?

— Presupun că exista în el în afară de o dorință de acumulare patologică — să aibă mult, imens, ca să poată cheltui la fel — o sete ieșită din comun de libertate, de independență.

— Nu cred că v-am înțeles.

— Cita mereu un scriitor străin, nu-mi amintesc numele: "Merită să ai bani, fie și numai pentru plăcerea de a putea trimite la dracu pe cine ai chef și când ai chef..."

"Colosală chestie! gânde Minerva uluită. Să fac tumbe și astenie, să-mi bat capul cu un studio de televiziune personal și să supraveghez itinerarul în zigzag al unui șoarece țicnit, prizonier într-o cușcă sepulcrală, numai ca să-l pot băga în paștele mă-sii pe Popescu de la financiar, sau pe Ioneasca de la contabilitate, că nu-mi place pălăria ei, mi se pare fenomenal! Hotărât, tumbele amintite, înregistrate de mintea omenească, rostogolirile în absurd oferite de natura umană sunt ineputabile..."

— Da... E un punct de vedere. Spuneți-mi, vă rog, ce știți despre statuia din parc.

— Nimic. Atâta doar că Dinu, constatându-i dispariția, a avut un șoc. În zilele ce au urmat, cu toate că încerca să se stăpânească, starea de

neliniște, nervozitatea, agitația deveniseră acute și evidente pentru oricine. Există, fără îndoială, o legătură între comoară și statuie, dar eu n-o cunosc.

Începuse să dea semne de neliniște, respira precipitat și Minerva îi zâmbi, scuzându-se:

— Îmi pare rău că v-am obosit...

— Nu... Nu-i vorba de asta. Aș vrea să mă duc la spital să-l văd pe Dinu.

— Mai am o singură întrebare. Doamna Săvescu mi-a relatat că, în două rânduri, dormind la dumneavoastră a sesizat existența unui străin în casă.

— Nu s-a înșelat. Era Schmidt.

— Cum putea să intre?

— Dinu lăsa ușa de serviciu deschisă. Schmidt rămăsese cu fixația acestei locuințe — în capul lui tezaurul, "hipnotizat" de demoni, circula dintr-o clădire într-alta — iar Dinu îl menaja. Când era contrariat, Schmidt făcea crize periculoase. Odată a încercat să dea foc clădirii. Șansa a fost că Dinu se afla în fața monitorului. În general, mai ales în nopțile când făcea de gardă, îl îndopa cu doze masive de barbiturice.

— În perioada în care ați lipsit, inginerul Dumitriu, aflându-se singur în casă, a fost "anesteziat" cu un spray de o persoană necunoscută și scos din circulație pentru câteva ore. Cine a fost agresorul?

— Cred că Schmidt, deoarece cunosc spray-ul. Se afla sus, în dormitor. A rămas de la familia Stanciu, dresori de fiare sălbatice. Este un preparat foarte puternic, cu efect instantaneu, și se folosește în cazuri extreme. Nu intrau în arenă fără el și povesteau diverse cazuri când acest barbituric le-a salvat viața lor și altor colegi de breaslă.

Auzind scârțâitul ușii Minerva întoarse capul:

— Ce-i, Cocriș?

Locotenentul zâmbi încântat:

— Am descoperit safeul, tovarășe maior. E în pivniță, camuflat într-o răsuflătoare.

Ochii Minervei străluciră:

— Serios? Bravo, băieți. Vă mulțumesc, se adresă Lianeii, sunteți liberă. Bineînțeles, vom mai discuta.

În clipa următoare, zbura pe treptele care duceau la subsol.

CAPITOLUL XVII

Grilajul metalic al răsuflătorii, dat la o parte, lăsa să se vadă safeul, un cub verde cu emblema aurie a firmei Wertheim. Discul se afla dedesubt, orientat cumva spre dreapta. Minerva, cu degetele fremătând de nerăbdare, formă "telefonul": 18 20 18 66.

Cocriș și Moraru o urmăreau fascinați, cu sufletul la gură. În sfârșit, se auzi declicul și Minerva trase de mâner.

— Gol! suflă Cocriș.

Minerva surâse:

— Puteam să jur.

Telefonul sună lung. "Ce tril prelungit!", se miră căpitanul Macri. Cristescu scoase capul pe ușa sufrageriei și se adresează arhitectului:

— Răspundeți, vă rog.

Săvescu ridică receptorul și, după câteva clipe, i-l întinse:

— E pentru dumneavoastră.

Vocea Minervei bubui ca totdeauna, făcându-l să-și simtă timpanele. Vorbea foarte tare și asta tot din dăscălie i se trăgea; avea impresia că, dacă ridică glasul, elevii înțeleg mai bine, după cum vienezii își închipuie că, dacă îți repetă de cinci ori aceeași frază, începi să pricepi nemțește.

— Tu ești, Cristescule?

— Eu. De unde vorbești?

— De la minister.

— Ce cauți acolo? se interesează maiorul contrariat.

— Serviciu! Știi că-mi placi? ! Ascultă! Cloșca cu puii de aur și-a schimbat cartea de imobil.

Cristescu replică iritat:

— Slăbește-mă cu șaradele, nu mă cheamă Dobrescu! Ce vrei să spui?

— Vezi că Dobrescu ar fi înțeles? În loc să încurajezi elementele tinere...

— Minerva, am treabă!

— Eu pigulesc la macrameul nașei! Uite care-i chestia! Am găsit safeul, dar l-a dezvirginat altcineva înainte. Recte, Candian. "Marfa" se găsește certamente în perimetrul unde joci tu șotron acum. Continuăți percheziția conștiincios și cu elan. Mergeți la milimetru. Am auzit că ai solicitat forțe noi!

— Ai ceva împotriva?

— Mă gândeam să mobilizez și pompierii. Succes! Vezi că notele mele sunt de la 1 la 10.

— Eu, când am de-a face cu zeițe suprainteligente și mai ales spirituale, nu sar de 3.

Minerva chicoti:

— Ai o inimă să tai geamuri cu ea! Fii atent, în maximum, o oră sunt la voi.

— Te așteptăm cu flori în gară!

Grig era un bărbat lucid, care știa să piardă: o femeie, trenul, sume cochete — 50 000 de dolari într-o singură noapte la ruletă, la cazinoul din Frisco — sau, când îi permitea bugetul, timpul. Niciodată însă o șansă. Sentimentul pe care îl încerca acum, în biroul rece și impersonal ca toate birourile polițienești din lume —și văzuse câte ceva — aflat în fața unui anchetator femeie, era de o ciudată liniște sufletească. "Am încercat, am ratat, dar cel puțin n-am să car până la sfârșitul zilelor mele o valiză de obsesii și regrete: uite, azi m-ar fi putut chema Greg von Rotschild, sau Van der Gold sau, mă rog, sunt vreo sută de uriași din ăștia, dar am fost imbecil și am rămas doar Leopold, liftier la Star Pallace..."

Până a fi chemat la interogatoriu, își făcuse un calcul sumar: "În fond, n-am făcut mare lucru! Am subtilizat și deteriorat o statuie care nu-i semnată Rodin și nici Michelangelo, și am scos temporar din circulație o bătrână și un zăpăcit tuciuriu care seamănă cu un iepuraș de șocolată. Nimeni și nicăieri nu ia loc în scaunul electric pentru așa ceva!"

Se decise, în consecință, să joace cu cărțile pe față. Hotărâre care deveni fermă, din clipa în care dădu ochi cu Minerva. Îi fusese de-ajuns o singură privire ca să-și dea seama cu ce fel de femeie are de-a face:

"Genul imposibil pe care prezența lui Alain Delon sau a unui urangutan sașiu o impresionează la fel de mult. N-o răpui cu un surâs și, dacă te apleci să-ți legi șireturile, nu țiipă grațios, ah!, închipuindu-și că vrei să-i umbli sub fustă..."

Minerva, la rândul ei, îl catalogase exact:

"Un aventurier, dar nu caid, fost cândva «rupe inimi», păstrând azi doar resturi onorabile..."

Îl asculta cu răbdare, abținându-se de la întreruperi și făcându-și, din când în când, scurte notații. În general, amănuntele relatării corespundeau cu datele pe care le deținea.

...Vila din Aleea Conțescu locuită în timpul războiului de un atașat militar... Vizitele lui Schmidt... Ciudatele legături cu imobilul maur... valiza cu valori... statuia.

— Ce v-a determinat să vă adresați, șantajându-l, doctorului Candian?

— A fost o chestiune de inspirație. Epuizasem pista-statue —trebuia să-mi închipui că nu voi găsi nimic într-un bloc de piatră așezat în mijlocul unui parc, dar de undeva eram obligat să încep —și m-am gândit, simplă încercare, să mă adresez actualului locatar al vilei. Am făcut-o cu aplomb, ca plecând de la certitudinea că el este actualul deținător al depozitului Schmidt.

— Șantaj, deci!

Grig surâse:

— Dacă vă plac termenii direcți. Candian, fără stofă, s-a speriat și a marșat ca un copil. Era de acord să plătească, din gros chiar, dar voia să fie asigurat că nu-l voi mai deranja niciodată. Că nu va mai auzi de mine în viața lui. Că șantajul nu face pui... Când a avut accidentul de mașină, urma să ne întâlnim la Snagov pentru a discuta condițiile.

— Cunoașteți componența "materialului"?

— În principiu, da, de la Al. Documente — la astea aș fi renunțat deși știu că, dacă sunt într-adevăr valoroase se plătesc foarte bine, dar nu mă interesează să am de-a face cu Intelligence-Service-ul, C.I.A. sau alte organisme omoloage — aur, valută.

— Complicii dumneavoastră... De ce râdeți?

Grig își duse mâna la buzunar:

— Îmi permiteți să fumez...? Vă mulțumesc. Complicii! Emilia și Bădescu... Mai cunosc suficient de bine românește pentru a-i califica exact. Doi mici găinari pe care merită, eventual, să-i trageți de urechi. Bădescu m-a ajutat să ridic statuia, iar Emilia, practic, a dat câteva telefoane și a îndeplinit oficii de poștaş, transmițându-mi mesajele lui Candian și viceversa. Tras linie și adunat, doi inconstienți!

"Sunt de acord cu tine, boy, gândi Minerva, dar, în funcție de consecințe și când nu mai ai doispe ani, asta se plătește..."

— Câte întrevederi ați avut cu Candian?

— Una singură, la spital. Probabil ați fost informată că l-am vizitat.

— Da. Ce nădăjduiați?

— Mersesem prea departe ca să nu fac o ultimă tentativă. Știam că e într-o stare gravă — și eu, și Emilia sunam regulat spitalul —, dar că înregistrează și momente de luciditate. L-am găsit, într-adevăr, conștient. Eram singuri în camera de reanimare. Când m-a văzut, a ghicit

imediat cine sunt. Nici n-a mai trebuit să mă recomand. I-a fost teamă să nu-lucid. Abia suflă: "Safe... Pivniță... La nr. 9... Vizavi..."

Minerva surâse: "Un generos, într-adevăr, Candian! Golise pușculița și l-a trimis pe ăsta să admire cum își concepea firma Wertheim produsele acum cincizeci de ani..."

— Știam, continuă Grig, despre ce imobil este vorba, nu-mi trebuia mai mult. I-am urat din inimă sănătate și m-am eclipsat rapid. Când am ieșit din spital, m-a acostat tuciuriul, vreau să zic tipul oacheș care m-a molestat, întrerupând interesanta discuție antamată cu dumneavoastră.

— Cunoscut incidentul de la spital.

Grig râse cuceritor:

— Sunt ferm hotărât să nu vă ascund nimic.

— Din ceea ce eu știu deja Cum ați pătruns în imobilul maur?

— Am găsit ușa deschisă. De fapt, aceasta a fost adevărata mea săritură în apă, legat la ochi. Dădusem mereu târcoale respectivei clădiri și bănuiam că este supravegheată. Dar mă simțeam prea aproape de țel, prea îmi zumzăia în urechi sunetul aurului și foșnetul bancnotelor pentru a nu merge până la capăt.

— Și ați ajuns! Vă asigur.

Grig îi aținti obrazul:

— Vreți să spuneți că biroul acesta... constituie din toate punctele de vedere o stație terminus?

Minerva închise dosarul:

— Mi-e teamă că da. Preciză: Pentru oameni ca dumneavoastră.

Minerva sosi valvârtej la vila Candian, și arhitectul Săvescu avu ciudata senzație că în casă a pătruns dintr-o dată viforul.

— Fiți liniștit, îi aruncă din mers Minerva, fiica dumneavoastră e bine, sănătoasă... În momentul de față, se află la spital... Nu, nu vă speriați! S-a dus să-l vadă pe doctorul Candian.

Mioara Săvescu scoase un țipăt mic, apoi își acoperi obrazul cu palmele, izbucnind în plâns.

"Descărcare nervoasă! zâmbi Minerva. Oricum, până acum s-a stăpânit minunat. Bravo ei!"

Ar fi vrut să-i spună câteva cuvinte calde, dar îl văzu pe arhitect repezindu-se spre nevastă-sa și își zise că, în orice caz, o s-o facă mai bine decât ea.

Dădu buzna prin toate încăperile, neeconomisindu-și încurajările în stil personal:

— Ce faci, Dobrescule? N-ai de gând să-ți îndrepti nota...? Te uiți la mine, Macri? Las' că ai timp la minister! Aici erai, Morarule? Și tu, Vintilă? Tot batalionul vasăzică! Îi ajutați pe ăștia să ofteze! Ce mai faci, Cristescule! Unde ți-e bicornul?

— Care bicorn?!

— Păi văd că te uiți cu binoclul și dai dispoziții din vârful colinei, ca Napoleon.

Maiorul o măsură curios:

— Tu ai băut, Minerva?

— Fii atent, Cristescule, când vorbești cu superiorii!

Dezarmat, maiorul începu să râdă:

— Al dracului să fiu dacă tu ești în toate mințile! Eu, în locul băieților ăstora...

- Repede! Îl întrerupse Minerva. 6 x 9?
- Optzeci... de sticleți, care-ți zumzăie toți sub breton.
- Puteam să pariez că nu știi tabla înmulțirii. Ei, ați găsit comoara?
- Țu! Te-am așteptat pe tine.

Dintr-o dată, Minerva rămase cu gura căscată. Era țeapănă, ochii străluceau focuri bengale, iar expresia, extrem de convingătoare, reprezenta o capodoperă a genului: "Mi-a căzut o cărămidă în cap!"

Cristescu o cercetă îngrijorat:

— Ți-e rău? Am zis eu că nu-i a bună...

— Ba ai zis sticleți..., sticleți, nu?

Maiorul răspunse circumspect:

— Da, și? Te-oi fi formalizând, poate!

În următoarea clipă, Minerva îi sări de gât:

— Ești genial, Cristescule! Asta era! Sticleții! Sticleți, vrăbii, tot aia!

Îl sărută zgomotos pe amândoi obraji și începu să-l tragă de mânecă: Știam eu că tot ai ceva trafic în tărtăcuță! Am să mă ocup mai serios și de tine! Vino odată! Vrei să te iau în brațe?

Maiorul o urmă năuc: "Săraca-i surmenată... Normal! Trage ca o disperată, acasă în loc să se odihnească își smintește mintea —fakirism ce mai! — cu tot felul de bâzdâganii de trigonometrie sau algebră, doarme două ceasuri și-o ia de la capăt..."

Se opri pe treptele casei. Soarele, spre asfințit, părea că se sprânzurase în crengile castanilor din grădină. Trei trandafiri, de un roșu adânc, zvoneau aromă dulce și privesc de tablou.

— Stai aici! Îl opri Minerva. Le sperii.

— Pe cine, soro?!

— Vrăbiile! Nu le vezi?

Erau vreo opt-nouă păsărele, adunate ciotcă la capătul aleii asfaltate. Păreau că se joacă, ciocăneau zidul casei, cu sărituri din ce în ce mai înalte.

— Da, făcu maiorul, și ce-i cu asta?

— De la prima mea vizită aici, m-a izbit fenomenul. Ce naiba, îmi spuneam, ciugulesc proastele astea în zid chel?! Iederă ioc! Nu iarbă sau alte zarzavaturi! Nu degeaba se zice minte de vrăbiuță... Tête de linotte... Deșteaptă și eu, n-am dat importanță!

— Și acum îi dai?

Minerva nu-i răspunse. Se apropie de zid. Păsărelele se împrăștiară zburătăcind mult jos, deasupra solului. Nu erau speriate cu adevărat și ciripitul lor vesel însufleți grădina toropită de căldură. Minerva se aplecă și zgârie cu unghia o porțiune a zidului.

— Asta era! exclamă triumfătoare arătându-i degetul lui Cristescu.

— Ce?

— Tencuială proaspătă!

"Totuși, se văzu silit să recunoască în sinea lui Cristescu, o fi ceva cu exercițiile de perspicacitate ale Samuraiului! Găselnița asta cu vrăbiile este din familia șaradelor. Admițând că pe un perete complet gol..."

Într-adevăr, înlăturând tencuiala proaspătă și câteva cărămizi, în interiorul unei niște practicate în zid, găsiseră celebrul "tezaur al sarazinilor", introdus într-o veche cutie de mașină de scris din piele, tip Remington. Valută — lire sterline și dolari, o pungă de piele cu pietre prețioase de o mărime care-ți purtau gândul spre celebrele giuvaeruri ale incașilor, spoliata de spanioli, lingouri de platină, un dosar voluminos

cu documente purtând semnăturile simandicoase ale celui de al III-lea Reich și un soi de scrisoare, într-un plic galben, iscălită Alain Amiran.

Bineînțeles "Conținutul Remington", cum aveau să fie denumite valorile găsite în rapoartele ulterioare, urma să fie studiat de către experții ministerului. Minerva și Cristescu însă nu se putură stăpâni să nu arunce o privire fugară.

— E amuzant, râse maiorul, dar până acum n-am avut în mână lire sterline.

— Închipuiește-ți că și eu îmi plătesc chiria în altă valută! Să sperăm, adaugă Minerva, că nu fac parte din fabrica lui Naujocks, escrocul number one al lui Hitler.

— Naujocks..., făcu maiorul, încruntându-și sprâncenele. Parcă mi-amintește ceva!

— E tipul care a inițiat și condus operațiile de falsificare a valutei aliate, la Spechthausen. Scoteau nemțisorii dolari și lire pe bandă rulantă, de ziceai că-s etichete de coca-cola!

Căpitanul Macri răsfoia documentele vechi, descifrând curios semnăturile. Unele nume îi erau familiare din lecturile literaturii de război:

— ...Heydrich... Bormann... Keitel... Kaltenbrunner... Credeți că acestea mai pot prezenta astăzi o importanță reală? Nu mă refer la cea istorică, bineînțeles...

Minerva dădu din cap evaziv:

— Dragul meu, nu sunt expertă în materie, dar hârtiuțele s-ar putea să fie mai importante decât ne închipuim. De exemplu, după moartea lui Mussolini, în vara lui '45, Churchill, făcând pe pictorul amator și păzit de o întreagă armată de militari, polițiști și agenți, a petrecut două sejururi pe malurile lacului Como, locul unde fusese împușcat dictatorul. După cum se știe, valiza cu documente a Ducelui arestat de partizani nu s-a găsit niciodată...

— Da, fu de acord Cristescu. E o chestiune! Nu vezi că până în ziua de azi unele documente, deținute de diverse servicii de informații, încă n-au fost date publicității?

Minerva apucă plicul galben:

— Gata, Cristescule! Le-am demonstrat băieților ce culți suntem noi în cap, acum să vedem ce vrea ăsta.

Foaia de hârtie "comercială", cum se spunea cândva, era datată 11 noiembrie 1946 și conține, scris în limba engleză, inventarul depozitului, precum și unele deslușiri și dispoziții în legătură cu acesta. Formulările succinte și prescurtările dovedeau presiunea și graba în care fuseseră redactate.

— Alain Amiran... Ce nume o fi ăsta Cristescule?

— Alain e franțuzesc, dar amănuntul nu-i concludent. Cunosco o grămadă de români pe care-i cheamă Robert, sau Arthur, sau Oswald... Amiran, însă, nu-mi sună a nimic...

Minerva parcurgea rândurile așternute cu peste patruzeci de ani în urmă, mișcând ușor buzele.

— Fiți atenți, că aici e interesant pentru noi... Engleza mea nu-i faimoasă, dar voi o să mă pricepeți... Deci aflându-mă în imposibilitatea de a transporta... mă rog... de a lua cu mine, valorile arătate mai sus, le camuflez... ascund... Într-o casă de bani Wertheim care se află în a doua... nu cunosc termenul air fiole dar e probabil vorba despre răsuflătoarea dreaptă din pivnița imobilului din str. Alea Conțescu nr. 9. Precizez că cifrul este același cu numărul contului meu secret pe care-l

dețin la Chemical Bank din New-York. 18 201 866, aceleași cifre există... Nu! Figurează, să zicem, pe statuia doctorului Conțescu din parcul de pe aceeași stradă. Am ales... ȚȚ! m-am fixat la această combinație de numere, pentru ca în viitor, tu, fiule, în caz că eu nu voi recupera valorile sau murind subit, să poți recupera secretul cifrului dintr-un loc sigur.

Today you are too young... În fine, azi ești prea tânăr ca să ți-l încredințez, iar scumpa ta mamă a dat prea multe dovezi de prodigalitate pentru a nu fi prudent. Despre existența statuii vei fi informat... Și etc.... Sfaturi părintești, indicații și binecuvântări... O să ne mai ocupăm noi de chestia asta. Un lucru-i sigur. Tipul era Țicnit!

— Iar tu, surâse Cristescu, te-ai înșelat.

— Eu?!

— Cum rămâne cu inadvertența dintre vârsta înscrisă pe soclu și capul matusalemic al statuii?

Ca totdeauna când nu-i convenea ceva, Minerva strâmbă:

— E aici o chestie pe care tot o lămuresc eu... Hai, Cristescule! La treabă!

— Ce treabă?!

— Și raportul?

— Pardon! Raportul ți-l redactezi matale singură, că tot te dai în vânt după compuneri. Dosarul îți aparține, eu am fost simplu consilier și sunt în concediu. Așa că te salut din mers, frumoasa mea, și păstrează-mi o tandră amintire în inima ta!

— Tot în versuri va suna, compunerea mea, despre nesubordonarea ta.

— Facă-se voia ta! Toujours, ești invitata mea!

— Mara?

— Da...

Doctorul Manoliu își simțea inima bătând de emoție. Îi era teamă de vreo eventuală reacție neplăcută și debită dintr-o suflare:

— Draga mea, nu am de gând să te inoportunez... Îmi dau seama ce este în sufletul tău. Voiam doar să știi că îți sunt mereu alături. Te rog, taci! N-am să te mai sun. Aștept, mereu, totdeauna, cel mai mic semn din partea ta. Te iubesc.

Mara puse receptorul în furcă.

"Te iubesc... Cât de străine sună uneori cele mai frumoase cuvinte..."

În odaie și în inima Marei stăruiau umbrele vineții ale înserării.

Când îl văzu pe Cristescu intrând în birou, Minerva ridică ochii mirată:

— Parcă ziceai că ești în concediu.

— Chiar și sunt! Am venit doar să te văd. N-ai idee cât de tonic, cât de înviorător este pentru mine să-i văd pe alții muncind! Pot să iau loc?

— Cum te-o fi înghițind nevastă-ta?

— Cu lămâie. Arată spre harababura de hârtii de pe birou: Mai ai mult?

— Destul! Mă ocupam tocmai de Vlădulescu.

— A! făcu maiorul. Ăla din dosarul de la Păunița?

— Exact. Am ajuns la concluzia că a fost o pistă falsă. Trebuia însă verificată.

— Aveai impresia că totuși există o legătură...

— Dragul meu, până și bunul Dumnezeu a greșit când întâi a făcut lumină și numai după aceea a inventat soarele. În ce-l privește pe Vlădulescu, m-au derutat inițial unele coincidențe și, mai ales, atitudinea lui. Tipul e categoric pervers. A simulat unele reacții ca să mă pună pe gânduri, să-mi sugereze conexiuni inexistente...

O întrerupse un ciocănit discret și își făcu apariția, radioasă și înfloritoare, Melania Lupu.

— Am fost atât de emoționată, când am primit invitația dumneavoastră personală... O! Iată-l și pe domnul maior Cristescu. Nici nu mă simt în stare să fac față atâtor surprize plăcute.

Cristescu surâse larg și își zise că bătrâna arată strașnic. Deux-pièces-ul de șantung gris-perle cu accesorii — pantofi, poșetă și tocă — bleumanne cădea turnat pe silueta suplă și își înviorase abia simțit obraji și buzele cu o nuanță de roz.

Chiar și Minerva, atât de indiferentă, în general, vizavi de performanțele vestimentare, își zise în sinea ei că-i o plăcere s-o privești.

— Ce mai face domnul acela dolofan, Azimioară? Aș fi fost încântată să-l văd, mai ales că nu l-am mai întâlnit de la începutul acestei... interesante întâmplări cu statuia.

— Apropo de început, interveni Minerva zâmbind, sunt grozav de curioasă să știu ce v-a determinat să luați startul într-o afacere de care erați, în fond, complet străină?

Melania clipi speriată:

— Sper că prezența mea nu v-a stingherit, căci eu detest să deranjez lumea.

Minerva râse:

— Prietenul dumneavoastră maiorul Cristescu v-ar putea oferi mai mult detalii în privința asta...

Bătrâna se uită la maior care dădu din cap: "E în regulă!".

— Și-acum, respiră Minerva, deslușiți-ne și nouă scenariul, mai bine zis basmul cu... unchiul de piatră.

— O! N-a fost deloc un basm, căci, după cum cred că ați observat, n-au intervenit nici un fel de personaje supranaturale.

— Atunci ce-a fost? Melania zâmbi candid:

— O simplă poveste. Domnul maior știe că mă dau în vânt după povești, este literatura mea preferată, și m-am gândit, adică de ce n-ai născoci și tu una, dragă Melania, de vreme ce nu faci nici un rău nimănui. Trebuie să vă mai spun că în ultima vreme începusem să ne plictisim. Eu și Mirciulică...

Maiorul îi azvârli Minervei o privire plină de miez: "Ți-am zis eu?"

— ...și când am constatat că a dispărut capul statuii...

— Cu ce prilej? o întrerupse Minerva.

— Prietena mea, Florence Miga, locuiește în apropiere, pe strada Crăiței, așa că pot afirma că eu îl cunosc pe doctorul Conțescu de o grămadă de vreme... Văzând că, peste noapte, nu mai are cap, mi-am zis, Melanie, aici e o problemă detectivă... De când l-am cunoscut pe domnul maior Cristescu, au început să mă pasioneze și genul acesta de istorioare.

— Așa, rosti cu tâlc Minerva. Și?

— Am chibzuit că ar fi frumos din partea mea să-i dau o mână de ajutor, mai ales că dumnealui obișnuiește mereu să susțină că eu am

idei. Este o afirmație care m-a încurajat din toate punctele de vedere. Doar știți ce înseamnă să fii stimulat!

Cristescu dădu din cap edificat: "Bravo, Melania! Mă vâri acum în gura băieților că, din cauza mea, ai figurat ca star absolut în patru dosare...!"

— Bineînțeles! fu de acord Minerva. Maiorul Cristescu s-a dovedit totdeauna un spirit mobilizator. Ați vrut deci să-l ajutați. Perfect! Nu văd însă de ce, dacă tot v-ați hotărât să lucrați pe cont propriu, v-ați prezentat la noi, înșirându-ne... inspirata și nu mai puțin derutanta dumneavoastră povestire.

— Derutanta?! Nu mi-am închipuit că fac ceva ce nu s-ar cuveni. Și pe urmă, gândiți-vă! Ca să-mi duc sarcina la bun sfârșit, trebuia să aflu unele amănunte. Din câte mi-am dat seama, aceasta este o instituție... specialistă.

"Limpede! conchise Minerva. N-o scoți cu Țăcănel la capăt!..."

— În viitor, declară zâmbind, am prefera ca, mă rog, colaborarea dumneavoastră să fie mai puțin ăăă... machiată, să vă formulați bunele intenții limpede și răspicat.

— Vă mulțumesc că mi-ați tras atenția, pentru că mie una îmi place să-mi corijez greșelile. Domnul maior care mă cunoaște mai bine, știe că m-am îndreptat mult în ultima vreme.

— Ei bine, îndreptați-vă de tot! Spuneți-mi vă rog cum ați ajuns la concluzia că datele de pe soclu ar alcătui numerele unui cifru?

Melania râse:

— O să mă considerați frivolă, dar toată viața m-am dat în vânt după toalete. M-au interesat hainele, indiferent de sexul lor. La statuie, îmi atrăsese demult atenția contradicția dintre vestimentația, coafura și mustățile domnului Conțescu și moda anilor în care trăise, înscrisi pe soclu. Ca și cum l-ai fi îmbrăcat pe Vlad Țepeș în blue-jeanși și adidași.

Minerva și Cristescu începură să râdă în același timp:

— Înțeleg..., dar care e inadvertența?

Melania, încântată de ea însăși, se avântă cu toate pânzele sus:

— Vedeți, hainele doctorului Conțescu erau croite după moda anilor 1900, despre care aud că s-ar mai numi epoca Caragiale. Adică revere culcate, foarte apropiate de cele ce se poartă azi, gulerul cămășii îngust și înalt, iar în loc de cravată, "legătură". Cât privește mustățile, acestea arătau bărbătește, nu o simplă ață, și doar la vârfuri se subțiau, capete de sulită. Or, moda pe vremea lui Napoleon al III-lea și a domnului Bismark, adică în jur de 1860-70, arăta cu totul altfel...

— O.K.! râse Minerva. O demonstrație strălucită!

— Amănuntele acestea, urmă Melania, n-am mai avut timp să le trec în scrisoarea către domnul maior Cristescu, chiar atât de explicit, dar deși îmi luam rămas bun pentru orice eventualitate, inima îmi spunea că voi avea ocazia să ne mai vedem.

Căpitanul Macri își vârî capul pe ușă:

— E voie?

— Intră! spuse Minerva. Ai găsit ceva?

— Deocamdată, e o simplă presupunere, dar arhivarul șef de la primăria sectorului II mi-a promis că va mai cerceta. Din documentele pe care le-a găsit pentru moment, rezultă că soclul statuii a avut de suferit în urma cutremurului din '40. Edilii au comandat alt pedestal și aici e de presupus că s-a strecurat greșeala. La anul decesului, pietrarul, în loc să treacă 1896, a înscris 1866. A inversat a treia cifră. În zilele acelea

tulburi, posibil să nu fi observat lumea, sau să se fi amânat îndreptarea ei.

— Precis așa s-a întâmplat, interveni Melania. Cu aceeași ocazie, au și răsucit din greșeală statuia, întorcând-o cu spatele spre stradă. A fost un amănunt care mi-a dat mult de gândit.

Minerva îi surise larg lui Cristescu.

— Mai ai ceva de zis?

Maiorul ridică o pălărie inexistentă:

— Dragă Minerva, ca totdeauna, tu ai ultimul cuvânt.

— Mersi... Alo, Macri! Unde pleci? Spune-mi, mai e valabilă invitația aia a ta la o partidă de trenuleț electric?

Căpitanul dădu din cap încântat. Se simțea totdeauna fericit când punea în funcțiune "jucăria" — ocupa toată suprafața de parchet a camerei de zi — având o asistență cât mai numeroasă.

— Vă stau la dispoziție!

— Atunci mobilizează-l și pe Dobrescu...

Maiorul o întrerupse:

— Ai vreo șaradă cu C.F.R.-ul?

— Dacă înșiști, găsesc! Trecem întâi pe la mine, să-l luăm și pe Keops!

— Ce naiba ai nevoie de papagal, acum?

— Vreau să văd cum îi stă în marfar!

Melania interveni timidă:

— Totdeauna mi-a plăcut să merg cu trenul. Poate că este o întrebare îndrăzneată, dar trebuie să înțeleg că această invitație mi se adresează și mie?

— Bineînțeles! exclamă Minerva. Dobrescule, ai adormit?!

Locotenentul se ivi speriat:

— Mă iertați...

— De când te cunosc, asta fac! Echiparea! Mergem la trenuleț...

Melania se apropie de maior:

— Nu-l chemați și pe domnul acela dolofan, Azimioară?

— O să-l anunțăm, surâse Cristescu.

Minerva o luă pe Melania de braț, preluând conducerea grupului. Ultimul, încheind cortegiul la care se alăturaseră, din mers, Moraru și Cocriș, maiorul Cristescu pășea gânditor:

"Dacă Samuraiul și Melania fac cooperativă, eu unul îmi dau demisia.."

Dar la chestiunea asta avea să se gândească după întoarcerea din concediu. Afară, râdea soarele și, pentru moment, i se păru că este lucrul cel mai important.
